

မြန်မာ့စာပေကလောင်

မမာသွားရင်

ရင်ထဲထိုင်ဝင် . . . နားခိုလှည့်

(အာချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၇ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
 အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၇၀၀ ကျပ်
 အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

၅၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်
 ရင်သို့တိုးဝင်နားခိုလှည့်/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊
 ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။
 ၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီ။
 (၁) ရင်သို့တိုးဝင်နားခိုလှည့်

မမသဒ္ဒါမောင်

ရင်သို့တိုးဝင်နားခိုလှည့်

လွမ်းတယ်
 အရမ်းလွမ်းတာပဲ
 မင်းကတော့ မေ့နေပြီပေါ့
 မာနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့
 ကျောခိုင်းထားခြင်းရဲ့နောက်
 ဥပေက္ခာရပ်ဝန်းတစ်နေရာမှာ
 နာကျင်ခြင်းတွေ အပြည့်ပါပဲ။
 သတိရတယ်
 အရမ်းတွေ့ချင်တာပဲ
 ဒီအချိန်ဆို အမြဲဆုံခဲ့ပြီးတော့
 စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လေနှင့်
 နှင်စေရာလွင့်မယ့် တိမ်တစ်စ

မင်းရှိရာ ရင်ခုန်ကျွန်းတစ်နေရာမှာ
ရင်နှင့်ခြင်းတွေ အပြည့်ပါပဲ။

တမ်းတတယ်

တသသနဲ့ တမ်းတနေမိတာပါ။

မေ့ထားမယ်ပြောလို့ လက်ခံတယ်ပေါ့။

သူ busy, me too ဆိုပြီး

message အစင်စင်ပို့ကြတာကို ဖျက်

ငါမနက်ဖြန်များစွာအတွက်

မျှော်လင့်ခြင်းတွေ အပြည့်ပါပဲ။

လွမ်းတယ်

သတိရတယ်

တမ်းတမယ်။

ဒီနောက်ကွယ်က အရာတစ်ခုကို

မျှော်လင့်စားရင်းနဲ့

February (14) ဆိုတဲ့ ဒီရက်ကို

နှစ်စဉ်ရောက်လာရတိုင်း

တစ်စိစိပုံကြွနေတဲ့ နှလုံးသားက

ဒဏ်ရာတွေ အပြည့်အသိပ်နဲ့ပါပဲ။

(၁)

နွေးထွေးမေတ္တာဖြူ

ဆေးခန်းဆိုင်ဘုတ်ကို အပြင်မှာရပ်ပြီး ဖတ်ကြည့်ရင်း ပြုံး
လိုက်မိပါ၏။ အမည်ကလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြားပါပဲ။ သူများတကာ
ဆေးခန်းတွေက ‘စေတနာ’ တို့ ‘မေတ္တာမွန်’ တို့ကဲ့သို့သော အမည်မျိုး
ပေးလေ့ရှိသော်ငြား ဤဆေးခန်းကဖြင့် အဆန်းတကြယ်ပါလေ။
ဆေးခန်းအမည်က ကိစ္စမရှိပါ။ ဤဆေးခန်းမှာ ဒီအချိန်လာထိုင်ရပါ
သည့် တာဝန်ကျဆရာဝန်က လှတပတလေး မဟုတ်ပါလား။

“ဝင်လာလို့ရပါပြီ”

အထဲမှ အသံချိုချိုအေးအေးလေး ထွက်လာသဖြင့် တစ်
ယောက်တည်း ရှိနေပါသည့် သူက သစ်သားခုံတန်းမှာ ထိုင်နေရာမှ

ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ဒီရက် ဒီညနေမှာ (သူ့အတွက် ကံကောင်း၍ပဲလား မသိ) တခြားလူနာတို့ တစ်ဦးတလေမှ မရှိတာလေ။

“အပြင်က ... ခြောက်, ထိုင်ပါ”

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ဆေးကုသခန်း လိုက်ကာကိုဖယ်၍ သူ ဝင်လာသဖြင့် လူနာခုတင်ထက် လက်ပြလျက် ထိုင်စေလေသည်။ ကောင်းပြီ၊ ထိုင်ဆိုလည်း ထိုင်လိုက်တာပေါ့။ အဓိကက သူမနှင့်သူ မျက်မှန်းတန်းပြီး ရင်းနှီးဖို့သာ လိုအပ်တာလေ။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်မိသား။ ‘ဒေါက်တာမျိုးမမမျိုး’ ဆိုတာ ရှုပ်ကလေး လှသလောက် မာနကလည်း အကြီးစားမဟုတ်ပါ လား။

“ဘာဖြစ်လဲ”

“မောလို့”

“ဒါဖြင့် လဲ့အိပ်လိုက်နော်။ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းလို့ရအောင်”

ခေါင်းအုံးခပ်ပြားပြားလေးသာ တင်ထားပါသည့် ခုတင် သေးသေးလေးထက် သူ လဲ့အိပ်လိုက်ပါ၏။ ဆေးခန်းမို့ ဆေးနဲ့တွေ့ မှန်ထူနေပေမယ့် ဤလှတစ်မျက်နှာလေးကို ငေးခွင့်ရဖို့ စွန့်စားရတာက ခပ်ခက်ခက်ပါပဲ။ သူနာပြုဆရာမလေးက သူ့ချိုင်းကို အနည်းငယ်မျှ ‘မ’ ကာ Thermometre ထည့်သွားပေးလေသည်။

သူမက နားကျပ်ကို နားမှာတပ်လိုက်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်နေရာ ကို စမ်းသပ်ပေးလေ၏။ အရင်ဆုံး အေးခဲနေဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ နှလုံးသားဆီမှ တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် အခုန်မြန်လာမှုကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေ ပြီမှန်း သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ပါသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ရင်ဘတ် ကို ဖိစမ်းနေမှဖြင့် သူ့ရင်ခုန်သံကို သူမ အတိုင်းသားကြားနေတော့ မှာလေ။

စိတ်ကိုတင်းစား ‘မင်းမြတ်သခင်’ ရေ။

“စိတ်ကို တအားကြီးတင်းမထားနဲ့လေ။ လျော့ထားမှပေါ့။ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်လေး ရှူပါ”

“ဟုတ်”

“စကားမပြောနဲ့လေ”

Yes or No တောင်မှ ပြောခွင့်မရှိတူးလား။ သူ ပါးစပ်ပိတ် ရင်း အသက်ကို ပြင်းပြင်းလေးရှူလိုက်မိလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူမထံမှ ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းလေးက ရင်ထဲထိတိုင် ရောက်လာပြီမို့ ဒီရင်ဘတ် ကြီးက ပို၍ လှိုက်ဖိုခုန်လှုပ်လာတော့တာပါပဲလေ။ သူငယ်ချင်းတွေဆို အသိမပေးဘဲ အရဲစွန့်ရောက်လာရခြင်းရဲ့ ရလဒ်က ကောင်းခြင်းတို့ ပြည့်စုံပါစေလား။

“မျက်လုံးအပေါ်ကို ခဏကြည့်ပါ။ ဟိုဘက်တစ်ဖက်ရောပဲ။

လျှာထုတ်ပြပါဦး။ ဟုတ်ပြီ...လည်ချောင်းထဲမှာ နာသေးလား”

“ဟင့်အင်း...ဒီထဲကတော့ နာတယ်”

“ခေါင်းရော မူးသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အဖျားတိုင်းတံကို ယူကြည့်လိုက်ပါ၏။ သာမန်လူတွေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအပူချိန်အတိုင်းပါပဲ၊ အဖျားလုံးဝမရှိပါ။ ခေါင်းလည်းမမူးသည့်အတွက် သွေးတိုး သွေးပေါင် ကျခြင်းမျိုးလည်း မဖြစ်ပါ။ မောသည်ဟူသည့် အကြောင်းပြချက်က မှန်ကန်ပါရဲ့လား။

အပေါ်သွေးက (၁၂၀) အောက်သွေးက (၈၀) မို့ သာမန်ပါပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်အဆစ်အပေါက်ကလည်း အတော်လေး တောင့်တင်းသူ မို့ အားကစားလိုက်စားသည့်လူငယ်လေးမှန်း သိသာစေပါ၏။ မျက်ခမ်းအတွင်းသားနှင့် လျှာကိုကြည့်တော့လည်း သွေးအားနည်းသလို ဖြူဖျော့မနေပါပဲ သွေးရောင်လွှမ်းနေတာပါလေ။

ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဤလူငယ်လေး ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပါဘဲ ‘မျိုး’ ကို ရိသဲ့သဲ့ လာလုပ်တာများလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် သူမထံ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာတတ်သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံမှာ ကြည်လဲ့လဲ့အရိပ်တို့ကို မြင်နေရတာ မဟုတ်ပါလား။ သက်ပြင်း

ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အပြင်မှာ စကားလိုက်ပြောတာမျိုး ကားဖြင့် နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ပါလာတာမျိုး ဖြစ်ပါက ‘အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်း’ ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အော်ထုတ်လို့ရနိုင်ပေမယ့် ယခုလို ကိုယ့်ဆေးခန်းမှာ လူနာအဖြစ် ရောက်လာတာကိုဖြင့် မည်သို့ ပထုတ်ရပါမည်နည်း။

“ထိုင်လို့ရပါပြီ၊ မာလာရေ”

“ရှင်!... မမ”

“အပြင်မှာ လူနာတွေကျန်သေးလား စစ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ရင် မမတို့ ဆေးခန်းပိတ်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

သူ ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ သူနာပြုဆရာမလေးကို အပြင်သို့ ထွက်စေတာက ပညာသားပါပဲလေ။ အလို! သူ့ကိုများ အော်ထုတ်လေမလား။ စောစောက အေးအေးလေးဖြစ်နေသည့်စိတ်က ပူပန်မှုတို့နှင့်အတူ ရွေးစေးတို့ပါ ပျံလာလေတော့သည်။ သူမနှင့် အကြည့်ဆုံသွားရစဉ် သူ မျက်လွှာချလိုက်မိပါ၏။

“နာမည်က”

“မင်းမြတ်သခင်ပါ”

“အသက်ကရော”

၁၂ မမသုဒ္ဓါမောင်

“(၂၂) ပါ”

ဘုရားရေ! ‘မင်းမြတ်သခင်’ တဲ့။ ဘာကြောင့်များ တစ်
ယောက်သောသူနှင့် အမည်ချင်းဆင်နေရပါသလဲ။ (၂၂) နှစ်ဆိုတော့
‘မျိုး’ ထက် အသက် (၆) နှစ်နီးပါး ငယ်လွန်းပါသည့် ချာတိတ်လေး
ပေါ့။ ဤ မလောက်လေးမလောက်စားအရွယ်လေးက ‘မျိုးမမမျိုး’
ကို လွယ်လွယ်နှင့်လှည့်၍ရမည့် ‘ဂျင်’ ဟုများ ထင်ထားလေသလား။
စိတ်တိုသွားရတာ အမှန်ပါ။

“မင်းမြတ်သခင်”

“ခင်ဗျာ”

“မှန်မှန်ပြောနော်”

“ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

ဘာမှမမေးသေးခင် နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားရလေ၏။
သေတော့မှာပဲ။ ဆံပင်ကို တိုတိုလေးညှပ်ထားပါသည့် ‘ဒေါက်တာမမ’
က ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် များစွာနုငယ်နေသလို ကလေးဆန်ဆန်
ချစ်စဖွယ်လေးပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဆရာဝန်ဟူသည့် ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်
အညီ အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ် One set ကို blouse လှလှလေး (ရင်စေ့
လက်ဖောင်းပုံစံ) ချုပ်ဝတ်ထားတာမို့ ဝိုလှနေသည့်နှယ်ပါ။

“ဒါတော့ မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးပေါ့”

“မမ”

“တို့နာမည် ဒေါက်တာမျိုးမမမျိုးပါ။ Patient အနေနဲ့လာ
ခင် Doctor ကို respect တော့ ရှိသင့်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အဲ!”

ဟိုက်! သေပြီ ‘မင်းမြတ်သခင်’ ရေ။ စောစောက နွေးထွေး
သည့် အကြည့်လေးတွေ၊ ချိုမြသည့်အပြုံးတို့က အခုလေးတင် ဘယ်
ထွက်ပြေးကုန်ပြီ မသိတော့ပါ။ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်ထားပြီး
သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းတို့က မာနရောင်တို့ဖြင့်
ဘလက်လက် တောက်ပနေလေ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ချင်လို့”

“ခင်ပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဟိုလေ ရင်းနီးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ရင်းနီးပြီပဲ ထားပါတော့၊ အဲဒါပြီးရင် ဘာ
ဆက်လုပ်မှာလဲလို့ မေးနေတာ”

သူ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။ အခုမှပဲ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ
ကြီးရှေ့မှာ ရောက်နေရပါသည့် မူလတန်းကျောင်းသားလေးနှယ်ပါ
လေ။ ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ လူကို ချောင်ပိတ်ပြီး ကြွက်ဖမ်းသလို
မျိုး စိတ်ကြိုက်ကစားလေပြီလား ‘မမ’ ရယ်။ စောစောက အမူအရာ

လေးတွေက အစစ်အမှန်မဟုတ်တဲ့ ဟန်ဆောင်ခြင်းလေလား။

“တို့က မေးရင် ဖြေမှကြိုက်တယ် မင်းမြတ်သခင်။ ဒီလို အနီးဆုံးအထိ အရဲကိုးပြီး လာဝံ့တဲ့သတ္တိကတော့ မခေဘူးပဲ”

“အမေးရှိရင် အဖြေရှိတာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်တော် ဖြေရခက် အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့လား”

ကြည့်စမ်း! ထင်ထားသလို မျက်နှာရဲပြီး ရှက်သွားဟန်မျိုး မတွေ့ရပါလေ။ အဘယ်သို့သော စွမ်းအားမျိုးက ဤလူငယ်လေးကို သူမနှင့် အနီးဆုံးရောက်အောင် တွန်းပို့စေခဲ့ပါသလဲ။ ရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ တိုင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါသည့် လူတစ်ယောက်၏နေရာမှာ အဘယ် သို့သော ပုရိသတစ်ဦးတလေမှ ခဏလေးသော်မျှ နေရာယူခွင့် မပေး နိုင်ပါလေ။

‘မျိုးမမမျိုး’ ဆိုတာ အချစ်ကြီးခဲ့သလို အစွဲအလန်းလည်း ကြီးခဲ့ပါသည့် အမျိုးသမီးလေးမို့ပါပဲ။

“လူဆိုတာ ကိုယ်သွားမယ့်လမ်းကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ ရွေး ချယ်တတ်ရတယ် မင်းမြတ်သခင်”

“အခု ကျွန်တော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လျှောက်ခဲ့တာပါ ဒေါက်တာ”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ” ဟု သူမ မမေးပါလေ။ ‘ခင်ဗျားကို

ချစ်လို့’ ဟု ပြန်ဖြေဖို့ သူမ အဆင်သင့်မဟုတ်ပါလား။ ထက်မြက် ပါးနပ်လွန်းပါသည့် မိန်းမ (အမျိုးသမီး) တစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ် နှင့် ဘယ်ချဉ်းကပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူကလည်း မခေသူလေ။ အခုပဲကြည့် သူ့ကို သူမလျှော့မတွက်ရဲတာက သက်သေပါပဲ။

“အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးမချတတ်တဲ့သူမျိုးကို တို့ သိပ်မှန်းတယ်ကွ”

“ကျွန်တော် လက်ရှိ နည်းပညာတက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ကျောင်းသားပါ။ ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်ပဲကျန်ပါတော့တယ် ဒေါက်တာ။ လမ်းဘေးမှာ လေလွင့်ပျက်စီးနေတဲ့ ချာတိတ်မဟုတ်ပါဘူး”

နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို အသာကိုက်ထားမိလေ၏။ ကြည့်ပါ ဦး။ တက်နေတဲ့ကျောင်းကိုက ဘာကြောင့်များ တူနေရပြန်ပါလဲ။ ငါ့နော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုလိုက်ရ မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်မောင်လေး လည်း မဟုတ်။ ကိုယ့်တပည့်လည်းမဟုတ်ပါဘဲ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူတာမျိုး မလုပ်ဝံ့ပါလေ။ အတော်ခေါင်းမာသည့် ချာတိတ်ဟုတော့ ခုတ်ချက်ပေးမိလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းသားက ကျောင်းစာကိုပဲ အာရုံစိုက် ခုမှာပေါ့။ အကျိုးမဲ့လုပ်ရပ်တွေ ဘာလို့လုပ်ချင်တာလဲ”

သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်လေ၏။ အလို! ဒီအပြုံးကတောင်

ဟိုတစ်ယောက်နှင့် ချွတ်စွပ်တူလွန်းနေပါလား။ သူမ နှုတ်ခမ်းအစုံ ပွင့်သွားသည်အထိ အံ့ဩမင်သက်သွားရလေသည်။ ဘုရားရေ! မျက်စိရှေ့ကို 'ဘုန်းမြတ်သခံ' ရဲ့ကိုယ်ပွားလေး လွှတ်လိုက်တာများ ဖြစ်နေမလား။

“ကြိုက်တယ်ဗျာ”

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မမက Chess ကစားသလို အကွက်ဝင်တာနဲ့ တန်းချက် တော့တာပဲ။ အဲဒါကို သဘောကျတာ”

“လူကို လှောင်စရာထင်နေလား”

“ဟင့်အင်း... မထင်ပါဘူး”

“ဒီတစ်ခါ ဦးဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးပဲဖြစ်ပါစေ မင်းမြတ် သခင်။ တို့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့၊ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

“ကျွန်တော်က မမကို အဲဒီလို ပြန်ပြောရင်ရော ဖြစ်မလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မမဆီကမေတ္တာကို တောင်းခံတာလေ”

မျက်နှာရဲသွားရပါတယ်။ အရှက်ရအောင် ဖိပြောခံနေရသူက မရှက်ရပါဘဲ ပြောသူကသာ ရှက်ရတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အတော်လေး စိတ်တိုသွားရလေသည်။ ‘မျိုးမမမျိုး’ ဆိုတာ နာမည်

တစ်လုံးနှင့် မာနတံခွန်ထူထားသည့် အမျိုးသမီးလေးပါလေ။ ဤသို့ သော သူမကို ယခုကဲ့သို့ လာထိရဲသည့်လူက ရှိလာရတယ်လို့။

“ကျွန်တော့်အတွက် အခုလို မမနဲ့စကားပြောခွင့်ရတဲ့ အကျိုးရှိမှုတော့ ဒီညနေမှာ ရခဲ့ပါတယ်။ ကျေးဇူးပါ မမ”

“မင်း”

“ဪ... အခုပြောလိုက်တာက အသိပေးရုံပဲနော်။ တိတိ ကျကျ propose လုပ်ဖို့က နောက်မှပေါ့”

ထိုင်ပါဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ အဲဒီ မဖြစ်ညစ်ကျယ် ရင်ကွက် ဆေးခန်းလေးမှာ ဘာမှလည်း သိပ်မရဘဲ စိတ်ညစ်ခံနေရလား မျိုး ရယ်”

“အန်တီလေး မသိပါဘူး”

“ပြောပြမှသိမှာပေါ့၊ မျိုးက အမြဲတစေ လျှို့ဝှက်ပြီး မျိုသိပ် တတ်တဲ့သူပဲဟာ”

ဘုရားရေ! လျှို့ဝှက်မျိုသိပ်တတ်သည့်သူတဲ့လား။ သူမလိုပဲ သူလည်း ထိုသို့ပင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခဲ့သည့်လူပါ။ ဤကဲ့သို့ အကျင့် ရိုက်ချင်း တူညီခဲ့ပါလျက် အဘယ်ကြောင့်များ အနေဝေးခဲ့ရတာပါ လိမ့်။ စာတွေနှင့် လုံးပန်းနေရတာမို့ ရင်ခန့်သံကို တိုးတိတ်ကျိတ်မိတ် ကာ ထိန်းထားခဲ့တာကြောင့်ပဲလား။ ဒါပေမဲ့ ‘သူ’ ရယ်။ ‘မျိုး’ တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ‘အချစ်’ ဆိုတဲ့ သစ်ပင်လေးတော့ ရှင်သန်ပေါက်ဖွားခဲ့ တာ အမှန်ပါပဲ။

“ဒီညနေ ဆေးခန်းကို ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက် လာတယ်”

“အင်း”

“လူရှင်းချိန်ကိုမှ တမင်ရွေးပြီး ရောက်လာပုံပဲ အန်တီလေး ခဲ့”

(၂)

“တောက်!”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုလွန်း၍ တက်ခေါက်လိုက်မိတာပါ။ ညစာစားရန် ထမင်းပွဲ ဝိုင်းကူပြင်ပေးနေပါသည့် အန်တီလေး ‘ဒေါက်တာလှလွန်းပို’ က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လေ၏။ ဒက်ဒီတို့က ညစာစောစောစားပြီးပြီမို့ ဆေးရုံမှအပြန်နောက်ကျသည့် အန်တီလေး နှင့် ‘မျိုး’ ကသာ နောက်ကျမှ စားဖြစ်တာပါ။

“ဒါက ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“စိတ်တိုလို့”

“အန်တီလေး ပြောသားပဲ... ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်း လိုက်

“အရွယ်က”

“မျိုးထက် ခြောက်နှစ်လောက် ငယ်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ လာပြတာလဲ”

“အဲဒါကိုပဲ စိတ်တိုတာပေါ့”

“ဘယ်လို”

“လူက အကောင်းအတိုင်းကြီး ရှိပါလျက်နဲ့ ဒီနေရာက နာပြီး မောလို့ဆိုပြီး ရောက်လာတာ”

ရင်တတ်နေရာကို လက်ဖြင့်ပြခဲ့ပါသည် လူငယ်လေး၏ လက်ချောင်းတို့ကို မြင်ယောင်မိသွားပါ၏။ တကယ့်ကို ဖြူစွတ်သန့်ပြန် လွန်းပါသည် ချာတိတ်လေးက အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်ပါဘဲ ‘မျိုး’ကို ရိပ်သဲ့လှုပ်သွားတာ မဟုတ်ပါလား။ နားကျပ်ဖြင့် စမ်းသပ်စဉ်ကတည်းက ရိပ်မိဖို့ကောင်းတာပါ။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပါသည် လူတစ်ယောက်ကိုမှ နီးနီးကပ်ကပ် ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်မှုမျိုး လုပ်မိခဲ့ရတယ်လို့ ရှက်စရာကြီးပါလေ။

“ဒါဖြင့် မျိုးက ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ကုသပေးလိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“အင်းပေါ့၊ နှလုံးနေရာကို ပြပြီးပြောတာဆိုတော့ နှလုံး အောင့်တယ်လို့ပဲ ထင်လိုက်မိတာ”

“အဲဒီတော့”

“ဘာဆိုဘာရောဂါမှမရှိဘူး။ ကျန်းမာလိုက်တာမှ ဒေါင် ဒေါင်မြည်ပဲ၊ အံ့ရော”

“ဟင်း ဟင်း... ဒေါက်တာချောချော ငယ်ငယ်လေးကို ဝိုးပန်းနည်းအသစ် ထွင်သွားတာပေါ့လေ။ မဆိုးဘူး။ ဒီကလေး ဉာဏ်ကောင်းတယ်”

“အန်တီလေးကလည်း မျိုးဘက်ကမနေဘဲ သူစိမ်းဘက်ကို အားပေးနေပြန်ပါပြီ”

“အန်တီလေးပြောတာ မဟုတ်လို့လား။ မျိုးကိုယ်မျိုးပဲ ပြန် မြင်ကြည့်ပါဦး။ နောက်ကနေ ကားနဲ့တကောက်ကောက်လိုက်ရင်လည်း လမ်းပြရဲ့နဲ့တိုင်တယ်။ ဆေးရုံကို ပိုးကြေးပန်းကြေးပို့သမျှလည်း အကုန် အမှိုက်ပုံးထဲပို့တယ်။ ဟော! အိမ်မှာ ခြံဝမှာလာချိတ်ပေးတဲ့ Love Rose တွေကျပြန်တော့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုပြီး ချွေပစ် လွှင့်ပစ်ပြန်ရော။ Phone ထဲကနေ Chatting ဝင်ပြန်တော့လည်း Don't liked ဆိုမှတော့ မျိုးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူမှန်သမျှ ဘယ်လို ချည်းကပ်လို့ ရပါတော့မလဲ။

အန်တီလေးပြောလည်း ပြောချင်စရာပါ။ မိန်းမပိုနည်း နိဿ ချည်းတွေက အဘယ်မျှ များပြားသည်ဟုဆိုဆို ကိုယ့်နောက်ကို တကပ်

ကပ်လိုက်ပြီး လျှာအရိုးမရှိ ပြောတာ၊ လူမြင်ကွင်းအရှက်ရစေတာတို့ကို 'မျိုး' သိပ်မှန်းပါ၏။ 'သူ' နှင့်တုန်းကဖြင့် လူကို အကြည့်နှေးနှေးဖြင့် ပြုံးယောင်ယောင်လေး လုပ်ပြရုံနှင့် 'မျိုးမမမျိုး' ၏နုလုံးသားက ပီးထိဖယောင်းနယ် အိခနဲ ပျော်ကျလာတော့တာ မဟုတ်လား။

“မျိုး”

“ရှင်”

“ခုထိ ဘုန်းမြတ်သခံကို မမေ့နိုင်သေးဘူးလား”

“ဟာ... ထမင်းစားတုန်း နင်အောင်ပြောပြန်ပြီ”

“ဒီလို အချိန်မပြောလို့ ဘယ်အချိန်များ အားလပ်ပြီး မျက်နှာချင်ဆိုင် တွေ့ရလို့လဲ။ ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတာ အတတ်ပညာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီအရွယ်မှာ စစ်မှန်တယ်လို့တော့ တရားသေ မယူဆစေချင်ဘူး။ အန်တီလေးက စေတနာနဲ့ သတိပေးရော”

သိပ်ကြိုက်လွန်းပါသည့် ကြက်ရိုးနှင့် ဘူးသီးဟင်းခါးက ဒီနေ့မှ အရသာပေါ့နေသလိုပါပဲလား။ စားချင်ပါသည်ပြော၍ မာမိ 'ဒေါ်ပပပို' ကိုယ်တိုင် ကြက်သားကို နူးအောင်ပြုတ်ပြီး ဂေါ်ဖီထုပ်ပါးပါး၊ ကြက်သွန်နီပါးပါး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းပါးပါး၊ ရှောက်ရွက်နံနံပင်ပါးပါးရိတ်ရိတ်လှီးပြီး ဆီအနည်းငယ်၊ ငန်ပြာရည်အနည်းငယ်ဖြင့် သံပရာသီးညှစ်၍ သုတ်ပေးထားပါသည့် ကြက်သားသုပ်ကလည်း

စားချင်ဖွယ်ရာပါလေ။

အအိပ်ပြေစေရန် ချဉ်ပေါင်နှင့်ပျစ်ကို ပုစွန်ကျော့လေးတွေဖြင့် ခြောက်ခြောက်လေးကြော်ထားပေးလေ၏။ အသီးအရွက် ကြိုက်ပါသည့် အန်တီလေးအတွက် ငါး ငါးပိချက်နှင့် တွဲစားစေရန် သခွားသီး၊ ခရမ်းကျွတ်သီး၊ သရက်သီးစိမ်းတို့ကိုပါ ခွဲစိတ်ဆေးကြောလျက် ပန်းကန်ပြားထဲ စီထည့်ပေးထားတာပါ။ မာမိအိမ်ရှင်မ ပီသသလောက် 'မျိုး' နှင့် အန်တီလေးက ဘာဆိုတာမှ မလုပ်တတ်တာကိုက 'မျိုး' ရဲ့ အားနည်းချက်များလား။

“ချစ်တယ်ပြောရုံနဲ့ ရင်ခုန်တတ်တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ။ မျိုးလည်း ဒီလောက်တော့သိပါတယ်”

“အဲဒီကောင်လေးက တစ်ခါတည်းနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုပြီး ဖွင့်ပြောသွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့များ သူဝိုးတာကို ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“မေတ္တာတောင်ခံတာပါတဲ့”

“ဟောတော်! ... အထူးအဆန်း”

“အဲဒါကြောင့် စိတ်တိုတယ်လို့ပြောတာပေါ့။ ဆေးခန်းထဲမှာ အော်ထုတ်လို့လည်း မရ၊ မာလာရှေ့ အရှက်ကွဲမှာလည်းဖိုးပြီး ဒေါသကို

မနည်းမျိုးချခဲ့ရတာ။ စကားကို အထအနကောက်ပြီး ပြောတတ်တာ တော့ သိပ်ပါးနပ်တယ်။ မုန်းစရာကြီး”

အန်တီလေး တီးတိုးရယ်လေ၏။ ‘မျိုး’ စိတ်ကို နားလည်ပါ မလား။ တစ်ဆေးရုံဘာညီအတူ အလုပ်ဆင်းနေပါသည့် နှလုံးအထူးကျ ဌာနမှ ‘ဒေါက်တာကျော်သက်’ နှင့် စေ့စပ်ပြီးသား ဖြစ်နေတာမို့ အချစ်ဆိုတာကို အန်တီလေးလည်း တီးခေါက်မိသလောက်တော့ သိနေမှာပါ။

ခက်သည်က ‘မျိုးမမမျိုး’ ၏ နှလုံးသားက အတိတ်မှ ကျပျောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

“သိပ်မမုန်းနဲ့နော်”

“ဘာလို့လဲ”

“အဲဒီအမုန်းနောက်မှာ အချစ်ဆိုတာက အနီးဆုံးကပ်ပြီး ရပ်နေတတ်တာ မျိုးရဲ့”

“ဟင့်အင်း... မျိုး သူ့ကိုမချစ်ပါဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စား ဘူး။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရလို့ ရင်ဖွင့်မိရုံထက် မပိုပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး တကယ်ပေါင်းမလား ကွဲမလားဆိုတာက စောင့်ကြည့်မှ သိရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“မျိုးက ကိုယ့်ထက်အသက်ငယ်တဲ့သူကို ပိုတောင်မှ မစဉ်း စားသေးတယ်”

“အစားကိုပဲ ကုန်အောင်စားပါ မျိုးရယ်။ စကားဆိုတာ သိန်းပြောရတာကွယ်”

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း လွှတ်ခနဲ ပြောမိ လို့ အဲဒီချာတိတ်ရဲ့အကွက်ထဲ ဝင်သွားရတာ မဟုတ်ပါလား။ ‘မျိုးမမ မျိုး’ ဆိုတာ တော်ရုံယောက်ျားတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ ငြင်းဆန်ခဲ့သည့် သတ္တိတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေပါသော နီရဲရဲနှင့်ဆီတစ်ပွင့် ဆိုလည်း မှားမည်မထင်ပါလေ။ အဲဒါကို သိပါလျက်နှင့် အဆိပ်မိမှာ မကြောက်ဘဲ နှင်းဆီပန်းခိုင်က ဆူးကို လာထိဝံ့ပါသလား ‘မင်းမြတ် သခင်’။

“ဒါနဲ့ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“မင်းမြတ်သခင်တဲ့”

“စီးပိုးလိုက်တာဟယ်။ နေပါဦး မျိုးကိုလာငြိသမျှ ဒီလို နာမည်ဆန်းဆန်းတွေနဲ့ ကောင်လေးတွေပဲလား။ ဟိုကောင်လေးရဲ့ ညီတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“သူက တစ်ဦးတည်းသောသားပါ အန်တီလေးရယ်။ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး”

“Cousin တွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

‘မျိုး’ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဝမ်းကွဲညီတဲ့လား။ ‘မျိုး’ လည်း ထိုသို့ပင်ထင်လိုက်မိတာလေ။ ဘာလို့များ အတွေးက တူနေရတာပါလိမ့်။ မျက်နှာလည်း မဆင်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်၊ အရပ် အမောင်းနှင့် အပြုံးတို့ အပြောတို့က ‘သူ’ နှင့်ဆင်တူရုံလေးသာ ရှိ တာပါ။ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။ ဝေးလက်စ ကွဲကွာခဲ့တဲ့ ရေစက်ကို ဒီလိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့တော့ မကြည်စားလိုက်ပါနဲ့ ကံကြမ္မာရယ်။

“မသိတော့ဘူး အန်တီလေးရယ်။ စိတ်ရှုပ် ခေါင်းနောက် တယ်”

“သန့်တော့သန့်တယ် မဟုတ်လား”

“သန့်ရုံချောရုံနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ခုထိ ကျောင်းတောင် မပြီးသေးတာ။ ကလေးက လူကြီးကို ကျီစယ်စရာထင်တာကိုပဲ မခံ ချင်ဖြစ်တာ အန်တီလေးရဲ့”

“မဆိုးဘူး။ မျိုးက တွေးခေါ်တတ်သားပဲ”

“ဪ... ဒါများဆန်းလို့”

“ကောင်လေးကြောင့် ရင်မခုန်ဘူးလား”

“ခုန်ဖို့တောင် စိတ်မကူးမိဘူး။ သူကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း ပြီး ရင်ခုန်လိုက်တာမှ မပြောနဲ့။ မျိုး အရမ်းစိတ်တိုတယ်၊ တကယ်ပဲ”

အန်တီလေးက ရယ်လေတော့၏။ ရော်! စိတ်တိုပါတယ်ဆို မှပဲ တူမကို စနောက်ချင်ရတယ်လို့။ အိမ်မှာက မာမိသာ အချက် အပြုတ် ဝါသနာပါပြီး ‘မျိုး’ နှင့် အန်တီလေးက ဘာဆိုဘာမှ မချက်တတ်ပါ။

အစားကိုတော့ အရသာရှိသလို ကောင်းကောင်းစားတတ် လေ့ရှိလေသည်။ အခုလည်း မာမိ စီစဉ်ပေးထားသမျှ တူအရီး နှစ်ယောက် မြိန်ရေယုက်ရေ စားဖြစ်တာပါ။

“အသက်မငယ်တော့ဘူး မျိုးရဲ့။ ရင်လေး ဘာလေး ခုန်ဖို့ စဉ်းစားထားဦး”

“တူမကို မဟုတ်တာတွေ သင်ပေးနေတာပေါ့လေ။ ကိုယ် တိုင်ဖြင့် ဦးဆောင်ပြီး မယူပြသေးဘဲနဲ့”

“မမကလည်း အလှက အခုယူ အခုရပါတယ်နော်”

“ဒါဖြင့် ကိုသက်ကို မေးလိုက်ရမလား”

“အာ... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“အချိန်ဆွဲထားမနေနဲ့။ တူမနဲ့အဒေါ်က ဆယ်နှစ်တောင် မကွာတဲ့ဟာ။ အသက်အကြောင်းများ ဆရာလုပ်ပြီးပြောနေသေး”

မာမိက ‘မျိုး’ နှင့် အန်တီလေး ညစာစားနေသည့် ထမင်း စားခန်းသို့ ရောက်လာပြီးပြောလေတော့၏။ အန်တီလေးက မာမိကို

မျက်စောင်းထိုးလိုက်လေသည်။ ထမင်းစားတာ ဝပြီမို့ ထိုင်ခုံမှထစဉ် အိမ်မှာ ခေါ်ထားပါသည့် 'ဒေါ်မြင့်' က အလိုက်သိစွာဖြင့် ထမင်းစိုင်းကို သိမ်းပေးပါ၏။

“အချို ဘာစားချင်သေးလဲ”

“No!”

ပြိုင်တူဖြေမိသွားတာမို့ မာမိက 'မျိုး' တို့ တူအရီးကိုကြည့်ရင်း ပြီးလေသည်။ 'ချစ်သူ' နှင့် အကြိုက်မတူပါဘဲ 'မျိုး' နှင့် အန်တီလေးက အရောင်ဆိုလည်း အဝါဖျော့ဖျော့လေး ကြိုက်သလို အစားအသောက်ကအစ အချို လုံးဝမနှစ်သက်သည့် လူတွေပါပဲ။ မာမိမကြာခဏ ရေရွတ်သလို အပျိုကြီး ဇာတာများပါနေပြီလား မသိပါလေ။

“ပြောလိုက်ရင်အတူတူပဲ။ ယောက်ျားယူဖို့ကြတော့ ခုထိ မတူကြဘူး”

“မာမိရယ်... မျိုးလည်း ဒီအတိုင်းကြီး တစ်သက်လုံးနေသွားမှာမှ မဟုတ်တာ”

“လေချည်းပြောမနေနဲ့။ တွေ့ရင် အိမ်သာခေါ်လာပြ”

“ကြားလား၊ ဒီနေ့ချာတိတ်ကို ဆွဲခေါ်လာချေ”

“ဘယ်က ချာတိတ်လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီလေး အလကားလျှောက်ပြောနေတာ”

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းဆီသို့ အမြန်ပြေးတက်ခဲ့ရလေ၏။ ခုတင်ထက် ပစ်လွဲချရင်း မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်မိပါသည်။ ပင်ပန်းလိုက်တာနော်။ ဆေးရုံ duty အပြီးမှာ အဲဒီဆေးခန်းကို ညနေဘက် အလှည့်ကျ တာဝန်ယူပြီး ဆေးကုသဖို့ သွားထိုင်တာကို အဲဒီချာတိတ်ဘယ်လိုများ သိနေတာပါလိမ့်။

လာသည့်လူကို သူ အပြစ်ကင်မိချင်တာအမှန်ပါ။ ကားမီးရောင်ဖြင့်
လဲကျနေပါသည်။ စက်ဘီးနှင့် ငုပ်တုတ်လေးထိုင်နေပါသည်။ မိန်း
ကလေးက ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်နှင့်မို့ ရုတ်တရက် သူ မမှတ်မိပါချေ။
မျှတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မျက်ဝန်းတို့နှင့် ဆုံသွားရစဉ် သူ
ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားရလေ၏။ အလို! 'လင်း' ဖြစ်နေပါရောလား။

“ဟင်!... လင်း”

“ကိုကိုကလည်းကွာ၊ ကားကို ဟွန်းအကျယ်ကြီးတီးပြီး
ဝင်ရလား”

“Sorry လင်းရယ်၊ ကိုယ်က ရှေ့မှာ ဘာမှမမြင်တာနဲ့
ဟွန်းသံပေးလိုက်မိတာပါ။ ထလိုရဲ့လား။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သွားမလို့
လဲ”

“သွားတာက ပြီးပါပြီ၊ ပစ္စည်းကျကျန်ခဲ့လို့ ပြန်ယူမယ်ဆိုပြီး
နောက်ပြန်လှည့်ရင်း အခုလိုဖြစ်ရတာပဲ”

“ထကြည့်ပါဦး။ ဖြစ်ရလေ လင်းရယ်၊ မှန်း!... ခြေထောက်
ပွန်းပဲ့ကုန်ပြီလား”

လက်မောင်းမှ ဆွဲထူ၍ ထူပေးလိုက်သလို ဖုန်တွေသဲတွေ
ပေတာကို ခါပေးရန်လုပ်စဉ် 'လင်း' က မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ
အနောက်သို့ရွှေ့၍ ရှောင်စဉ် မြောင်းထဲယိုင်ကျမည်စိုးသွားသဖြင့် သူ

(၃)

ကားကို လမ်းသွယ်ထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်မိစဉ် လမ်းထဲမှ
ထွက်လာပါသည်။ စက်ဘီးတစ်စီးက ယိုင်ထိုး၍ မြောင်းဘေးဘက်သို့
လဲကျသွားလေ၏။ ရုတ်တရက် ကားဟွန်းသံကြောင့် လန့်ပြီးလဲသွား
ရုံပါ။ သူ့ကားက လမ်းထဲကို အရှိန်ဖြင့် ကွေ့ဝင်လိုက်တာမှ မဟုတ်
တာလေ။ ချက်ချင်းမထဖြစ်သေးတာမို့ အတော်နာသွားမှန်း ရိပ်မိရင်း
ကားပေါ်မှ သူ ဆင်းလိုက်ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

မှောင်ရိပ်ပြီးပြအချိန်မှာမှ ရှေ့မီးမထွန်းပါဘဲ စက်ဘီးစီး

အမြန်ဆွဲလိုက်မိလေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုက ရင်ချင်းအပ်မျှ အခြေအနေ ဖြစ်သွားသည်က ကံကြမ္မာစေရာများလား။

“အို!... ဘာလုပ်တာလဲ”

“လဲမှာစိုးလို့ပေါ့ လင်းရဲ့။ နောက်မှာ ရေမြောင်းလေ မသိဘူးလား”

နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ‘လင်း’ က သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။ Quater Jeans Pants ဝတ်ထားသဖြင့် ညှို့သကြည်းထက်မှာ ပွန်းပဲ့ကာ သွေးတို့စိုနေလေတော့၏။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ငယ်ရွယ်လွန်းပါသည် ကောင်မလေးထံမှာမှ ဤသို့သော ဒဏ်ရာမျိုး ဖြစ်ရတယ်လို့။

“သွေးထွက်နေပြီ”

“ရတယ်၊ အိမ်ရောက်မှပဲ ဆေးထည့်လိုက်မယ် ကိုကို”

“ဖြစ်ပါ့မလား လင်းရယ်၊ ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ်သွားရအောင်”

“ဟာ... ဒါလေးဖြစ်ရုံနဲ့ ဆေးခန်းပြရမှာလား။ ဖျားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ လင်းက ဒီလောက် မပျော့ပါဘူး ကိုကိုရာ။ အေးဆေးပါ”

အလို! မပျော့ဘူးတဲ့လား။ ဒီလောက် နာကျင်ပြီး သွေးထွက်နေတာကိုတောင် အမာစားတဲ့လေ။ ဘယ်လောက်တောင်မှ စိတ်မာတဲ့

ဘုတ်တံပါလိမ့်။ ‘လင်း’ က ယောက်ျားလေးဆန်စွာ ရှုပ်အင်အင်အကွက်လေး ဝတ်တတ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်တို့ Quater ဘောင်းဘီတို့တို့ ဘတ်တတ်ပေမယ့် ဆံပင်ကို အရှည်ထားသလို မြန်မာဆန်ဆန်လည်း ဘတ်တတ်တာလေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ‘ကျွန်တော်’ ဟု သုံးတတ်တာက မန္တလေးက အတိသူဖြစ်မှန်း သိသာစေပါ၏။ သူက ‘မျိုး’ (ဒေါက်တာမျိုးမမမျိုး) နဲ့ စိတ်ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီး အနေဝေးခဲ့တာ ကြာကာ သွေးအေးခဲ့ပြီမှာပင် သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိခဲ့ပါသည် နှင်းဆီလေးလင်းလွန်းတာရာ’ တစ်ယောက်ကဖြင့် အရွယ်ရောက်ပြီး တင့်တယ်သူပနေတော့တာပါ။

ညီမလေးနှယ် ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့ပြီး နားမလည်သည့် စာတွေကို ဆေးတတ်လေ့ရှိသဖြင့် ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရပါသည့် သူ ‘ဘုန်းမြတ်သစ်’ က ဒီချာတိတ်မကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရင်ခုန်မှုဖြစ်တည်သာရတာက ထူးခြားဆန်းကြယ်လာတော့တာလေ။ အချစ်ဆိုသည်က ဤသို့ပင် နောက်တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်လာစေတတ်ပါသလား။

“ဆေးခန်းသွားပြမယ်လင်းရယ်၊ ကိုယ် စိတ်မပူပါရစေနဲ့”

“ကျွန်!... ကိုကိုကလည်းကွာ၊ ရပါတယ်ဆိုမှ”

“ဟာ!... အစ်ကိုနဲ့မလင်းပါလား။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အတော်ပဲ ဖိုးဇော်၊ ကျူရှင်က ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“ဒါဆို လင်းရဲ့စက်ဘီးကို လမ်းကြိုယူသွားပေးပါ ညီရယ်၊ ကျေးဇူးပြု၍ပါ။ ဒီမှာ လင်းခြေထောက် ဒဏ်ရာဖြစ်သွားတာ ဆေးခန်း ပို့ပေးချင်လို့လေ၊ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့။ အိမ်နီးတာပဲဟာ။ ကျွန်တော် ဝင်ဗို့ပေးမယ်”

“ဖေဖေစိတ်မပူအောင် ကြည့်ပြောပေးပါ ဇော်။ စက်ဘီးလဲ တာလို့ပဲ ပြောနော်”

“စိတ်ချပါ မလင်းရဲ့”

လင်းထဲမှ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဖြေမည့်ကောင်လေး ‘ဇော်မြင့်ဦး’ ကို စက်ဘီးပေးလိုက်ပြီးနောက် ‘လင်း’ ကို သူ့ကားပေါ်တက်စေပါ၏။ မသွားချင်လည်း မရမက ခေါ်နေပါသည့် သူက အကြီးမို့ အငယ်ဖြစ်သည့် ‘လင်း’ က နာခံရမှာလေ။ ကားထဲမှာ မီးပြာလေးကိုထွန်းလိုက်စဉ် သနပ်ခါးအဖွေသားနှင့် ရနံ့မွှေးမွှေးကို သူ့မြင်ရပြီး ရှူရှိုက်ရမိလေသည်။ ရေချိုးပြီး အပြင်ထွက်လာတာဖြစ်မည် ထင်ပါရဲ့။

“ဘာသွားဝယ်တာလဲ”

“မမခိုင်းထားတာ သွားဝယ်တာလေ။ အပ်ချည်လုံးတော့”

ပါပြီး ကြယ်သီးထုပ်မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်ယူဖို့ စက်ဘီးကိုပြန်လှည့်မိလိုက်တာ။ ကိုကိုနဲ့တိုးရောပဲ”

“ကိုယ့်အမှားလား လင်းအမှားလား”

“အင်း... လင်း မှားတယ်ပဲထားပါတော့။ စက်ဘီးမီးသီး ကျွမ်းတာကို မလဲဖြစ်သေးလို့လေ”

“မြလေးက လင်းကို ဖိုးချုပ်ကြီးခိုင်းရလားကွာ”

“ဟင်း ဟင်း... သိတယ်၊ အဲဒီလိုပြောတော့မယ်ဆိုတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမက လမ်းကြိုလို့ ခိုင်းလိုက်ရုံပါ။ လင်းက ရခိုင်မုန့်တီ ထွက်စားရင်း မှောင်သွားတာ”

“အစပ်တွေ စားပြန်ပြီလားကွာ”

“တစ်ခါတလေပါ ကိုကိုရဲ့”

“ဗိုက်နာမှာစိုးလို့ ပြောတာ”

အပြစ်ကင်းသည့်အပြုံးကို မြင်ရလေ၏။ ကားကို ဘက်ပြန် ဆုတ်ကာ လမ်းမထက် ပြန်ရောက်စေပြီး ဆေးခန်းရှိမည့်နေရာကို မောင်းလိုက်ပါ၏။ အထက်တန်းဖြေစဉ်က စာသင်ပေးခဲ့ရပြီး အခု ကျောင်းပြီးဆုံးရချိန်မှာတောင် သူ့အပေါ် အနေမစိမ်းသွားတာပဲ တော်ပါသေးသည်။ တချို့ဆို အရွယ်ရောက်သည်နှင့် ခပ်တန်းတန်း အလိုလို

ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ပါလား။

“အလုပ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်!”

“လခထောနေပြီပေါ့လေ”

“မထောပါဘူး ကိုကိုရယ်။ အခုမှ သုံးလေးလပဲ ရှိသေးတာ။ ကိုကိုလို အင်ဂျင်နီယာလစာကို ဘယ်မိပျံမလဲ။ ဒါနဲ့ ဟိုကောင် မင်းမင်းရော”

“သူက ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်လောက်ကျန်ဦးမယ် ထင်တယ် လင်းရဲ့”

“ကိုကိုတို့ ညီအစ်ကိုတွေက တော်ကိုတော်လွန်းတာပါ။ အားကျစရာကြီး”

“လင်းလည်း ကျောင်းဆက်တက်လို့ရတာပဲလေ။ ဘာလို့ master ဆက်မတက်လဲ”

“စာမကျက်ချင်တော့ဘူး”

နာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ပြောလေ၏။ ‘လင်း’ နှင့် သူ့ညီဝမ်းကွဲ ‘မင်းမြတ်သခင်’ ကို နှစ်ယောက်တစ်ပိုင်း သူ ကျူရှင်သင်ပေးခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် ‘မင်းမင်း’ က ဒီလေးလုံးပါခဲ့ပြီး ‘လင်း’ က ဒီနှစ်လုံးသာပါခဲ့လေသည်။ သို့သော် တက်ဖြစ်သည့် major မှာ

ထူးချွန်ပြီး နှစ်တိုင်း cradic ဝင်ခဲ့ကာ M.Sc ဆက်တက်ခွင့်ရခဲ့တာ လေ။ သို့သော် ချာတိတ်မက စာမကျက်ချင်တော့ဘူးတဲ့လား။

“စာကျက်ဝါသနာပါတဲ့သူက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“လင်းက တက်တော့တက်ချင်ပါသေးတယ်။ ကျူရှင်ယူရ တာ ငွေကုန်တာထက် ကျူရှင်အပြန် ဖိုးချုပ်တာကြောင့် ဖေဖေက စိတ်မချဘူး ဆိုတာနဲ့ပဲ လက်လျှော့လိုက်ရတာပါ”

“နမြောစရာကြီး၊ လေးလေးစိတ်မချင်ချင်စရာလည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့။ လင်းက အရမ်းလှလာတာကိုး”

“တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့”

ပွင့်လင်းစွာဖြင့် အော်ရယ်လေ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ရှက်စနိုးဖြင့် ဟန်ဆောင်တာမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပါ။ ကြည့်စမ်း! ဒီလောက် ရိုးသား ဖြူစင်လွန်းပါသည် ချာတိတ်မလေး၏အချစ်ကို ဘယ်သူကများ ရပြီး ငြိလဲ။ အတွေးက ဝင်လာသလို ရုတ်တရက် စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။ ကိုယ့်စိတ်တွေ မရိုးသားတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ‘လင်းလွန်းတာရာ’။

“ကျော်ပြီ... ကျော်ပြီ”

“Sorry!”

“မောင်းရင်မတွေးနဲ့လေ၊ minus one ပဲ”

ဆေးခန်းကို အနည်းငယ်မျှ ကျော်သွားပြီး platform
ဘေးနား (အနည်းငယ်ခွာ၍) ကားကိုရပ်ကာ လမ်းပြန်လျှောက်ရလေ
သည်။ ခြေထောက်နာနေပါသည့် ချာတိတ်ကို နှိပ်စက်သလိုများ
ဖြစ်နေပြီလား။ ဆေးခန်းမှာ ခဏမျှစောင့်ရပြီး လူရှင်းသွားသဖြင့်
ဝင်ပြရလေ၏။ အမျိုးသမီးဆရာဝန်မို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“စက်ဘီးလဲတာ”

“ခုမှ အစီဆင်တာလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး။ အမှောင်ထဲမှာ မမြင်လို့လဲကျ
တာပါ”

“ညကျ အနာရင်းပြီး ကိုက်ချင်ကိုက်လိမ့်မယ်။ ဆေးသောက်
ပြီးမှ အိပ်နော်။ ဆောင်းတွင်းကြီး အနာရင်းတော့မှာပဲ”

ဆရာဝန်က လိမ်းဆေးနှင့်သောက်ဆေး ပေးလိုက်လေ၏။
ပွန်းရာကိုလည်း အရက်ပျံ့ကို ဝှမ်းဖြင့်ဆွတ်ကာ ဆေးပေးပြီးမှ လိမ်း
ဆေးထည့်ပေးတာပါ။ အနာစပ်စဉ် တွန့်ခနဲဖြစ်ပြီး သူ့လက်မောင်းကို
ဖြူသွယ်နုပျောင်းသည့် လက်ဖဝါးလေးဖြင့် လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ
သည်။ ညည်းညူတာတော့မလုပ်ပါချေ။

“ညီမလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နာမည်နဲ့ အသက်ပြောပါ”

“လင်းလွန်းတာရာ၊ ၂၂ နှစ်ပါ”

“ချောချောလေးနော်”

“ဟယ်... ပြောပြန်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ချောပါတယ်”

‘လင်း’ က အောက်နှုတ်ခမ်းကို အသာကိုက်၍ ပြီးချင်စိတ်ကို
နှိုးလိုက်ပုံပါ။ ဆေးကုသခွင့်ရှင်းလိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြော
ကာ ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်သို့ရောက်စဉ် သဘော
ကောင်းစွာဖြင့် ရယ်လေတော့သည်။

“ဘာလို့ရယ်တာလဲ လင်းရဲ့”

“မမဒေါက်တာက ကိုကိုကို ပေါ်တင်ကြီးငမ်းပြီး ပြောတာ
နဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လင်းကိုပြောတာထက် ကိုကိုကို ပိုညွှန်း
ချင်တာ အသိသာကြီး မဟုတ်လား။ ကိုကိုကတော့ စွဲတယ်ကွာ။
ဆရာဝန်မမတွေနဲ့ ရေစက်ကို အတော်ဆုံတယ်”

သူ မျက်နှာအမ်းသွားရပါ၏။ အသိပေးလိုက်တာများလား။

'မျိုး' နှင့်သူ့ဇာတ်လမ်းကို သိထားတာမှန်ပေမယ့် သူတို့ အဆက်
အသွယ်ပြတ်သလိုဖြစ်နေတာကိုဖြင့် မသိပုံပါ။ မရိုးမသားဖြစ်မိသည်
စိတ်က သူ့ကိုယ်သူ အရှက်ပြန်ရစေတာပါလေ။ ဪ၊ 'လင်း'ရယ်။

“မမမျိုးနဲ့ မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာနေပြီ”

“အင်း”

“ကိုကို သွားတွေ့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာကြီးလဲကွာ၊ ကိုကိုပုံစံက အားမရလိုက်တာ”

သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိလေတော့၏။ အချစ်
ဆိုတာ မျှော်လင့်ရခက်သလို ဖွင့်အံ့ရလည်း ခက်သည်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။
ရင်ထဲမှာ တစစ နောင်ငင်လာပါသည့် ကြိုးတစ်စကို 'လင်း' မို့
ဖြုတ်ချချင်ရတယ်လို့။ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေက 'လင်း' ဦးမထိုက်တန်လို့
များလားကွယ်။

(၄)

သူတို့နှစ်ဦးနှင့် 'လင်း' တို့ကြိုက် ကပ်လျက်ပဲမို့ ခြံရှေ့မှာ ကားကို
ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး 'လင်း' ဆင်းနိုင်ရန် တံခါးဖွင့်စဉ်
ခြံဝမှာ လာစောင့်နေတာက 'လင်း' ၏အစ်မဖြစ်သူ 'မြကမ္မလာ'
ဖြစ်နေလေသည်။ ည (၈) နာရီထိုးခါနီးပြီမို့ စိတ်ပူနေပြီ ထင်ပါရဲ့။

“တော်တော်ထိသွားလို့လား အစ်ကို”

“ပွန်းရှရာဖြစ်သွားလို့ပါ မြလေးရယ်။ မစိုးရိမ်ရပါဘူး”

“မြပြောတယ်၊ မှောင်တော့မယ့်ဟာ၊ မသွားပါနဲ့ဆိုတာကို
မှန်တိမှမစားရရင် သေတော့မယ့်အတိုင်း တကယ်ပဲ”

“မမကလည်းကွာ ... လင်း ဒီလောက်နာနေတာကို

မသနားဘဲ ထပ်ဆူနေပြန်ပါပြီ”

“ဪ... ကိုယ့်အပြစ်ကိုတော့ မဝန်ခံချင်ဘူး”

“လင်းအများ မဟုတ်ပါဘူး မြလေးရယ်။ ကိုယ်က ကားဆွန်း သံကျယ်ကျယ်ပေးပြီး လင်းထဲ အရှိန်နဲ့ကျွေ့ဝင်လိုက်မိလို့ပါ။ မှောင်ကာ စဆိုတော့ လမ်းမီးတွေလည်း မထွန်းသေးတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတာပဲ”

“အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဪ... ဒီလူနဲ့ဒီလူ အားနာစရာလား မြလေးရား။ မြင်ရလား လင်းရယ်။ မထူးပါဘူး။ အထဲထိပ် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ တော့မယ်”

“အာ... လင်းက လူမမာလား”

“လောလောဆယ်တော့ လူနာပဲလေ”

လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ခြံထဲလိုက်ဝင်လာပါသည့် သူ့ကို ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ ဖေဖေက နယ်ကိုခရီးထွက်သွားသဖြင့် အိမ်မှာ ‘လင်း’ တို့ သားအမိသုံးဦးသာ (မိန်းမသားချည်း) ရှိနေကြ လေ၏။ မမက စိတ်ပူပြီးစောင့်နေပေမယ့် မေမေကတော့ သမီးငယ် ဖြစ်သည့် ‘လင်း’ ကို စိတ်ချပြီး အပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားရှိခိုးနေသံကို ကြားနေရပါသည်။

“လေးလေးရော”

“ဖေဖေ နယ်ဘက်ရောက်နေတယ်၊ တစ်ပတ်ကျော်မယ်တဲ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ဟောဗျာ... ဒါဆို မြလေးတို့ မိန်းကလေးတွေချည်း ခြစ်နေပြန်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရဲ့လား။ ဘယ်နေ့ကသွားတာလဲ”

“ဒီမနက်အစောကြီးပါ။ နေရဲရမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“အရေးတကြီးတစ်ခုခုဆို ကိုယ့်ကိုလှမ်းခေါ်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး နော်”

စိတ်မချနိုင်ဘဲ မှာနေပြန်သဖြင့် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဖေဖေ က အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အခုလို မကြာမကြာ ခရီးသွားတတ်တာက အမြဲ ပဲ။ အခုမှ အထူးအဆန်းဖြင့် သေချာပြောနေပါသည့် ‘ကိုကို’ ဘစ်ယောက် ဘာတွေများဖြစ်နေတာလိမ့်။ အိမ်မှာပိုပြီး လှည့်မပြန် ဘဲ အိမ်ထဲလိုက်ဝင်လာသဖြင့် မတားပြန်ပါလေ။

“အစ်ကို တစ်ခုခုသောက်မလားဟင်”

“ရပါတယ် မြလေးရဲ့”

“ခဏဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ပါဦးလော။ လင်းကြောင့် မောနေရပြီ” လောကွတ်ချော်နေပါသည့် မမကြောင့် ‘လင်း’ လည်း

မတားမိတော့ပါ။ အိမ်ချင်းကပ်လျက်ဖြစ်ပေမယ့် 'ကိုကို' နှင့်မဆုံဖြင့် တာ အတော်ကြာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဧည့်ခန်းရှိ ဆက်တီထက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်ဖြစ်လေ၏။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကုမ္ပဏီရော ဆိုက်ထဲကိုပါ အရေးတကြီးသွားလာတတ်ပါသည့် 'ကိုကို' ကာအဖြူ လေးကို ရိပ်ခနဲ မကြာခဏ မြင်ရလေ့ရှိပေမယ့် အခုလို တော့တော့ဆိုင် ဆိုင်ကြီး မဆုံဖြစ်ပါလေ။

အဘယ်မျှ ကြည့်ကောင်းလိုက်သည့် အင်ဂျင်နီယာပါလိမ့် 'လင်း' တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ အမျိုးသားတွေထဲမှာ 'ကိုကို' လောက် ခန့်ပြီး သန့်ပြန်သည့်သူမျိုး မရှိသလောက်ပါ။ အနေတည်ပြီး စကားနည်းပါ သည့် 'ဘုန်းမြတ်သစ်' ဆိုတာ 'လင်း' ဘဝရဲ့ စံထားသတ်မှတ်ရာ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါလေ။ 'ကိုကို' သွန်သင်ဆုံးမလမ်းပြပေးခဲ့သည့် အတိုင်း လိုက်နာနိုင်ခဲ့လို့လည်း 'လင်း' ဘဝမှာ အောင်မြင်ခြင်းရလဒ် တွေ ရရှိနိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

"လစာတွေ ဘာလုပ်ဖြစ်လဲ၊ စုဖြစ်ရဲ့လား"

"ဟင့်အင်း"

"ကြည့်စမ်း! ... အကုန်သုံးပစ်တယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီလောက် တောင် ဆိုးရလား"

"အမယ်လေးနော် ... လူကို အထင် small လိုက်တာ။

သင်းက ဦးဆုံးရတဲ့လခကို မေမေ့ကို အကုန်ကန်တော့လိုက်တာပါနော်။ နောက် တစ်လက ဖေဖေ့ကိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မေမေရော ဖေဖေပါ သင်းအတွက် Bank account ဖွင့်ပေးထားတာနဲ့ပဲ လစဉ်စုဖြစ်တယ်။ မေမေ့ကို ဈေးဖိုးပေးတယ်။ တတ်နိုင်သလောက်တော့ လင်းတက်က ဧည့်ပေး တာပါ"

"မဆိုးပါဘူး ... လိမ္မာသားပဲ"

"ဟင်း ဟင်း .. ကိုကိုရဲ့ လင်းလွန်းတာရာပါနော်"

ရင်ထဲထိတိုင် အေးမြသွားရပြီး နားဝင်ချိုလွန်းပါသည့် အပြုံး နှလေးနှင့် စကားချိုချိုလေးပါပဲ။ ဆံပင်ကို ဘယ်တော့မဆို စုချည် ဘားတတ်ပြီး ခေါင်းလျှော်သည့်ခဏတာလေးသာ ဖားလျားချထား တတ်တာကိုက 'လင်း' ၏ ချစ်စရာကောင်းသည့် အကျင့်လေးတစ်ခု ။ သိပ်ပင်ပန်းလွန်းလျှင်ဖြင့် ခေါင်းကိုက်တတ်လေ့ရှိပြီး နှာခေါင်း သွေးလျှံတတ်တာကိုပဲ စိုးရိမ်ရတာလေ။

"အစ်ကိုတို့ စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုပြီး သတင်းမထူးသေးဘူး သား"

သံပုရာရည်ဖျော်လာပေးပါသည့် 'မြလေး' ၏စကားကြောင့် သူ မျက်နှာအမ်းသွားရလေသည်။ ပြောချင်တုန်းက မပြောရဲပါဘဲ အခုတော့ မေးသူက မေးနေပြီမို့ ပြောရပေတော့မည်။ 'လင်း' က

အခုမှ နားမလည်သလို မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ အံ့ဩသည့် မျက်ဝန်းနက်လေးတွေက ပိုပြီးများ အသက်ဝင်လှပလွန်း နေပါရောလား။

“ဟုတ်လား ကိုကို”

“အင်း... ဒီလိုပဲ ပျက်သွားတာပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုကိုရယ်။ မမျိုးလောက် လှပ တင့်တယ်တဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်နားသွားရှာမလဲ”

“ဟယ်!... လင်းကလည်း”

“ဟုတ်တာ ပြောတာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Confidence ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမို့ လင်းအရမ်းအားကျခဲ့တာ”

သူ မျက်လွှာချမိရင်း ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ‘ယုံကြည်စိတ်ချမှု’ များလွန်းခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ Proud ဆိုသည့် ‘မားတရား’ တို့ ရှိနေတတ်တာကို ဘာကြောင့် မမြင်တတ်ရတာပါလိမ့်။ ပညာတတ်တစ်ယောက်၏ ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် မာနထက် သူ့အပေါ် အထင်လွှဲပြီး စကားနာထိုးခဲ့ခြင်းမှန်သမျှ ချစ်လွန်း၍ အူတိုသည်ဟုသာ ထင်မှတ်ခဲ့တာပါ။ သူသည်လည်း ချစ်၍ ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာပါပဲ။

သို့သော် ယောက်ျားမာနကိုတော့ အထိပါးမခံနိုင်ပါလေ။

ဒါကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ငြိမ်ရလားဟူ၍ အပြစ်ထပ်ပုံတော့ မည်သို့ လုပ်ရပါမည်နည်း။ ချစ်ခြင်းတစ်ခုမှာ အတ္တနှင့် မာန စွက်ဖက်လာပါက လမ်းခွဲခြား ကျော့ခိုင်းခြင်းဆိုသည့်အရာတို့က အနှေးနှင့်အမြန် ရောက်လာတတ်သည်ဟု ထိုစဉ်က သူ တကယ်မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“Sorry ပါ အစ်ကို။ မြက ဒီလိုပဲ မေးလိုက်မိရုံပါ။ မြ အလိုက်မသိတတ်တာနဲ့ အစ်ကိုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြီ”

“ရပါတယ် မြလေးရယ်။ အခုမသိရလည်း နောက်တော့ တစ်နေ့နေ့ သိရမှာပဲဟာ”

“လင်းတော့ သဘောမကျဘူး”

“ဟဲ့!”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်ချစ်လို့ ရွေးထားခဲ့တာ။ နှစ်နှစ်ကျော်လောက် စိတ်တူကိုယ်တူ တွဲခဲ့ပြီးမှ အဲဒီ သံယောဇဉ်ကြီးကို တိခန့် မြတ်ပစ်ရတာ မဖြစ်သင့်ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပြီးပြီးမှ လွယ်လွယ်နဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ရသလား။ အဲဒီလောက် အသည်းမာပြီး ရက်စက်တတ်ခဲ့တာ ကိုကိုလား။ ဒါမှမဟုတ် မမမျိုးလား”

ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ ဘယ်သူ့အပြစ်တဲ့လဲ။ တကယ်ဆို အကြောင်းပြချက်အစုံနှင့် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အပြစ်ကိုယ်စီရှိခဲ့ကြတာပါ။ သို့သော်၊ ယောက်ျားမှန်လျှင် အပြစ်ဆိုတာကို

အားနည်းပါသည် မိန်းကလေး (ချစ်သူဟောင်းဘယ်ယောက်) အပေါ်မှာ ပုံမချသင့်ပါ။ အထူးသဖြင့် အခုလိုမျိုး 'လင်း' အပြစ်တင်တာကိုလည်း သူ့တ လက်သင့်ခံနေချင်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ်ပါ”

“ထင်သားပဲ။ မဟုတ်မှလွဲရော မမမျိုးကွယ်ရာမှာ ခြေရွှပ် မျက်နှာများတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟယ်! ... ကြည့်! လင်းကတော့ လုပ်ပြီ။ အစ်ကိုကို မရိုမသေနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး လင်းရယ်။ ကိုယ်က ဆိုက်ထဲမှာ GTC ရခဲ့တဲ့ အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒီအငယ်တွေထဲက ကောင်မလေးနဲ့ အထင်လွဲပြီး မနာလိုသလိုမျိုး ပြောခဲ့လို့ပါ”

“ဟင်! ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ပုလဲသွယ်တို့မိသားစုက မပြည့်စုံကြဘူးလေ။ သူ့အောက် မှာ အငယ်မောင်နှမတွေလည်း ကျောင်းမပြီးကြသေးဘူး။ သူတို့အမေ ရုတ်တရက် ဆေးရုံတက်ရတာကို ကူညီရင်းနဲ့ မျိုးချိန်းတဲ့ရက်တွေကို မအားဘူးဆိုပြီး ပျက်ခဲ့တာက စတာပဲ”

“ပုလဲသွယ်တဲ့လား။ နာမည်လေးက လှလိုက်တာ”

“လူက သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ အားကိုးရတဲ့ ကလေးပါ။ ပြည့်စုံတဲ့သူဆိုတော့ ကိုယ်တို့ senior တွေရဲ့စကားကို နာခံတယ်။ နံကျိုးမှုရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ညနက်တဲ့ အချိန်ထိတောင်မှ အရေးကြီးရင် ကြီးသလို ဆင်းတတ်တဲ့ အလုပ်ကို လေးစားတဲ့ကလေးမျိုးပါ”

“ကြည့်ရတာ အဲဒီကောင်မလေး ညနက်ချိန်မျိုးမှာ အိမ် လိုက်ပြန်ဖို့တာတို့ ဘာတို့ လုပ်ခဲ့တယ်ထင်တယ်”

“အမှန်ပဲ”

“အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မမျိုးကသိသွားရတာလဲ”

“သိတာထက် မြင်သွားတာက ပိုဆိုးသွားတာ မြလေးရဲ့။ ကိုယ်က တကူးတကတော့ ဘယ်ပြန်ပြောဖြစ်ပါ့မလဲ။ စကားကြုံမှပဲ ပြောတာပေါ့။ ကိုယ့်ဘက်က ရိုးသားမှန်းသိလို့လည်း ပုလဲသွယ်က ကိုယ့်ကားကို လိုက်စီးရဲတာလေ။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုပဲ သန့်တယ်။ ကိုယ်သာ မရိုးသားရင် ခုဆို တစ်ယောက်ပေ့ spe- အသံထွက်လောက်ပြီပေါ့”

“မမျိုးနဲ့ပြတ်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“အင်း ... တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်”

“ဟယ်!... အဲဒီလောက်တောင် ကြာနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီပုလဲသွယ်က မမမျိုးထက် ပိုလှလားဟင် ကိုကို”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ငယ်လည်းငယ်တော့ ငယ်ဂုဏ်ရှိတာလည်း ပါမယ်။ လှတာချောတာထက် သွက်ပြီး ထက်လို့ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ပုံစံလေးပါ။ တကယ့်ကလေးလေးလိုပဲ ဖြူစင်တယ်”

“ဪ”

“ကိုယ်တို့ တစ်အုပ်စုလုံးက ညီမလေးလိုပဲ သဘောထားကြတာ။ ချစ်စနိုးနဲ့ စတာ နောက်တာလည်း စိတ်မဆိုးပဲ သည်းခံတယ်လေ”

“အစ်ကိုက မမျိုးကို သေချာမရှင်းပြဘူးလား”

သူ ဝိုင်သွားရပါ၏။ မရှင်းပြဘဲ နေပါ့မလား။ ချစ်ခြင်းတစ်ခုက လွဲပြီး ဘာ colour မှ မဆိုးသင့်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အစိမ်းရင့်ရောင် ခပ်ပုဂံပိတွေ ပြောင်းလဲကုန်ပြီး ရန်လိုဖြစ်ခဲ့တာက သူမှ မဟုတ်တာ

‘ချစ်သူဘဝမှာတောင် မယုံရရင် မျိုးရဲ့တစ်ဘဝလုံးစာကို မောင့်မှာ အငယ်ပိုပေးစုံမလဲ’ ဟူသည့် စကားက သူ့ရင်ကို ထိခိုက်နာကျင် ရှုတ်တရက် ပေါ့ပါ့။

မအားဘူးဆိုပြီး လို့ပါ မြလေးရယ်”

“မေ့ရောမေ့နိုင်လို့လား။ ခုချိန်ထိ နောင်တတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး အစ်ကိုရင်နာနေမှာကို မြတို့ မမြင်ချင်ဘူး။ အစ်ကိုကို မြတို့ရဲ့ အစ်ကိုရင်းနှယ်မခြား ချစ်ခင်ခဲ့ရတာပါ”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကံတရားက ဒီလို ဖန်တီးလာတော့လည်း လက်သင့်ခံလိုက်ရုံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောင်တတော့ မရပါဘူး မြလေ။ အမှားကို ကျူးလွန်မိတဲ့လူက ကိုယ်မှ မဟုတ်ခဲ့တာ”

“မြတို့က အစ်ကိုဘက်က တွေးပေးတာပါ”

“Thanks ပါ။ မှောင်နေပြီ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

‘လင်း’ တို့ ညီအစ်မကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထရပ်လိုက်ပါ၏။ အိမ်ပေါက်ဝအထိ ခြေနာလျက်ပင် လိုက်ပို့သည့် ‘လင်း’ ကို ငဲ့ကြည့်မိစဉ် ခပ်နွမ်းနွမ်းမျက်နှာဖြင့် သူ့ကို တီးတိုးမေးလိုက်သံက ရင်ကို သိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေလေသည်။

“အဲဒီပုလဲသွယ်ထက် လင်းကရော လှရဲ့လား”

“ယှဉ်စရာလား လင်းရယ်၊ လင်းက ကိုယ့်အတွက် special သီးသန့်ဆိုတာကို သိနေရဲ့သားနဲ့”

(၅)

ကျောင်းကအပြန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီးနောက် ကားကို သွားလိုရာဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ပါ၏။ ညနေစောင်းနေပြီနို့ ရုံးဆင်းသည့်လူတွေ ကားတွေဖြင့် လမ်းမှာ ကျပ်ပိတ်နေလေပြီ။ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းခဲ့ပြီးနောက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းရွှေ့ရန် Gift shop ဆိုင်သန့်သန့်လေးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီးနောက် platform ထက် လမ်းဆက် လျှောက်ကာ ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပါ၏။ ချစ်စဖွယ် ပစ္စည်းလေးတွေ၊ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ ပန်းစည်းလှလှလေးတွေနှင့် အခြား သော ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံကြီးမြင်နေရပေမယ့် ဘာရွေးရမယ်မှန်းမသိတဲ့

လျှောက်ကြည့်နေမိလေသည်။

“မင်းမင်း!”

“အာ”

ပန်းကို ဖျတ်ခနဲ လာပုတ်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် လန့်သွားပြီး သူညီကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အလိုလေး! မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်သည့် သူ၏ သူငယ်ချင်းမလေးက ကုမ္ပဏီ Uniform အပြည့်အစုံဖြင့် အလှကြီးလှနေတော့တာပါလေ။ ကြည့်ပါဦး! ဒါ ‘လင်းလွန်းတာရာ’ အစစ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ဟုတ်ပါ့မလား ထင်နေတာ၊ မှန်နေတာပဲ”

“လင်း”

“ကျောင်းကပြန်တာလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ဒီဆိုင်ထဲဝင်လာတာဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တစ်စုံ တစ်ခုပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပေါ့လေ”

“ဟင်း ဟင်း... တော်လိုက်တဲ့ ပေဒင်ဆရာမ၊ ငါ့ဘော်ဒါ

က ဒီ style နဲ့ အရမ်းကို မိနေပါရောလား”

“နင်နော် ဘူးစကားမပြောနဲ့”

“နင်ပဲ ပြောဖူးတယ်လေ။ ယောက်ျားဆို ဘူးနဲ့ဒူးချည်းပဲဆို။

ဒီတော့ ငါက မဒူးလို့ ဘူးပြတာပေါ့”

“ပေါက်ကရမပြောနဲ့”

“နင်ကရော ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“ဪ... မနက်ဖြန် ငါတို့မန်နေဂျာမွေးနေ့မို့ လက်ဆောင် ပေးဖို့ လာရှာတာ”

“မန်နေဂျာက Man or Lady?”

“Man ရှင်”

“ကောင်းကွာ၊ ဒါနဲ့ single or marriage?”

“လူပျိုကြီးရှင် သိပြီလား”

“ဟာကွာ... လူပျိုကြီးဆိုပြီး အထာသွားမပေးချင်နဲ့လေ။ ကျားတိုင်း ပျိုပျိုအိုအို သွားပါတယ် သူငယ်မရဲ့။ အန္တရာယ်ကို ကြို မြင်တတ်မှပေါ့”

“အံ့မယ်!... ငါ့ကိုများ ကလေးထင်နေလား။ အကုန်သိ တယ်ရှင်။ အခုက ငါတို့ တစ် section လုံး လူစုပြီး အမှတ်တရပစ္စည်း ဝယ်ပေးလို့ လာရွေးတာ”

“ဒီလိုလား တော်သေးတာပေါ့”

‘လင်း’ က သူ့ရှေ့မှ ဆက်လျှောက်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ သွားနေ လေ၏။ ကြည့်ရတာ ဒီကို မကြာခဏရောက်ဖြစ်သည်မို့ ကျွမ်းကျင်

နေသည်ထင်ပါရဲ့။ တကယ်ပင် အမျိုးသားသုံးစွဲစွဲတွေသာ ရောင်း သည့် ကောင်တာအနီးမှာရပ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာနေတာပါလေ။

“အဘိုးကြီးဆို အဘိုးကြီးကြိုက်တွေပဲ ရှာဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့။ ခက်တာလိုက်လို့”

“ဘယ်သူက အဘိုးကြီးပြောနေလို့လဲ”

“အသက် (၄၀) လောက်ဆို ဘတ်နေပြီလေကွာ”

“ဦးထွဋ်က ကိုကိုနဲ့မှ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိတာပါ မင်းမင်းရယ်။ ဘယ်က အသက်ကြီးရမှာလဲ”

“ဟင်!”

“ဘယ်တော့မဆို အပျက်က အရင်စပြောနေပြီ။ ဒါလေးပြပါ အစ်မ။ ဒီ body spray ရောပဲ။ Roll on က အနံ့သိပ်မစူးတာထဲက ပြပါ”

“ဟွန်း!... ရွေးတော့လည်း နုနုရွှေပစ္စည်းတွေ”

“လူတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုတာ အမှတ် တရ သိမ်းပြီး ပျက်စီးသွားရတာထက် သူ တကယ်အသုံးပြုဖို့လိုအပ် တဲ့ ပစ္စည်းမှသာ တန်ဖိုးရှိမှာပေါ့ မင်းမင်းရယ်။ ဒါမှ အသုံးပြုရင်း ကျေးဇူးတင်စိတ်နဲ့ ပီတိဖြစ်မှာပေါ့။ Think about it!”

သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားပဲ။

သူက မမဒေါက်တာလေးအတွက် ဘာဝယ်ရမလဲတွေးရင်း ခေါင်း
ခြောက်နေချိန်မှာ 'လင်း' က မျက်စိရှေ့မှာတင် ပစ္စည်းတော်တော်များ
များကို ခပ်သွက်သွက်ရွေးပြီးနေလေပြီ။

“ဒါက သပ်သပ်ထုပ်ပေးပါနော်”

“ဟာ!... ဒါ ကိုကိုအကြိုက် ရေမွှေးပဲ”

“ဒါတော့ သိသားပဲ”

“နင် ဒါတော့ မတရားဘူးနော်။ ကိုကိုဖို့တော့ ဝယ်ပြီး ငါ
အတွက် ဘယ်မှာလဲ”

“မတူရင် မတူနဲ့လေ”

“ဘာ”

“ကိုကိုအတွက်က နှစ်သိမ့်လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးတာ”

“နှစ်သိမ့်လက်ဆောင်။ အထူးအဆန်းပဲ”

“ကွဲနေတဲ့အသည်းကို ဒဏ်ရာသက်သာစေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့
ပေးတာလေ။ နင်က အသည်းကွဲနေလို့လား”

“ကြဲကြဲဖန်ဖန်”

သူ့မျက်နှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပါ၏။ အသည်းကွဲလို့
ပေးတာတဲ့လား။ အလို! ဒါဖြင့် သူ့ကိုရော 'မမ' က ဒီလိုပဲ အသည်းခွဲ
ပစ်ဦးမှာပဲလားဟင်။ အခုမှ အစပျိုးရုံ ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်တန့်မခိုင်း

ဒါနဲ့နော်။ ငွေရှင်းနေပြီးဖြစ်သည့် 'လင်း' ကို ချက်ချင်းမပြန်စေရန်
သူ တားရတော့မှာပါ။ ခုထိ သူ့အကြံအစည်ကို ဘာမှ ယထာမြောက်သေး
တာလေ။

“မပြန်နဲ့ဦးနော်”

“ဟယ်... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့ကိုကူညီပေးဦး”

“ဪ... ကိုယ့် idea နဲ့ကိုယ် သုံးပါလား။ ငိုဦးနောက်ကို
ဖောက်စားချင်ရပြန်ပြီ”

“မရဘူးကွာ၊ ဘော်ဒါကဏ္ဍ အကန့်အတိုင်းလုပ်ပေးရမယ်”

“အဲဒီမင်းမင်းတစ်ယောက်ကတော့လေ”

'လင်း' ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆွဲခေါ်လိုက်ပါ
သည်။ မိန်းကလေးပစ္စည်းရောင်းသည့်နေရာကို ဝင်လိုက်သဖြင့် 'လင်း'
က သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဘာလဲ မိန်း
ကလေးကိုပေးမည့် လက်ဆောင်မှန်း ရိပ်မိသွားပြီလား။ လျှို့ဝှက်ထား
ချင်ပေမယ့် 'လင်း' မကူညီလျှင် သူ ဘာမှ မဝယ်တတ်တာ အမှန်ပါပဲ။
နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူစရာပါ။

“ဒါဖြင့် ပိုးကြေးပန်းကြေး လက်ဆောင်ပေါ့လေ”

“ဆိုပါတော့”

“ငယ်ငယ်ချောချောလေးလား”

“အရမ်းမငယ်ပါဘူး”

“ငါတို့နဲ့ရွယ်တူလား”

“ဟင့်အင်း... နည်းနည်းကြီးမယ်”

“ဟာ!... မင်းမင်းကတော့ လုပ်ပြီ။ မနဲ့မောင် ဇာတ်လမ်း မျိုးက ညာစားချူစာတွေသာ လုပ်တတ်ကြတာမျိုးပဲ။ နင်ကြွတာကို ဟိုက ယုံပါလိမ့်မယ် အားကြီး။ ပြောတော့ဖြင့် ဦးထွဋ်ကိုတော့ အဘိုးကြီးဆိုပြီ”

“အဲဒီနာမည်ကို ခဏခဏ မရွတ်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ နားကြားပြင်း ကပ်လာပြီ။ ငါ ကိုကိုနဲ့တိုင်ပြောမှာ”

“အံ့မယ် ... ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်။ နင်သာ baby မကြိုက်ဘဲ lady ကိုကြိုက်တာကမှ အပြစ်ဟဲ့။ ကိုကိုကို တိုင်ရမှာ နင်လား ငါလား”

“ဒါဆိုလည်း ဘယ်သူမှ မတိုင်ကြေး”

“ငါက ချစ်သူထားနေတာမှ မဟုတ်တာ။ မပြောရဲတာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ လာလာသေး ... ဟွန်း!”

“ကဲပါကွာ ... ငါ့ကို ကူစဉ်းစားပေးပါ လင်းရာ။ Please!
...”

“အဲဒီလို လေးစားသမှုရှိစမ်းပါ။ လူကိုများ ခြိမ်းလား ခြောက် သားနဲ့။ လင်းလွန်းတာရာတို့က မကြောက်တတ်ဘူး။ မင်းမြတ်သခင် ခေါ်”

မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကြည့်စမ်း! အတော်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းပါသည့် မျက်စောင်းနက်နက်လေးပါလား။ ဒီလို အကြည့်၊ ဒီလိုအပြောမျိုး အပြုံးမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုငတ်မျိုးတွေကို ဖြားယောင်းထားပြီးပြီလဲ။ အထက် ဘန်းတုန်းကဖြင့် ကိုကိုအိမ်မှာ ညတိုင်း ကျူရှင်သွားတက်ခဲ့စဉ်က သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားအထူကြီး ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီးဝတ်ပြီး ရောက် လာပါသည့် ‘ပါးကွက်မ’ က ခုတော့ဖြင့် ခေတ်မီဆန်းသစ်ပါသည့် ကုမ္ပဏီ Uniform Coat နှင့် စကပ်အတိုကို တွဲဝတ်ထားတာကိုက အမြင်ဆန်းနေသည့်နယ်ပါ။

“ပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“နင့်မမ ဘာကြိုက်တတ်သလဲ ဆိုတာကိုမေးတာလေ”

“မသိဘူး”

“ဟင်! ... နင့်ဟာက ဘာလဲ၊ သူ ဘာကြိုက်လဲ၊ ဘာကို crazy ဖြစ်လဲဆိုတာကို မသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုချဉ်းကပ်လိုရမှာလဲ။ ညံ့ဖျင်း

တုံးလွန်းလိုက်တာ ငါ့သူငယ်ချင်း မဟုတ်သလိုပဲ”
 “တော်ရုံ နိုင်ကွပ်ပါကွ”
 “ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကံပါတူနေလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”
 “ဘာလို့လဲ”
 “ကိုကိုလည်း မမမျိုးကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ရှိပြီတဲ့လေ။ နင့်အလှည့်မှာ မခံရစေနဲ့ဦး”
 “စိတ်ချ”
 “ပြောလိုက်ရင် လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံးနဲ့ အဖြစ်ကဖြင့် မရှိဘူး။ မမက ခေတ်မီလား”
 “အင်း”
 “ဆံပင်ပုံစံ ဘယ်လို style လဲ”
 “အတို၊ ယောက်ျားလေးဆန်တယ်”
 “ဘာသွားကြည့်ပြီးကြိုက်တာမှန်း မသိဘူး။ ကဗျာမဆန် လိုက်တာ”
 ကဗျာမဆန်လိုက်တာတဲ့။ မှန်ပါတယ်။ သူကလည်း သူပါ။ ဒီလို ဟာနခဲကိုမှ သွားပြီး ဆက်နွယ်ချင်တာ မဟုတ်ပါလား။ ‘လင်း’ မမြင်အောင် ကျိတ်ပြီးရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ “လူဆိုတာ လျှို့ဝှက်ထားသင့်တာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရ” တဲ့လေ။ ဒီတော့

သူလည်း သူ စလုပ်နေပြီဖြစ်သည့် ဒီ secret project ကို ဘယ်သူမှ မသိရလေအောင် လှုပ်ရှားရမှာ အမှန်ပါပဲ။
 “ရေမွှေးသုံးလား”
 “သုံးမယ်ထင်တယ်”
 “အနာကတ်တော့ ရှိသားပဲ”
 “ဘာကိုလဲ”
 “ရေမွှေးသုံးမှ အနာကတ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ကြော်ငြာတာ ဖတ်ဖူး လို့ပြောတာလေ”
 “လင်း”
 “ပြော”
 “နင်ရော ရင်ခုန်ရမယ့်သူ တွေ့နေပြီလား”
 “လာအစ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်။ နင့်ကိုစွဲငါဖော်ကောင် မလုပ်ရင်ပြီးရော မဟုတ်လား”
 “ငါက ရိုးရိုးသားသားမေးတာပါ လင်းရဲ့”
 “ရိုးသားတာ ဆန်းပြားတာမျိုးက သူ့အချိန်အခါနဲ့ တိုက်ဆိုင် မှုရှိလာမှ ဖြစ်တာပါ မင်းမင်းရယ်။ နင်တို့လို လှလှမြင်ရုံနဲ့ ရင်ခုန်တတ် တာမျိုး။ ချစ်စရာလေးတွေ့တာနဲ့ ချစ်လိုက်ချင်တာမျိုးက True love မှ မဟုတ်တာ။ ရင်ထဲက နှလုံးသားက တကယ်ရွှေးချယ်မိရင် ကိုယ့်

ဆန့်ကျင်ဘက်လူဟာ ရုပ်ဆိုးမွဲတေနေလည်း နှုတ်စိစုံမှိတ်ပြီး အပြစ် မမြင်ဘဲ ချစ်သွားမှာ။ တကယ့်အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်တတ်ကြလို့ နင့်ဘိုးဘိုး နဲ့ ဘွားဘွားဆို ခုထိ ရာသက်ပန် လက်တွဲနေကြတာ မဟုတ်လား။ အတုယူသင့် ယူထိုက်တာကို ရှာကြံဆည်းပူးတတ်ရတယ် မင်းမြတ် သခင်ရေ။ စာတွေ သိမ်းကျုံးကျက်နေပြီး ဗဟုသုတရှာဖို့ မေ့မနေနဲ့။ ကဲ! ငွေရှင်းတော့”

“ဟင်!... ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီလေ၊ နင့် lady ကို ရှေ့ယူပါ ထောင့်ငါးရာဆိုပြီး ပေးဖို့ ready ပဲ”

နောက်သလိုပြောပြီး သူ့လက်ထဲသို့ လက်ဆောင်အိတ်က ရောက်လာလေတော့၏။ ဘာပစ္စည်းကို ဘယ်လိုထည့်ပြီး ပါကင်ထုပ် လိုက်မှန်းပင် သူ မသိတော့ပါ။ တွေးစရာတသိကြီးကို သူ့ခေါင်းထဲသို့ ‘လင်း’ ထည့်ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

True Love အချစ်စစ်တဲ့။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်တာက အချစ်မဟုတ်လို့လား။ လှတာ လေး မြင်ရုံနဲ့ ရင်မခုန်နဲ့။ ချစ်စရာလေးတွေ့ရုံနဲ့ မချစ်ချင်နဲ့တဲ့လား။ အလို! သူထက်ပင် ‘လင်း’ က အချစ်ဆိုတာကို ထိတွေ့ခံစားဖူးသည့် နှယ် ပြောနေသေးတာလေ။

သူက ကားပါလသည့်မို့ ‘လင်း’ ကို လမ်းကြိုတင်ခေါ်သွား ခန့် ဆုံးဖြတ်ပြီး အိတ်ကိုယ်စီကိုင်လျက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ နန်တံခါးကို ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် သူကပင် ဆွဲဖွင့်၍ ‘လင်း’ ကို အရင်ထွက်စေပါသည်။ ‘လင်း’ က ဦးစားပေးခံရတာကို သဘော ကျရင်း တီးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ ယဉ်ပြီးလှသော ဖြူစင်သော မိန်း ကလေး၏အပြုံးက ရင်ကို အေးချမ်းစေတာ အမှန်ပါပဲ။

ဆွတ်လာပါ၏။ မာမိစားချင်တယ်ဆို၍ Fruit cake ဝယ်ရန် ဒီဆိုင်
ကို ဝင်ခဲ့ပြီး ပြန်အထွက်မှာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းမခြားထားပါသည့်
Gift shop ထဲမှ ထွက်လာပါသည့် စုံတွဲလေးကို မြင်လိုက်ရတာပါ။

“ဘာများကျန်ခဲ့လို့လဲ ဒေါက်တာ”

“ဟင့်အင်း... မကျန်ပါဘူး မာလာ”

“ဪ... တစ်ခုခုကျန်လို့များ စဉ်းစားနေသလားလို့ပါ။
အေးလေး၊ ကျွန်မ သယ်ပေးပါ့မယ်”

လက်ထဲမှ cake ဘူးကို မာလာက အလိုက်တသိ ယူလိုက်
လေ၏။ ကားရှိရာက ဆန့်ကျင်ဘက်မို့ ကျောခိုင်းရာ အရပ်ဆီသို့ပါပဲ
လား။ ‘မျိုး’ ရဲ့ကံကြမ္မာကိုက ထိုသို့ပင် ‘မျိုး’ ကို ကျောခိုင်းပြီး ချန်
ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ပဲ တွေ့ဖြစ်ရတယ်လို့။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။
ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကားပေါ်တက်တာကိုတောင်မှ ကောင်မလေးရဲ့ပခုံးကို
အသားယူပြီး ကိုင်လိုက်သေးတာပါပဲလား။

“ဟယ်!... ဟိုတစ်လောက”

“သွားမယ် မာလာ၊ တက်တော့လေ”

“မမ ဆေးခန်းကိုလာတဲ့ ကောင်လေးလားလို့ပါ”

“ရုပ်ဆင်လို့ ထင်မှာပါ မာလာရယ်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အင်းလေ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီခေတ် ကောင်လေးတွေ

(၆)

ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရပါ၏။ ဒီမြင်ကွင်းမျိုးက မကြာ
ခဏ မြင်ဖူးနေကျပါပဲ။ သို့သော် ‘မျိုး’ အံ့တွက်ကတော့ဖြင့် အံ့ဩ
စရာပါ။ ဒီကောင်လေးကို မှတ်မိပါ၏။ ညနေတစ်ရက်ခြား ထိုင်ဖြစ်ပါ
သည့် ဆေးခန်းမှာ လူကို ‘မမ’ ဟုခေါ်ပြီး မထိတထိ လာကလိသည့်
ချာတိတ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဘေးမှကောင်မလေးနှင့် ယှဉ်လျှောက်ရင်း ပခုံးချင်းပင် တိုက်
ကာ ရယ်နေကြတာလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ လူကိုလာပြီး စ၊စရာလား။
ဒါကြောင့်ပဲ ယောက်ျားတွေကို မယုံတဲ့ ‘ဒေါက်တာမျိုးမမမျိုး’ ဆိုပြီး
နာမည်ကြီးသည့် မာနခဲဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသက

ပုံစံက ကိုရိုးယားမင်းသားလိုလို ဘာလိုလိုပါပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

‘မာလာ’ ကို အလိုက်သင့်ပြောရင်း စိတ်ကိုဖြေလိုက်ရပါ၏။ ‘မျိုး’ က လူတစ်ယောက် (လူနာတစ်ယောက်) ကို တစ်ကြိမ်မြင်ရုံမျှဖြင့် နှစ်ကြာလည်း မှတ်မိနိုင်သည့် မှတ်ဉာဏ်မျိုး ရှိသူပါ။ နာမည်ကို မေ့ချင်မေ့မည် ထိုလူ၏အသံနှင့်ရုပ်ကိုတော့ အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ အခုတော့ ဤကောင်လေးက ‘မျိုး’ ကို အထင်တသေးဖြင့် လာပြီး chats သွားတာ မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းပြီ ‘မင်းမြတ်သခင်’။ ပထမအကြိမ်က စပျိုးထားတာဆိုလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ propose ဆိုပြီး ဆန်းဆန်းပြားပြား လာလုပ်လို့ကတော့ မင်းကို တို့ တစ်ခုခုလုပ်မိမယ် ထင်ပါရဲ့။ ‘မျိုးမမမျိုး’ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုလာထိတိုင်း တန်ပြန်တဲ့ပြန်မှု တစ်ခုခုကို လုပ်တတ်မှန်း မင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားစေရမှာပါ။

“မမ ဆေးခန်းကျော်သွားပြီ”

“ဟင်!”

ကျွန်ုပ် ပြဿနာပါပဲ။ စိတ်နှင့်လူ အနည်းငယ်မှ လွတ်တာနှင့် စိတ်ပျက်စရာကစပြုလေ။ ကားကို ခဏမျှ ရပ်လိုက်ပြီး back ပြန် ဆုတ်ကာ ဆေးခန်းရှေ့မှာ စက်ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ‘မျိုး’ ရဲ့ဇာတာကိုက

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ယောက်ျားတွေနှင့်ပတ်သက်လာရတိုင်း နှစ်နာရသည့် ဘက်၊ နာကျင်ခြင်းတစ်ဖက်ဆိုတာကတော့ မဖြစ်သင့်ပါလေ။

ဆေးခန်းမှာ ဆေးကုသပေးရစဉ် စိတ်ကို မနည်းစုစည်းထားလေသည်။ ဒီနေ့လို လူနည်းချိန်မျိုးမှာ သူ ရောက်လာတတ်သဖြင့် မျှော်ပေမယ့် စောင့်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ သို့သော် ဟိုချာတိတ်ကဖြင့် အရိပ်သော်မျှ ပေါ်မလာပါချေ။ တကယ်ပါပဲ။ ချစ်သူဟောင်းဖြစ်ခဲ့ပါသည့် ‘ဘုန်းမြတ်သခင်’ လိုပင် ကွယ်ရာမှာ တခြားတစ်ယောက်နှင့် အပြိုင်နေပြီး ငါးရဲ့နှစ်ကောင် တစ်ပြိုင်တည်းဖမ်းသည့် လုပ်ရပ်မျိုးဖြင့် ခြေရာထပ်တူနင်းနိုင်ကြပါလား။

“လူနာတွေကျန်သေးလား မာလာ”

“နှစ်ယောက်ကျန်သေးတယ် မမ”

“ဒါဆို အဲဒီနှစ်ဦးပြီးရင် ဆေးခန်းပိတ်ရအောင်”

“ဟင်!... ည (၈) နာရီ မထိုးသေးဘူး မမရဲ့”

“စောစောပြန်ချင်လို့ပါ။ လူနာမှမရှိဘဲ ပြန်လို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ဒီနေ့မှ ခါတိုင်းရက်တွေထက် ‘မျိုး’ ရဲ့မျက်နှာက ပိုတည်နေသဖြင့် လူနာတွေပင် စကားကို သိပ်မပြောရဲကြပါချေ။ (၈)နာရီ ဆုံးရန် မိနစ် (၂၀) အလိုမှာပင် အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့၏။

ဆေးခန်းမီးတွေပိတ်ပြီးနောက် တံခါးကိုသော့ခတ်လိုက်ပါသည်။
'မာလာ'ကိုက ဆေးခန်းအကျော် နှစ်မှတ်တိုင်ရှိ လမ်းထိပ်မှာပင်
ကားရပ်ပေးခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ဆက်မောင်းခဲ့ရလေသည်။

“သမီး ဒီနေ့စောနေသလားလို့”

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ ဆေးခန်းမှာ လူရှင်းတာနဲ့ စောစောပြန်
ဖြစ်တာ”

“နေရောကောင်းရဲ့လား”

ဆရာဝန်ဖြစ်သူကိုမေးသည့် မေးခွန်းက လူရယ်စရာပါပဲ။
ဒက်ဒီရော အန်တီလေးပါ အိမ်ကိုပြန်မရောက်သေးပုံပါ။ 'မျိုး' မျက်နှာ
မကောင်းသဖြင့် မာမိမေးတာပဲဖြစ်ပေမည်။ စိတ်ရော လူပါ နွမ်းနယ်
နုံးချိုနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်
ဆိတ် နားရတာကို ပိုကြိုက်ပေမယ့် လောလောဆယ်မှာဖြင့် အန်တီ
လေးကို ရင်ဖွင့်ချင်တာပါလေ။

“ကောင်းပါတယ် မာမိ”

“မျက်နှာမကောင်းလို့မေးတာပါ”

“စိတ်ထဲမလန့်လို့ပါ မာမိ။ အန်တီလေး ပြန်မရောက်သေး
ဘူးလား”

“Operation ဝင်နေလို့ နောက်ကျမယ်ပြောတယ်။ သမီး

ဒက်ဒီက အရင်ပြန်ရောက်မယ် ထင်တယ်”

အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ဆက်တိုက်ပါပဲလားနော်။ မာမိက
ဆမင်းပွဲပြင်ပေးမည်ပြောပေမယ့် ရေချိုးပြီး တစ်ရေးအိပ်ဦးမယ်ဟု
ပြောရင်း အပေါ်တက်ခဲ့ပါ၏။ ချွေးတွေဖြင့် နံနေပြီမို့ အိပ်ရာထဲ
ဆိုးအိပ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ရေချိုးလိုက်မှ လန်းဆန်းသွားမှာပါ။ ဆံပင်
အတိုပဲထားဖြစ်တာမို့ ညတွေ နေ့တွေ ရွေးမနေပါဘဲ ခေါင်းမှစ၍
ရေချိုးခေါင်းလျှော်လိုက်မိပါသည်။

ရေခွေးဖြင့်ပင် စပ်မချိုးဖြစ်ဘဲ ရေအေးစက်စက်တို့ဖြင့် တစ်
ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်သွားသည်အထိ ရေစိမ်ချိုးလိုက်တာပါ။ ပြီးရော
ပေါ့။ သာမန်လူတွေ ဖျားနာလျှင် ကုသပေးဖို့ ဆရာဝန်တွေရှိတာ
နဲ့ပေမယ့် ဆရာဝန်ဖျားလျှင်ရော ဘယ်သူကုသပေးမှာတဲ့လဲ။ စိတ်
တိုင်းကျ ရေစိမ်ချိုးနေမိသဖြင့် နာရီဝက်အချိန်ကျော်လာတာကိုပင်
သတိမထားမိပါလေ။

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

“မျိုးရေ!... ရေချိုးတာ ကြာနေပြီ မဟုတ်လား။ Hurry
up! Honey”

အန်တီလေးအသံကြောင့် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားမိပါ၏။
တို့ယုကိုယ်ကိုယ် လူကြီးဖြစ်ပြီဟု မည်သို့ပင် စိတ်ဆောင်ထားမိပါစေ

အိမ်မှာတော့ 'မျိုး' က ခုချိန်ထိ ကလေးဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။ အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီထင်ပြီး မာမိတက်နှိုးခိုင်းတာပဲဖြစ်မှာပါ။ ရေချိုးကန်ထဲမှ အမြန်ထွက်လိုက်ပြီး ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ခဏကြာမှ ရေချိုးခန်းဝတ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်လျက် ထွက်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့! ... ညကြီးမိုးချုပ် ခေါင်းလောင်းချိုးပြန်ပြီလား။ ဒီကလေးကတော့လေ”

“ချမ်းတယ်”

“ချမ်းမှာပေါ့။ နှုတ်ခမ်းတွေတောင် ပြာနေပြီ။ မျိုး တစ်ယောက်ကတော့လေ။ ခုထိ စိတ်အလိုလိုက်တုန်းပဲ။ လာ လာ မြန်မြန် သုတ်ပြီး Dryer မှုတ်ပေးမယ်။ ခက်တာပဲ”

အန်တီလေးက 'မျိုး' ကို Tower ဖြင့် ခေါင်းကိုသုတ်ပေးပြီး Dryer ဖြင့် ခပ်နွေးနွေးလေး လေမှုတ်ပေးလေသည်။ ရေခြောက်သည်နှင့် အဝတ်အစားလဲစေကာ အိပ်ရာထက် စောင်ခြုံစေ၍ နွေးအောင်နေခိုင်းပါ၏။

ဒါ ... ဒုတိယတစ်ကြိမ်များလား။ 'မောင်' နှင့်လမ်းခွဲစဉ် အချိန်တုန်းကလည်း ဤသို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်ထင်ပါ၏။

“အမယ်လေးနော် ... ယောက်ျားယူဖို့တောင်မှ ပြန်စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခုပဲကြည့်လေ ... တစ်ဦးတည်းသောတူမက အသက် (၂၅) နှစ်ပြည့်ခါနီးတောင် အခုထိ ကလေးလိုဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ဒီပုံစံနဲ့ ဒီစိသေးသေးလေးကို ကျုပ်က ဘယ်လိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လို့ ရပါလဲ”

“အဲဒါ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် လှလွန်းပိုရယ်။ ဒီလိုသာ ရှာကြံတွေးပူနေရင် နင်တို့ လူတောင်ဖြစ်မလာဘူး။ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာတုံး။ ထမင်းစားဖို့လာခေါ်ပါတယ်။ အိပ်ရာထဲ နေထိုင်လို့ ကွေးနေပြီ”

“မမသမီး ဖျားနေပြီ”

“ဟောတော်! ... ပြန်လာတုန်းက အကောင်းကြီးပါ”

“လူကောင်းပေမယ့် စိတ်မှမကောင်းနိုင်တာ မမရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာစားချင်လဲ သမီး။ ဘာသောက်မလဲ”

“ကော်ဖီပူပူလေးနှစ်ခွက်စာလောက် ဖျော်ပေးပါ မာမီ”

“နှစ်ခွက်စာ မုန့်ရော”

“ဟင့်အင်း ... မစားချင်ဘူး”

“အေးအေး”

မာမိက ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်ရာမှ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဆင်းရပြန်လေ၏။ အမေဖြစ်သူကို နှိပ်စက်သလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ ‘မျိုး’က ခပ်ဆိုးဆိုး မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာလေ။ နေပါဦး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးဟု သုံးလို့ရပါဦးမလား။ ဒီခေတ်မှာ အသက် (၂၅) နှစ်ကျော်သည်နှင့် ‘ဘတ်နေပြီ’ ဟူသည့် စာရင်းထဲသို့ Automatic ရောက်သွားတော့တာလေ။ အသက် (၃၀) အတွင်းရောက်မှတော့ ‘အဟိုင်းကြီး’ စာရင်းဝင်ပေါ့နော်။

“ဘယ့်နှယ် သက်ပြင်းတွေ ချနေတာလဲ”

“အန်တီလေး”

“ပြော”

“မျိုး တော်တော်များ ရင့်နေပြီလားဟင်”

“အလိုတော်! ... ကျုပ်ပြောဖို့လည်း ချန်ထားပါဦး။ အသက် (၃၅) နှစ်က ဘယ်ချောင်သွားနေရပါ့မလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီလေးက အရွယ်နဲ့တင့်တယ်ပါတယ်နော်”

“အဒေါ်ဆီက ဘာရမယ်ထင်ပြီး မြှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အန်တီလေး”

ခုတင်ထက် ထိုင်နေပါသည့် အန်တီလေး၏ပေါင်ပေါ်သို့ ခေါင်းပိုလိုက်မိပါ၏။ မာမိကို ဤသို့မခွဲဖြစ်ပေမယ့် အန်တီလေးကတော့ ‘မျိုး’ အတွက် အစ်မနယ် ရင်းနှီးချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒက်ဒီနှင့်တူချင်တာထက် ဒီအဒေါ်ကို လေးစားအားကျ အတုယူပြီး ကြိုးစားခဲ့ရသဖြင့် နုပျိုခြင်းအချိန်တွေက ကုန်ခဲ့ရသလိုပဲလဲ။

“ဘာလဲ ... သခံကို သတိရနေပြန်ပြီလား မျိုးရယ်”

“သတိရတယ်ဆိုတာထက် ပိုဆိုးတဲ့ပြဿနာက ပေါ်လာသလိုပဲ”

“ဘာများလဲ”

“ဟိုတစ်လောကပြောခဲ့တဲ့ ကောင်လေးလေ”

“အင်း”

“ဒီညနေမှာ ထပ်တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဆေးခန်းကို လာပြီးတွေ့ပြန်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မာမိမှာတဲ့ cake ဝယ်တဲ့ဆိုင်ရှေ့က Gift shop ထဲက ထွက်လာတာကိုတွေ့တာ။ ဘေးမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ရယ်မောလို့လေ”

“အင်း ... ငါ့တူမကို မထိတထိ လာရိသွားတာပေါ့လေ”

“ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကို မျိုး တွေ့ဖူးသလိုပဲ၊ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးမှန်း မမှတ်မိတာ”

“ဘာမှမဟုတ်ရင်လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်ပေါ့ မျိုးရယ်။ ထိလွယ် ရှလွယ်တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တော့ဘဲဟာ။ ဒီပုံစံနဲ့ တော့ မလွယ်တော့ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မျိုးကို အစ်ကိုကြီးက အန်တီလေးတို့ဆေးရုံက ဆရာဝန် လေးနဲ့ မြန်းဖို့ပြောတာ ကြားမိလို့လေ”

“ဟင်!”

“သေချာလား၊ မသေချာလားတော့ မသိဘူးနော်။ အန်တီ လေးလည်း ကိုသက်ပြောလို့ သိတာပဲရှိတယ်”

ရင်က ပိုမောသွားရပါ၏။ ဖျားချင်ချင်ဖြစ်နေသည့်အရာက ပိုဆိုးလာသလိုပဲ။ အာခေါင်တွေယားပြီး ပူစပ်လာပြီမို့ ဆေးသောက် ရတော့မည်မှန်း သိနေလေသည်။ ဆေးကုသပေးရပါသည့် လူနာတွေ ကိုဖြင့် ဘာဓာတ်စာစားပါ။ ဘာဆေးသောက်ပါဟု ညွှန်ပြပေးပါသည် ‘ဒေါက်တာမျိုးမမမျိုး’ ကို နေမကောင်းဖြစ်ချိန်မှာ ဤသို့ ဘယ်သူ ညွှန်ပြပေးမှာပါလိမ့်။

(၇)

Sunday ပိတ်ရက်မို့ မေမေနှင့်အတူ ခြံထဲမှ ပန်းပင်တွေကို အပင်ခွဲပြီး ပန်းအိုးတွေနှင့် ခွဲစိုက်တာတို့ကို ဝိုင်းလှုပ်ပေးနေပါ၏။ မမက ကလေးတွေကို ကျူရှင်ပြတာ၊ မေမေနှင့်အတူ စက်ချုပ်ကူတာ တွေကို လှုပ်ပေးတာမို့ ဖီးဖိုချောင်အလုပ်ကိုတော့ ‘လင်း’ က အချိန်ရှိ ‘သလောက်တော့ ကူဖြစ်ပါသည်။ ဒီလိုပိတ်ရက်မျိုးမှာဖြင့် ခြံထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး အပင်ပျိုးတာ ခွဲစိုက်တာတို့ကို ကူညီလေ့ရှိလေ ၏။

“ဘယ်လို တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေတာလဲ။ အလုပ်ကို စိတ်ဝင် တစားမရှိဘူး”

“ရှိပါတယ် မေမေရယ်”

“အဲဒီပိန်းပင်က မြေကြီးနဲ့စိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အုတ်ခဲ ကျိုး မီးသွေးခဲပဲထည့်ရမှာ။ ဘယ်နှယ် မြေဆွေးတွေ ထည့်နေတာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ပြောတော့ စိတ်ပါတယ်ဆိုပြီး လည်ပင်းက လမ်းမရောက် နေတာကိုး”

“အဟင်း ကိုကိုကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ထားလို့ပါ မေမေရဲ့။ ကားပြန်ဝင်လာတော့ မတွေ့မိမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်သွားပေးလိုက်ပေါ့ သမီးငယ်ရယ်။ ခက် တာလိုက်လို့”

“အိမ်တော့ မသွားချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းကဖြင့် အန်တီခင် ပြတ် ကျွေးတဲ့ အုန်းနို့ဆန်ပြုတ်မှ စားကောင်းတယ်ဆိုပြီး သွားစားခဲ့တာ မေ့ကုန်ပြီလား”

“အဲဒီတုန်းက ကလေးကို မေမေရဲ့”

“အမယ်လေးဟယ် ... ခုမှ ရှက်ရကောင်းမှန်း သိနေ မယ်မင်းကြီးမ။ ဖယ်ပေး။ အဲဒီပိန်းပင် ပြန်ဖယ်လိုက်။ ဒီနှင်းဆီပဲ စိုက်လိုက်တော့မယ်။ ငါ နှစ်ခါပင်ပန်းလိုက်တာ လင်းလွန်းတာရာရယ်။

ဘကယ်ပါပဲ”

မေမေဆူနေပြီမို့ လက်ထဲမှ မြေဆွေဂေါ်အသေးနှင့် ထည့်နေ ရာမှ ရွှေပေးလိုက်ရပါ၏။ အရင်တုန်းကလို ‘အန်တီခင်ရေ’ ဆိုပြီး ‘လင်း’ လည်း သွားချင်တာပေါ့။ သို့သော် ဟိုနေ့က ဘာလိုလိုကြီး ပြောသွားသည့် ‘ကိုကို’ ကြောင့် မသွားခဲ့တော့တာပါ။ အဲဒီလိုပြောစဉ် က အကြည့်ကိုလည်း အဓိပ္ပာယ်မပြန်ခဲ့တော့တာ အမှန်ပါပဲ။

ခက်လည်းခက်ပါရဲ့။ ‘လင်း’ အပေါ် ကိုကို ဤသို့ သဘော ထားပြောင်းမည်ဟု ထင်မထားမိပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲ ထင်ချင် သလိုထင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သဖြင့် ရှက်စိတ်လည်း ဝင်မိလေ၏။ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။ ‘ကိုကို’က ခုချိန်ထိ ‘မမမျိုး’ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်မှာ ဒဏ်ရာတောင်မှ မကျက်သေးတာလေ။

“တီ!”

“ဟော!”

“ကြွ ကြွ ... သိပ်သွားချင်နေပြီ မဟုတ်လား”

“လင်း ... ဒီဘက်ခြံထဲကပဲ ပေးလိုက်မှာပါ မေမေရဲ့”

မေမေ မျက်စောင်းခဲတာကို မမြင်ချင်သလို ယောင်ဆောင် လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်ပါ၏။ မြေကြီးပေနေသည့် လက်ကို ရေဖြင့် မဆေးဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို အသာခါထုတ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ထဲသို့

အပြေးဝင်ကာ ဧည့်ခန်းစားပွဲထက် အဆင်သင့်တင်ထားပါသည် ကတ်ထူအိတ်လေးကို ကြိုးမှ အသာဆွဲ၍ တိုက်ဘေးသို့ ခပ်သွက် သွက် လျှောက်လိုက်မိ၏။

အုတ်တံတိုင်းတစ်ဝက် သံတိုင်တစ်ဝက်သာ ကာထားပါ သည့် ခြံဘေးမှာရပ်ရင်း တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ခြံတံခါးဖွင့်တာကို စောင့်ပြီးမှ 'ကိုကို' ကားက ခြံထဲဝင်လာလေ၏။ ပတ်ဝင်လာရင်း ခြံဘေးမှာရပ်စောင့်နေသည့် 'လင်း' ကို မြင်သွားပုံပါ။ ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် 'ကိုကို' က 'လင်း' ရပ်နေရာ ဆီ ပြန်လျှောက်လာလေ၏။

အလိုလေး! မိုးပြာရောင် sport shirt နှင့် နက်ပြာရောင် style pants တွဲဝတ်ထားပါသည့် ကိုကိုက ညနေခင်းအချိန်မှာ လန်းဆန်းကြည့်ကောင်းနေတာပါပဲလား။ လမ်းလျှောက်ပုံကအစ style ရှိပြီး ခန့်နေတာပါလေ။

- “ဘာပြောမလို့လဲဟင်”
- “ပေးစရာရှိလို့”
- “ဘာများလဲ”
- “ကိုကိုအတွက်လက်ဆောင်”
- “ဘာအတွက်လဲ”

“မွေးနေ့အတွက်”

“စောလှချည်လား။ ကိုယ့်မွေးနေ့က coming sunday မှ လေ လင်းရဲ့”

“သိပါတယ်၊ ကြိုပေးထားတာ”

“Birthday gift ဆိုတာ မွေးနေ့ကျမှ ပေးရတာလေ။ အဲဒါမှ ဆျော်ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“လင်းက အဲဒီနေ့ အားချင်မှအားမှာမို့လို့ပါ”

“မအားရအောင် ဘယ်သူနဲ့ date ထားလို့လဲ”

ပြီးစိစိလေး ဖြစ်သွားပါသည့် 'လင်း' ကြောင့် သူ မျက်မှောင် ဘူတ်သွားရလေ၏။ ကြည့်စမ်း! သူပြောလိုက်တာ မှန်နေလို့များလား။ ဘုရားရေ! ရင်ထဲမှာထိတ်လန့်သွားရသလိုပါ။ 'လင်း'တော့ 'လင်း' တော့ သူထင်သလိုမျိုး ချစ်သူရည်းစားရှိနေတာတော့ မဟုတ်လောက် ဒါဘူးနော်။

- “Date ထားတာတော့ ရှိတယ်”
- “ဘာ”
- “မွေးနေ့ပွဲသွားဖို့ လူစုထားတာ”
- “ဘယ်သူမွေးနေ့လဲ”
- “ဦးထွန်း”

“ဘယ်ကဦးတွင်လဲ”

“လင်းတို့မန်နေဂျာကိုပြောတာ”

“ဪ! ... အဲဒီလူအိမ်တော့ သွားကြ၊ ကိုယ့်ဆီတော့ မလာဖြစ်ဘူးပေါ့လေ။ လင်းက အတော်အလေးမထားတာပဲ။ နေ့စဉ် ပါဦး၊ အဲဒီလူကြီးက ဘယ်အရွယ်လဲ။ လူလွတ်လား၊ အိမ်ထောင်နဲ့ လား”

‘လင်း’ တဟားဟားအော်ရယ်မိလေတော့၏။ ဝမ်းကွဲညီ အစ်ကိုတွေဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင်မှ စိတ်တူရပါသလား။ ‘မင်းမင်း’ နှင့် ဆုံစဉ်ကလည်း ထိုသို့ပင် မေးခဲ့တာပါလေ။ ‘ကိုကို’ က ‘လင်း’ မဖြေတာကို အတော်လေး စိတ်တိုသွားပုံပါပဲ။

“ဟင်း ဟင်း ... ကိုကိုအရွယ် လူပျိုကြီး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... နဖူးကတော့ လေယာဉ်ကွင်း ကိုကိုရဲ့”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားပြီးမှ ပြုံးနိုင်လေ၏။ ရယ်စရာပြောပေ မယ့် ရင်ထဲမှာ ပူသွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် မွေးနေ့ရက်တူနေ တာရော လက်ဆောင်ကို အတူဝယ်တာကိုတော့ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကွ လှပါ။ သူက ‘လင်း’ အနီးမှာ ညီဖြစ်သူ ‘မင်းမင်း’ ကလွဲလို့ ဘယ်သူ စိမ်းကိုမှ ပူးပူးကပ်ကပ် မရှိစေချင်ပါလေ။ ‘မင်းမင်း’ ကတော့ ‘လင်း’

“စိတ်မဝင်စားလောက်ဘူး မဟုတ်လား။

“ကိုကိုတို့ညီအစ်ကိုက တူလိုက်တာ တကယ်ပါပဲ။ ရယ် သည်းရယ်ရတယ်။ အဲဒီနေ့က ပစ္စည်းသွားဝယ်တော့ မင်းမင်းလည်း ဆွဲသေးတာ”

“ဘယ်လို ... မင်းမင်းနဲ့ date ပြီး သွားတာပေါ့လေ၊ ကြည့်စမ်း!”

“မ date ပါဘူးနော်၊ ဆိုင်မှာသွားဆုံတာပါ”

“ဟယ်! ကားဝင်လာတာကြာပြီ၊ လူက တာလို့ မဝင်လာ သေးလည်းမှတ်တယ်။ အဝေးကြီးကလူနဲ့ စကားပြောနေတာလား”

“အန်တီခင် ... လင်းပါ။ ညနေစာစားပြီးပါပြီလား”

“အခုစားမလားလို့ သမီးရယ်။ ဒီဘက်ကိုကူးမှာဖြင့် ကူး ဘာပါလား။ ဘယ်နှယ် တံတိုင်းခြားပြီး လေများနေရတာလဲ”

“လင်း မလာတော့ပါဘူး။ မေမေနဲ့ ဝိုင်းကူလုပ်နေတာ။ သက်လည်း ပေနေတာ မဆေးရသေးဘူး”

“ဒါများ ဒီဘက်ရောက်တော့ ဆေးပေါ့ သမီးရယ်။ သား ညီမကို ခေါ်လာလေ သခံရဲ့”

“ကဲ! ... ခေါ်နေပြီ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ လာခဲ့”

ခြံဘေးတံခါးဂလန့်ကို ဖွင့်ပြီး ခေါ်နေပြီမို့ ‘လင်း’ က

အင်တင်တင်ဖြစ်သွားရလေ၏။ မသွားပါဟု ခုလေးတင် မေမေ့ကံ ပြောခဲ့ ပြီး ကြိုကူးလို့ ကောင်းပါ့မလား။ ဖျတ်ခနဲလက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်၍ ဆွဲခေါ်နေသဖြင့် ပါလာရတော့၏။ 'လင်း' တော့ စိတ်နဲ့လူ သေချာ မကပ်ပါဘဲ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေမိလေပြီ။

“လက်ဆောင်ပေးပြီးပြန်မှာနော်”

“မရပါဘူး”

“ကိုကိုကလည်းလေ”

“လက်ဆေးမှာ မဟုတ်လား။ လာ”

ရေချိုးခန်းရှိ ဘေဇင်မှာ 'လင်း' လက်ကို ရေပိုက်ဖွင့်ပေးရင် သေချာဆေးပေးနေပြန်၏။ ဆပ်ပြာဖြင့် သေချာတိုက်ခိုင်းတာက အနှုတ်မှပြောကာ သင်ပေးပြန်လေသည်။ ခုထိ 'လင်း' ကို တပည့်ဟု ဖြစ်နေသေးတုန်းမျှားလား။

“ဒါက ဘာအထုပ်လဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်တဲ့လေ”

“အံ့မယ်... အလုပ်ရှိပြီဆိုတော့ အစ်ကိုကို လက်ဆောင် ဝယ်ပေးနိုင်ပြီပေါ့လေ။ သာဓုပါရှင် သာဓုပါ သာဓု”

“ဒီမှာ လက်သုတ်ဝတ်”

“အတော်ပဲ... သမီးလာတာနဲ့။ ဒီမှာလေ သမီးကိုက်”

ကန်စွန်းရွက်သုပ် စားချင်တယ်ဆိုလို့ ပြင်နေတာ”

“လင်းလုပ်ပေးမယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ သားက ရေချိုးတော့လေ”

“ဟုတ်!”

'လင်း' က 'ကိုကို' ရေချိုးရန် ထွက်သွားပြီမို့ အန်တီခင်ကို ကူညီရန် ပြင်လိုက်ရပါ၏။ ရေခွေးပွက်ပွက်ဆူနေပါသည့် အိုးထဲသို့ ကန်စွန်းပင် (အရိုးဖြတ်ထားတာကို) ရေသေချာဆေးပြီးမှ ရေခွေးဖျော သိုက်ပါသည်။ အရမ်းနူးသွားလျှင် မည်းသွားမှာမို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး သာ ပြုတ်ပါ၏။

အန်တီခင်က ကြက်သွန်နီပါးပါးလှီးပြီး ဆီချက် ချက်ပေး ဆားတာမို့ အဆင်သင့်သုတ်ရန်သာ ကျန်ပါတော့သည်။

ကြက်သွန်နီပါးပါးလှီးထားတာ နှမ်း၊ မြေပဲဆံထောင်း၊ ပုစွန် ဆြောက်ခပ်ကြီးကြီးကို သိပ်မကြေအောင် ထောင်းထားတာနှင့် ရော၍ ဆီချက်၊ ငန်ပြာရည်၊ ဟင်းချိုမှုန့်ရောနယ်ကာ ငရုတ်သီးမှုန့်နှင့် သံပု ချာသီးကို ညှစ်ထည့်တာကို နောက်ဆုံးမှလုပ်လိုက်ပါ၏။ Steel ဇလုံ ခြင့် ထည့်နယ်ပြီးမှ ကြော့ပန်းကန်ပြားထဲသို့ လှအောင်ပုံပြီးထည့်လိုက် ပါသည်။

“သမီးလင်းလင်း”

“ရှင် အန်တီခင်”
 “အခု အသက် (၂၂) နှစ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”
 “ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိနေပြီလား”
 “မရှိပါဘူး အန်တီရယ်။ လင်းက မင်းမင်းလိုမှ မဟုတ်တာ”

“သိပါ့ရှင် သိပါ။ အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်တော့မှမဆို ဗရတ်သုတ်ခန့်ချည်းပဲ။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် သတ်သတ်မှတ်မှတ်ကိုမရှိဘူး။ အင်းလေ သားကို မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရမှတော့ မိန်းမတွေကို ဘယ်ယုံနိုင်ပါတော့မလဲ”

ထမင်းပွဲပြင်ရင်း ပြောနေသည့် စကားတို့ကြောင့် ထမင်းစားခန်းဝမှာပင် သူ ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ရလေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုကို ယှဉ်ပြီးပြောနေရတာပါသလဲ။ ချစ်သူမထားပါဆိုသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးပျော်မိတာတော့ အမှန်ပါ ‘လင်း’ ရယ်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပြီမို့ ထမင်းအုပ်ထဲ ထမင်းသွားထည့်နေမှသာ သူ ဝင်ခဲ့ပါ၏။

“ဆာနေပြီလား ကိုကို၊ စားလို့ရပါပြီ”
 “လင်းရော မစားဘူးလား”
 “ဟင့်အင်း... မစားပါဘူး။ အိမ်မှာပြန်စားပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ သမီးကလည်း။ ဒီမှာ တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားမှပေါ့”

“ဟင်းမကောင်းလို့ ထင်ပါရဲ့ မေမေရယ်”
 “အဲမယ်... မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အိမ်မှာ ဒီနေ့ ငါးဆုပ်ဟင်းပဲ ချက်စားတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း စားသွား သမီးရယ်။ သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ လာ ဝင်ထိုင်”

အန်တီခင်က ပြောလိုက်သလို ‘ကိုကို’ ကပါ နုံဆွဲထုတ်ပေးနေပြီမို့ ‘ကိုကို’ ဘေးနံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေတော့၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီဘက်မလာပါဟု ရည်ရွယ်ပြီးခါမှ ဒီဘက်ကိုကူးလာသလို အခုတော့ဖြင့် ထမင်းစိုင်းမှာဝင်ထိုင်စားမိလေပြီ။ လင်းတော့ မရည်ရွယ်ဘဲ လျှောက်လှုပ်မိတာတွေ များလာပါရောလား။

“ထည့်ထားနော် သမီးလေး။ သမီးကိုကိုစားချင်တယ်ဆိုလို့ ချက်ကျွေးရတာ။ ဝအောင်စား၊ သားက ထည့်ပေးလေ”

“လင်းက ထည့်ပေးရမှာပေါ့ မေမေရဲ့။ သူက အငယ်ယဟာ”
 “ဟဲ့!”

“မွေးနေ့ပွဲမလာဘူးဆိုလို့ ဂျစ်ပြနေတာအန်တီခင်ရေ။ လင်းတို့ မန်နေဂျာနဲ့ ရက်တိုက်နေလို့ပါ။ ဟိုကို မနက်သွားရင် ဒီကို

ညနေလောလို့ ရတာပဲကို”

“မကျေနပ်ပါဘူး”

“တွေ့လား”

ပုစွန်ထုပ်ဟင်းနှင့် အရွက်ကြော်က ပန်းဂေါ်ဖီကို ကြက်ဥနှင့် ခေါက်ကြော်ထားတာပါ။ အရည်ဟင်းက ပဲနီလေးကို ကြာဆံနှင့် ရောချက်ထားပါသည်ဟင်းချိုပါပဲ။ သူပြောသလိုပင် ဟင်းတွေဦးဖယ်၍ ခပ်ထည့်ပေးပါသည့် ‘လင်း’ ကို သူ့ဥဲကြည့်မိစဉ် မေမေ၏ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ဆုံသွားရလေ၏။ ခက်ချေပြီ ‘ဘုန်းမြတ်သခံ’။

(၈)

နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ နှစ်ရက်ခန့် အိပ်မှာနားရက်ယူပြီး နားခဲ့ရပါ၏။ ဒီမနက်မှသာ duty ဝင်ရန်အတွက် ဆေးရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ လူက ဒီလောက် အိပ်ရေးဝအောင် နားခဲ့ပေမယ့် စိတ်က မလန်းဆန်းသဖြင့် မျက်နှာက မကြည်လင်နိုင်ပါ။ တာဝန်ဝတ္တရားက မရှိသေးသဖြင့် အလုပ်ကိုတော့ မပျက်မကွက် သွားရမှာပါပဲ။

“တီတီ!”

နောက်ကားမှ လမ်းတောင်းနေသဖြင့် ဘေးသို့ကပ်ပေးပြီး ဆက်မောင်းလိုက်ပါ၏။ သို့သော် ‘မျိုး’၏ ကားကို ကျော်မတက်ပါပဲ ကားဟွန်းထပ်တီးလျက် နောက်မှ တကောက်ကောက်ပါနေသည့်

ကားနီလေးကြောင့် ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။ ဘယ်လမ်းသရဲက
များ စောစောစီးစီး လိုက်နှောင့်ယှက်နေပြန်ပြီလဲ။

“တီတီ!”

“ကျစ်!”

“မ!”

“ဟင်!”

ကြည့်စမ်း! စောစောစီးစီး ပြဿဒါးနေပါလား။ ဘေးမှ
ကျော်မတက်ပါဘဲ ယှဉ်မောင်းပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ချာတိတ်
ကြောင့် ဒေါသက ဆောင့်ထွက်သွားရလေ၏။ မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်
လိုက်စဉ် လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်က ဆေးရုံအနီးရှိ ကော်ဖီဆိုင်
ဖြစ်နေပါသည်။ ကောင်းပြီ ‘မင်းမြတ်သခင်’။ မင်းနဲ့တော့ တွေ့ကြပြီ
ပေါ့။

သူကားက ရှေ့မှအရင်ရပ်သွားပြီး အနောက်မှ ‘မျိုး’ လည်း
ကားကိုရပ်လိုက်ရပါ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းကာ စောင့်နေပါသည့် သူ့ရှေ့
သို့ လျှောက်ခဲ့စဉ် အပြစ်ကင်းသည့် အပြုံးချိုချိုလေးကို သူက ပြုံး
လိုက်လေသည်။ အံ့မယ်! ဒါက ‘မျိုး’ ကို ဘာမှမသိဘူးဆိုပြီး လှောင်
ချင်တဲ့အပြုံးပေါ့လေ။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။

“ဒီမှာ”

“Morning! မ”

“မင်း”

“နေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ ဆေးခန်းလာထိုင်တာလည်း
မတွေ့ဘူး၊ မျက်နှာလေးလည်း ချောင်သွားတယ်”

“ဟင်!”

ဘာလဲ ဒါလည်း သိနေတာပဲလား။ ဒေါနှင့်မောနှင့် ကော
မည်ဟု ပြင်ထားကာမှ လေပြည်လေးဖြင့် ပြောသံကြောင့် အံ့ဩသွား
ရလေ၏။ မဖြစ်ဘူး ‘မျိုးမမမျိုး’ ရေ! တယောလို ချွဲပုစ်ပြလိုက်ရုံနဲ့
ပျော်ကျသွားရအောင် ကိုယ်ကကိုယ် ဖယောင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
သတိထားမှပေါ့။

“မတွေ့ရတဲ့ ငါးရက်စာအတွက် လွမ်းလိုက်ရတာ ‘မ’ ရယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“Morning Coffee လေးသောက်ပြီးပြောရအောင်နော်၊
ရင်ထဲမှာ ‘မ’ ကိုပြောချင်တာတွေ အများကြီး အပြည့်အသိပ်ပဲ”

“တို့”

“လာလေ”

“ဒီမှာပဲ”

“လာပါ မရာ ... မိနစ် (၂၀) လောက်ပဲ အချိန်ပေးပါ။

ခဏပဲလေနော်”

လက်ကိုပါ ဆွဲခေါ်ရန်ပြင်နေပြီမို့ ရှောင်လိုက်ရင်း သူ့နောက်မှ လိုက်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လိုက်ဝင်လိုက်ရပါ၏။ လူရှင်းချိန်မို့ နေရောင်ခြည် နွေးနွေးလေး ရနိုင်သည့်နေရာရှိ ခုံမှာ သူက အရင်ရပ်လိုက်ပြီး ‘မျိုး ထိုင်စေရန် ခုံကို ဆွဲထုတ်ပေးလေသည်။ တူလိုက်တာနော်၊ ပထမဦးစားပေးပုံကိုက ‘မောင့်’ လိုပါပဲလား။

“Black coffee နှစ်ခွက်ပေးပါ။ Bread က soft row အစိမ့်တစ်ပွဲပေးနော်၊ ရပြီ”

လူကိုမတိုင်ပင်ပါပဲ သူ့စိတ်ကြိုက်မှာလေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘မျိုး’ အကြိုက်ကို သိနေပြန်တာပါလိမ့်။ သူက လက်ထဲကိုင်လာပါ သည့် ကတ်ထူအိတ်ကို စားပွဲထက်တင်ကာ ‘မျိုး’ ရှေ့သို့ တွန်းရွှေ့၍ ပေးလိုက်လေသည်။ ဒါက ဘာသဘောပါလဲ။

“မအတွက် present”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောထားတယ်လေ”

“တို့က ပိုးကြေးပန်းကြေးပေးတာကို အလွယ်တကူ ယူ တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး မင်းမြတ်သခင်၊ ပြီးတော့”

“ဟောဗျာ... ဒါ ကျွန်တော် ပိုးကြေးပန်းကြေးပေးတာမှ

မဟုတ်တာ ‘မ’ ရဲ့”

“ဘာ”

“ဆေးခန်းလာပြတုန်းက ဆေးကုသခ မပေးခဲ့ရလို့ အဲဒီ အစား လက်ဆောင်ပြန်ပေးတာပါ။ ပိုက်ဆံပေးရင် ‘မ’ က ယူမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ကြည့်ပါလား။ လူကို အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်အောင်ကို လုပ်ပြ ခြင်းပါပြီ။ ယူရမှာလည်း အခက်၊ ငြင်းဖို့လည်း မလွယ်အောင် ချည်ပြီး ထုပ်ပြီးပြောတတ်အောင် စကားကြွယ်ပါပေ။ အပြစ်မရှိသလို အပြုမ ခေးဖြင့် အိတ်ကို မျက်စိရှေ့ထိ တိုးပေးနေသဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါ သည်။ အလို၊ ဒီအလှကုန်၊ ဒီရေမွှေးတံဆိပ်တွေကို ‘မျိုး’ နှစ်သက်စွာ ဆုံးတတ်မှန်း ဒီချာတိတ် မည်သို့သိနေပြန်ပါသလဲ။

“ဒါတွေက”

“အထင်တော့မသေးလိုက်နဲ့နော်။ ‘မ’ အကြိုက်မပြောနဲ့ မိန်းကလေးတွေအကြိုက်ကို ကျွန်တော် ဘာဆိုတာမှ သိတာမဟုတ် ဘူး။ ဒါတွေဝယ်ဖြစ်အောင် အကူအညီတောင်းခဲ့ရတာ အမှန်ပဲ”

“အကူအညီ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူငယ်ချင်းတော့မဟုတ်ဘူး မှတ်လား”

၉၂ မသေခါမောင်

“သူငယ်ချင်းမှ အရင်းခေါက်ခေါက်ပါဗျာ”

“ဟုတ်လို့လား။ ဒီလောက်ရင်းနှီးပြီး ပူးကပ်သလို ရယ်မောနေကြတာကိုများ ယုံအောင်လည်း ပြောပါ။ မင်းမြတ်သခင်ရယ်”

“ရော်! ‘မ’ က ကျွန်တော့နဲ့လင်းကို တွဲမြင်လိုက်လို့လား သေစမ်း! မပြောပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ ဘာလို့များ

လွှတ်ခနဲ ပြောထွက်သွားရတာပါလိမ့်နော်။ ပြဿနာပါပဲ။ ဒီချာတိတ်ကလည်း လှစ်ခနဲနေအောင် ပါးနပ်လိုက်ပါတိ။ ‘မျိုး’ စကားပြောတာကို ချက်ကျကျ သဘောပေါက်သွားရတယ်လို့။

“လင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ လင်းက ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ‘မ’ ရဲ့။ မယုံရင် မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်။ အဲဒီလိုပေါက်ကျော်မကို ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားပါ့မလား။ ကျွန်တော်ခိုက်နေတာ ဘယ်လိုပုံစံ Design လည်းဆိုတာ ‘မ’ လည်း သိလျက်သားနဲ့”

“မင်းနော်”

“ကြည့်ရတာ ‘မ’ J ဝင်ပြီထင်တယ်”

“အို! ... မဆိုင်လိုက်တာ၊ အနေသာကြီး”

သူ တီးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ လှောင်ချင်တာတော့မဟုတ်ပါ။

ဟိုကတည်းက ပိန်ပြီးအရင်ရည်ပါသည့် ‘ဒေါက်တာမမ’ က ခုတော့ခြင် မျက်နှာလေးချောင်ကျနေတာမို့ ကရုဏာသက်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘက်တာက အခုမှ နှစ်ကြိမ်သာ မျက်စိရှေ့တွေ့ရတာမို့ ဖွင့်ပြောဖို့ နှစ်ကမမြစ်နိုင်သေးပါလေ။ ခုနေခါမှ ‘I love you’ ဟုပြောလိုက်လျှင် ခြင် ရှေ့မှ ကော်ဖီခွက်နှင့် ကောက်ပက်တော့မှာပေါ့။ ဘယ်ယုံမှာတဲ့ သဲနော်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ‘မ’ ရဲ့။ စိတ်ချပါ”

“ဘာကိုစိတ်ချရမှာလဲ”

“လင်းကို မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောတာလေဗျာ”

“ဪ... တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး ဆိုနေမှပဲ”

“မဆိုင်ဘူးလား။ ကျွန်တော်က ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်ကော ခြစ်မလား”

“မင်းနော်”

“လန့်မသွားပါနဲ့ ‘မ’ ရဲ့။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးလှလှ ခြင်တိုင်း ကြုံသလို talky ပစ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ Romantic ဆန်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ‘မ’ ကို ရင်ဖွင့်ပြမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ကြည့်စမ်း! ပြောပြန်ပြီ။ လူကို သူ့ဆီက တစ်ခုခုမျှော်ကိုးဟန် ခြင် ပြောနေသလိုပါလေ။ အလို! ‘ဝဋ်’ ဆိုတာ ချက်ချင်းလည်တတ်

ပါသလား။ ‘သူ’ နှင့်တုန်းက မာနကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ကောင်းကောင်း အချိန်ဆွဲခဲ့မိပါသည်။ ‘မျိုးမမမျိုး’ ကို ကြံမ္မာရဟတ်တစ်ပတ်လည်ဖြင့် ထင်ပါရဲ့။

“တို့ကို အထင်တသေးနဲ့ မပြောပါနဲ့ မင်းမြတ်သခင်”

“အကောင်းပြောနေတာပါ ‘မ’ ရဲ့။ နာမည်အရှည်ကြီးခေါ်ခေါ်ရတာ မမောဘူးလား”

“ဒီမှာ မင်းနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ မိန်းကလေးတွေလို နာမည်အဖျာစွတ်အခေါ်မခံချင်ပါနဲ့”

“သိတယ် ‘မ’ ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပြီးသားပါ”

“မင်းနော်”

“ပြောတော့ ဝန်မတိုဘူးဆို။ အဲဒီကစတာပဲ ‘မ’ ရဲ့”

“မင်းလို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ချာတိတ်ကြောင့် တို့စိတ်က ပြောင်းလိမ့်မယ် မထင်လေနဲ့ မင်းမြတ်သခင်”

“ဒါဖြင့် အိမ်က သဘောတူထားတဲ့သူရှိပြီးသားတို့ ဘာတို့ ပြောတော့မှာပေါ့လေ။ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီ ‘မ’ ရာ”

“ဟင်!”

ပြောဖို့ပင်မပြင်ရသေးပါဘဲ သိနေပြန်ပါရောလား။ ဒီချာတိတ်

တော့ အံ့ဖွယ်ပါပဲ။ ‘မျိုး’ ထင်မထားတာတွေကို ဆက်တိုက်ချည်း သုပ်ပြနေတော့တာလေ။ ဖွင့်ပြောတာလည်း မဟုတ်သဖြင့် ခါးခါး သီးသီး ငြင်းလျှင်လည်း ‘မျိုး’ ပဲ အကဲပိုသည်ဆိုပြီး အရှက်ရဦးမှာပါ။ မာနကြီးပါသည်ဆိုသည့် ‘မျိုးမမမျိုး’ ကို ဒီချာတိတ် လျှော့တွက်နေ ပြီထင်ပါရဲ့။

“မှန်နေပြီမို့လား။ ပြောပါဦး၊ ဘယ်ဆေးရုံ ဘယ်ဌာနက ခွဲစိတ်ပါရဂူနဲ့တဲ့လဲ”

“မင်း ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်တာပါ ‘မ’ ရဲ့။ လူကြီးတွေ သဘောကျ ခဲ့တဲ့အတိုင်း နာခံလိုက်နာရအောင် ‘မ’ က အခုမှ (၁၈) နှစ်အရွယ် လေးမှ မဟုတ်တာ”

“အသက်ကိုပြောပြီး မဖဲပါနဲ့”

“ဟောဗျာ၊ ကျွန်တော်က ‘မ’ ကို အသက်ကြီးနေပြီပြောနေ သို့လား။ ဒီလောက်နဖတ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ဘယ်သူက ထင်ရက် မှာလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“တို့ကို ရေပူတစ်လှည့် ရေအေးတစ်လှည့် တိုက်နေတာလား မင်းမြတ်သခင်”

“မင်းမင်းလို ခေါ်ပါလား”

“မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

“လင်းခေါ်တဲ့အတိုင်း ခေါ်ခိုင်းလို့လား။ ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း သူများမခေါ်တဲ့ နာမ်စားမျိုးပဲ ‘မ’ ခေါ်တာကို လိုချင်တာလေ”

“ဘာ”

“မရဲ့ ဒက်ဒီနဲ့မာမိကိုပြောလိုက်ပေါ့။ နှလုံးသားဆိုတာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခုန်တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ခုန်ခွင့်လေးတော့ ပေးပါဆိုပြီလေ”

“အဲဒါ မင်း သင်ပေးဖို့မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ‘မ’ မေ့နေမှာစိုးလို့ သတိပေးရတာပါ။ ရင်ဘတ်ထဲ နည်းနည်းလေးမှ မခုန်ပါဘဲ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရင်းနှီးတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပျက်စိမိတ် ခေါင်းညှိတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိထားတဲ့ ‘မ’က မာနအကြီးစားလေးပဲဟာ။ မိနစ် (၂၀) ကျော်သွားပြီ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့အတွက် Morning Coffee အတူသောက်ခွင့်ရတာကို အမှတ်ရနေမှာပါ။ Thanks ‘မ’ ...”

Waiter ကို Bill ရှင်းပြီးနောက် ထရပ်နေပြီမို့ ‘မျိုး’ ပါရင်လိုက်ရလေသည်။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို

ဘစ်မျိုးမှ တစ်မျိုးကြီးပါလေ။ ခုထိ ကျောင်းမပြီးသေးပါသည့် ကောင်လေး၏နှုတ်ဖျားမှာ လူကို လိုသလိုလှည့်ပြီးပြောသမျှ နားဝင်စရာလား။

သတိပေးတာတဲ့။ ဟိုနေ့ကပဲ အန်တီလေးပြောသည့် ဒေါက်တာကို ငြင်းဆန်ဖို့အတွက် သတ္တိတော့ ရှိလာသလိုပါလေ။ ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာ။ ရှင့်ကို ခေါင်းမမညိတ်ဖို့အတွက် စဉ်းစားထားမိပေမယ့် ဒီထက်ပိုသေချာဖို့ တွန်းအားတစ်ခုရသွားရတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

'သူနှင့်သာ'

'သူ' နှင့်သာဆိုလျှင်

ပန်းတွေလည်း မွှေး

စမ်းရေလည်း အေး

လွမ်းတေးတွေလည်း မဆိုချင်။

'သူ' နှင့်သာဆိုလျှင်

ပင်လယ်ဖြတ်သန်း

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း

ဆွေးမြေ့တာလည်း မလိုချင်။

'သူ' နှင့်သာဆိုလျှင်

တောတောင်ရိပ်မည်း

မှောင်ရိပ်သမ်းလည်း

သံစဉ်တွေလည်း မရှာချင်။

'သူ' နှင့်သာဆိုလျှင်

ကမ္ဘာတစ်ဆုံး မိုးတစ်ဆုံးနှင့်

မိုးကုတ်စက်ဝန်း တစ်ဖက်စွန်းမှာ

ကဗျာတွေသီ စာတွေစီရင်း

ချစ်ခြင်းတွေသာ မကုန်ချင်။

'သူ' နှင့်သာဆိုလျှင်။

(၉)

မွေးနေ့မို့ Sunday ကို သူ့နားရက်အဖြစ် အလုပ်မသွားဖြစ်
သံဃာ (၉) ပါး ပင့်ဖိတ်၍ တရားနာပြီး အရုဏ်ဆွမ်းကပ်သဖြင့်
မက်လေးနာရီ အစောကြီးထဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါမှ ဒီလိုအစောကြီး
မူးဖူးသဖြင့် ခေါင်းမကြည်ပါဘဲ အိပ်ရေးမဝဖြစ်နေရပါ၏။ မေမေက
ညည်းညာတွေကို မနက် (၉) နာရီကျော်မှ ဖိတ်ထားသဖြင့် သူ့ကို
နှိပ်အိပ်စေလေသည်။

(၉) နာရီမထိုးခင် လာနှိုးရန်မှာပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲ သူ
နှိပ်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အရင်ကဖြင့် ဒီလိုရက်မျိုးရောက်တိုင်း သူ့အနားမှာ
နား က အမြဲရှိနေခဲ့တာပါ။ ကျောင်းမပြီးသေးတာမို့ စာကြိုးစားကြ

ရတာချင်းအတူ တခြားနေရာတွေ လျှောက်မသွားဖြစ်တဲ့ တစ်ယောက် အိမ်ကိုတစ်ယောက်ကတော့ လည်ဖြစ်တာပင်။

ပြောကြတာဖြင့် နားလည်မှုနှင့် တည်ဆောက်မှုသာ ချစ်ခြင်းက ခိုင်မြဲတာဆို။ လက်တွေ့မှာဖြင့် သူ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းက လေနှယ် လွင့်ပျယ်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။ ရင်ခုန်ခြင်းဖြင့် နှလုံးသားကို ဦးစားမပေးဖြစ်တာကြောင့်ပဲလား။ ဘာပစ်ချက်မှ ရှိမနေပါသည့် 'မျိုး' ကို တန်ဖိုးထားပြီး ရွေးချယ်ခဲ့ပါလျက် ကံကြမ္မာက လှည့်စားရက်တာ လေ။

“မျိုးက မောင့်ဘဝရဲ့ နံပါတ် (၁) နေရာမှာပဲ ရှိချင်တာ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့မှ ယှဉ်ရွေးတာမျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့် လိပ်ပြာသန့်ရုံနဲ့ အရာရာမပြီးနိုင်ဘူးဆိုတာ မောင်လည်းသိနေမှာပါ။ မျိုးဆို ရပ်တည်နေတာ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာလေ။ ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပြီး လက်လွတ်စပယ်မပြောပါနဲ့။ မျိုးကို တကယ် ချစ်ရိုးမှန်ရင် မောင့် အနားမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မရှိပါစေနဲ့။ မျိုးမြင် လည်း မမြင်ချင်ဘူး။ ကြားလည်းမကြားချင်ဘူး။”

“အတ္တကြီးသတဲ့လား။ မာနတံခွန်ထူတယ်ဆိုပြီး ပြောရက်ပြီ ပေါ့လေ။ မောင်ချစ်ခဲ့တဲ့၊ မောင်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို မလေ့လာခဲ့ဘူးလား။ ချစ်လွန်းလို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး

သူ့ပတ်ပြုနိုင်ဘူးမောင်။ မျိုးမှာ အဲဒီလောက် အချိန်မပေးဘူး။ မျက်စိရှေ့ တောင်မှ မောင့်ကို မယုံကြည်ရရင် မျိုး ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လို ခြံထားရဲပါ့မလဲ။ အထူးသဖြင့် အဲဒီလို ခြေမငြိမ်တဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲကို မျိုးမမမျိုးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဘယ်လိုပုံပေး သူ့မလဲ။ အဲဒီလောက်ထိ ကျွန်မဦးနှောက်မမဲဘူး ကိုဘုန်းမြတ်သခံ”

ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားရပါ၏။ ရွေးတို့ စိမ့်နေတာမို့ အပြင်မှာ မပူနေပြီမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ ခုတင်ထက် ငုပ်တုတ်ထထိုင်လိုက် ပုံအံ့။ ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချစ်သူဟောင်း၏စကားသံတို့နှင့်အတူ မှီးဘစ်ဝက် အိပ်မက်ကိုမှ မက်ဖြစ်ရပါသလဲ။ နာရီမှ (၉) နာရီထိုးသံ Alarm ကြောင့် ရေချိုးချိန်ရောက်ပြီမှန်း သိလိုက်ပါသည်။

ရေပန်းအောက်ဝင်၍ ခလုတ်ဖွင့်ချလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲ နှိုးလှူနေတာအမှန်ပါ။ ဒီရက်မှာ ဖွင့်ပြောဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒီရက်မှာပင် အဖြေ ငြိန်ရခဲ့တာမို့ သူ့မွေးနေ့ဆိုတာ အမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ထိုနည်း အတူ ထိုရက်မှာပင် လမ်းခွဲစကားကြားခဲ့ရသဖြင့် သူ့အတွက်က နာ ကျင့်မှုအမှတ်တရသာ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သားရေ”

“နိုးနေပြီ မေမေ၊ ရေချိုးနေလို့”

“အေးအေး... ဧည့်သည်တွေရောက်လာတော့မှာမို့ လာပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ရေချိုးခန်းထဲမှာပင် သူ မေမေ့ကို ပြန်ဖြေလိုက်ရပါ၏။ ဖိမ်ဆွဲနေ၍မရပါ။ လာမည့်ဧည့်သည်အနည်းအကျဉ်းသာ ဖြစ်ပေမယ့် သူနှင့် သက်ဆိုင်သည့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေမို့ ကြိုရမည့်တာဝန်က ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။ အဝတ်အစား သေသေသပ်သပ် ဝတ်လိုက်ပြီး ‘လင်း’ ဝယ်ပေးထားသည့် ပစ္စည်းတွေထဲမှ မျက်နှာလိမ်းစီယမ်ဘူးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ လက်ဝါးထက် အနည်းငယ်မျှ ညှစ်ထည့်ကာ မျက်နှာအနှံ့ ပျံ့အောင် လူးလိုက်ပါသည်။ ဝါးပါးလေး လိမ်းလိုက်သဖြင့် ဘာမှမထင်ပါဘဲ ရင်အေးစေသည့် အနံ့က သင်းသင်းလေးထွက်နေလေ၏။

ဒီအနံ့က ‘လင်း’ ၏ သနပ်ခါးရနံ့ကို ဖုံးနိုင်မှာတဲ့လား။ သနပ်ခါးအတုံးကို သွေးလူးတိုင်း ဝါးဖောင်းဖောင်းလေးထက် ပါးကွက်ခပ်ကြီးကြီးလေး ထင်းနေအောင် လူးတတ်ပါသည့် ချာတိတ်မလေစပါ။ မန်နေဂျာအိမ်ကို အရင်သွားမှာကိုတော့ သူ မကျေနပ်ပါချေ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ရင်းသူနှင့်စိမ်းသူမှာ စိမ်းသူကအလုပ်နှင့် ဆက်နွယ်နေတာမို့ ဦးစားပေးရမှာလေ။

အလို! ရင်းသူဟု သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ရလောက်အောင် အကယ်ပဲ သူက ‘လင်း’ နှင့် သိပ်နီးကပ်နေပါသလား။ အစ်ကိုနှယ် အရာနှယ်ပင် တစ်သက်လုံး ရှိနေမှာများလား။ မဟုတ်ပါစေနဲ့လား ‘လင်း’ ရယ်။ ချစ်သူရခဲ့ပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ ကြာခဲ့သလို အနီးဆုံးမှာ နီးနေပါသည့် ‘လင်း’ ကို ခဏတစ်ဖြုတ်လေးသော်မျှ မမြင်ခဲ့တာ။ အဘယ်မျှ ကြာခဲ့ပါသလဲ။ ‘မျိုး’ နှင့် လမ်းခွဲခဲ့တာ တစ်နှစ်အကြာမှသာ အနီးဆုံးမှာရှိနေပါသည့် စံပယ်ဗွင့်လေးကို ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့ရတာပါလေ။

မင်းနဲ့မှ ကိုယ်တကယ်ရင်ခုန်တတ်လာတာကို သိပါရဲ့လား ‘လင်း’ ရယ်။

“သားရေ”

“လာပြီ မေမေရေ”

မေမေ့ခေါ်သံကြောင့် အခန်းထဲမှ သူ့ထွက်လိုက်ရပါ၏။ သူ့ကားကို ခပ်မှန်မှန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ခေါ်လိုက်ပါသည့် မေမေ့ကို အလယ်ခန်းမှာလည်း မတွေ့ရပါ။ ဧည့်ခန်းမှာရှိမည်အထင်ဖြင့် ထွက်ပြည်မိတော့လည်း မမြင်ရပါချေ။ ဒါဖြင့် နောက်ဖေးခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှင်နေပြန်ပြီပေါ့။ အတွေးဖြင့် ခြေလှမ်းကို အိမ်နောက်ဘက်ခန်းဆီသို့ အာည်လိုက်ပါ၏။

“အလိုလေးတော် လူနဲ့လိုက်အောင် လုပ်တတ်ရတယ်လို့

သမီးငယ်ရယ်။ လှလိုက်တာ”

“လူကြီးတိုင်းတွေအတွက် လှလှလေး ပြင်ပေးတာပါ အန်တီရဲ့”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်နားဝင်ချိုလိုက်တဲ့အသံလေးပါလိမ့်။ ထမင်းစားခန်းအဝမှာ သူရပ်၍ ကြည့်လိုက်စဉ် မုန့်ပွဲတွေ ပြင်ပေးနေပါသည် အပြုံးမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ အဘယ်မျှ ရင်အေးစေသည့် အလှလေးပါလဲ။ မေမေနှင့်စကားပြောရင်း ရယ်မော လျက် အလုပ်ကူလုပ်ပေးနေတာပါလေ။

“ဆင်းလာပါပြီ သမီးကိုကို”

“အတော်ပဲ၊ လင်း လက်ဖက်ထောင်းထားတာ အရသာ မြည်းပေးပါဦး။ ပေါ့တာ ငန်တာ မရှိအောင်”

သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ လက်ဖက်နယ်နေတာကို ဇွန်းဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ခပ်ပြီး မြည်းစေလေ၏။ ဇွန်းဖျားလေးနှင့် ခပ်ထားတာမို့ သူစားလိုက်ပါသည်။ အချို အငန် အတော်လေး အရသာရှိတာမို့ ဇွန်းရနံ့ကလည်း ပြည့်စုံနေပါ၏။ ဘာတွေများ ထည့်ထောင်ထားလို့ ဤမျှ အရာရှိနေတာပါလိမ့်။

“အတော်ပါပဲ လင်းရဲ့”

“ဘာမှထပ်ထည့်စရာမလိုပါဘူးနော်”

“အင်း”

“အန်တီက ကိုကိုအကြိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါဆိုလို့လေ”

“ဘာကိုလဲ” ဟု သူ မမေးဖြစ်ပါ။ အဝါဖျော့ဖျော့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးကို ချိတ်သိပ်မကြီးပါသည့် (အောက်နားလှိုင်းအဝါချိတ်ဆင်) ထုံထုံအနက်ခံလေးဖြင့် တွဲဝတ်ထားသဖြင့် အဘယ်မျှ ယဉ်လိုက်ပါသလဲ။ ငေးကောင်းကောင်းဖြင့် နေမိပါသည့် သူ့ကိုယ်သူပင် သတိထား ဖြစ်ပါလေ။

“ဟား! ... ငါ့အစ်ကိုကတော့ လုပ်ပြီ။ Bulb သီးတွေ ဖြတ်ကျတော့မှာပဲ”

ပန်းကို အသံမြည်အောင် ဖျတ်ခနဲပုတ်လိုက်ရင်း ရောက်လာသည့် ‘မင်းမင်း’ ကြောင့် သူ လန့်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အစောကြီးရောက်လာရပါသလဲ။ လင်းက အချို့ပွဲတွေကို ဒီတိုင်းထည့်ထားမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ပန်းပွင့်ပုံလေးတွေ စီထည့်တာမို့ ကျောက်ကျော ဇန်းကန်ပုံကြည့်ကြည့် ရွှေကြည်နနွင်းမကင်းပန်းကန်ကိုပဲ မြင်မြင် ထုနေတော့တာပါလေ။

“စားလို့ကောင်းလား မုန့်!”

“ဟယ်! ... သူများပြင်ထားတာ လှတပတလေးကို ထင်မန်းထဲက ယူစားပါလား”

၁၀၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘာဖြစ်လဲ အတူတူပဲကို”

“ဒီမှာ ပြင်ထည့်နေတာ မမြင်ဘူးလား။ ငိုလက်ရာတွေတော့ ပျက်ကုန်ပါပြီ။ အဲဒီ မင်းမင်းဟာလေ”

မှန်ပြင်နေပါသည့် ပန်းကန်ထဲမှ ကျောက်ကျောက်တစ်တုံး ယူစားလိုက်ပါသည့် ‘မင်းမင်း’ ၏ လက်ဖခိုးကို ဆတ်ခနဲ ရိုက်၍ ပြောနေပါသည့် ‘လင်း’ ကြောင့် သူ အံ့ဩသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ဤမျှအထိ တရင်းတနီးဖြင့် နီးကပ်နေပြီလား။ ကျစ်ဆံ့ပြီး တစ်ချောင်းတည်းကျစ်ထားပါသည့် ဆံပင်ကိုလည်း အနောက်မှ ဆတ်ခနဲ ဆွဲ၍ စပြန်လေသည်။

“ကြည့်!... နင်နော်”

“ဘယ်သူနဲ့တိုင်ချင်လို့လဲ။ တိုင်လိုက်လေ”

“အန်တီရေ ဒီမှာ”

“ကြီးမေက ဧည့်ခန်းရောက်နေပြီ”

“ကိုကို!... ဒီမှာ ကိုကိုညီကိုပြောပေးဦး”

“မင်းမင်းရာ... သူ မကြိုက်တာကို သွားမလုပ်နဲ့လေ”

“အားကိုးတယ်ပေါ့လေ”

“နင်တော့နော်”

နားနားကပ်ခါ တွတ်ထိုးပြန်လေ၏။ ဒီလောက်ပြောတာ

တောင်မှ မရဘူးလား။ လက် မအား၍ ပြန်မလုပ်နိုင်သည့် ‘လင်း’ ကို ခါးတို၍လည်း စနေပြန်လေပြီ။ ယားတတ်ပါသည့် ‘လင်း’ က ခါးတွန့်ကာ အော်နေပေမယ့် ညီဖြစ်သူက မရပ်ဘဲစတုန်းပါပဲလား။

“ဟေ့ကောင်!... ငါ တင်းလာပြီနော်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကိုရ။ ကိုကိုကို စတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဘာ”

“အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူကို မနှောင့်ယှက်နဲ့လေကွာ။ နားလည်မှု မှုပေါ့”

“ကြားလား လင်း။ နားလည်မှုရှိပါတဲ့”

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ပွဲစားလုပ်ပေးနေတာလေ။ ဒါလေးတောင် မပေါက်ဘူး ဘား”

“ဟယ်!... ကြည့်စမ်း”

“မင်းမင်း!... လင်းကိုမစနဲ့ဆိုမှကွ။ ဒီလောက်ပြောနေတာ တောင်မှ ငါ စိတ်တိုလာပြီ”

“စိတ်က တိုတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အူက တိုတာလား ကိုကိုရ”

“ဘာ!”

“ဟဲ့!... ဟိုကောင်ကလေးတွေ ဘာလို့ဖြစ်နေကြတာလဲ
ဧည့်သည်တွေရောက်လာတာ မကြိုဘဲ လေများနေပြန်ပြီ”

“ဒီမှာလေ ကြီးမေရဲ့သား မွေးနေ့ရှင်က”

“ဟေ့ကောင်!”

“ဪ... ဘေးတီးပေးမှ နီးစပ်မှာမို့ ကူညီပါမယ်ဆိုတာ
ဘာလဲ မကူရဘူးလား”

“မင်းမြတ်သခင်!”

သူ့အော်သံကြောင့် အလယ်ခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်ပေးနေသည့်
လူတွေ အကုန်လန့်ကုန်လေ၏။ ဒီလောက်အလုပ်များနေတာတောင်
'မင်းမင်း' ကြောင့် ပြဿနာဖြစ်တော့မှာပါလေ။ အစအနောက်သန်မှန်
သိပေမယ့် သူ့ပျော်ရမည့်ရက်မှာတော့ ဒီလိုမျိုးမလုပ်သင့်တာ အမှန်ပင်။

“ဘာကိုပြောတာလဲ သားမင်းမင်းရယ်”

“ကိုကိုကလေး”

“ဟေ့ကောင်”

“လင်းကို”

“မင်းမင်း နင်နော်”

“ဘာလဲ မဟုတ်တာပြောလို့ဆိုပြီး ထုချင်ပြန်ပြီလား”

“အမယ်လေးနော် ဘာကိုများ အသည်းအသန်နဲ့ စကားများ

နေသလဲမှတ်ပါတယ်။ ကားတီးစရာမလိုဘူး သားမင်းမင်းရယ်။
ကြီးမေက ဟိုးအစောကြီးကတည်းက၊ အင်း သူတို့ငယ်ငယ်လေး
တတည်းက သဘောတူခဲ့ပြီးသားပါ”

“ဗျာ!... လင်းနဲ့ကိုကိုကို”

“ဟုတ်ပါ။ လဲ့လဲ့တို့ဘက်ကသာ သဘောတူရင် အားလုံး
Ok ပဲ”

“ဟာဗျာ... မေမေကလည်း”

“အံ့မယ်... သူကပဲ မျက်နှာပူနေသေး။ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့
သမီးကို ငွဲကြည့်ရမှာပေါ့”

ဝိုင်းကူပေးနေကြပါသည့် ဆွေမျိုးတွေ ရယ်ကြကုန်လေပြီ။
သူက မျက်နှာပူလွန်းသဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့ရလေ၏။
'မင်းမင်း' နောက်တာကို တမင်ပင် မေမေ ရွဲ့ပြောလေသလား။
'ဆင်း' ကို ဖျတ်ခနဲပင် မကြည့်ဝံ့တော့ပါလေ။ စိတ်ဆိုးသွားရင်
အယ်လိုများလုပ်ရပါမလဲ။ ဗြုန်းဒိုင်းကြီး သိစေတာထက် သူ့ရင်ထဲမှ
အတ္တကို တစ်စစ သိစေချင်တာပါလေ။

'လင်း' ရယ်။ ကိုယ်ချစ်နေတာကို 'လင်း' က သိပါ့မလား။

အသည်းကွဲလူသားရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ယုံပေးစေချင်ပါရဲ့နော်။

ကြောင့် အန်တီခင်က ရွဲပြောလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်လို့လားဟယ်။ ငါတော့ အစ်ကိုမျက်နှာ ရှက်ပြီးရဲသွားတာ မြင်လိုက်တာပဲ”

“မမနော် second min min မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“အေးပါ ... ဘူးခါငြင်းဦးပေါ့။ ငါတော့ ရိပ်မိနေပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့။ အဲဒီနေ့က တစ်နေ့လုံး အစ်ကိုက ထင်းကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်နေတာ သိသာလွန်းတယ်။ မင်းမင်းနောက်တော့လည်း မကြိုက်သလိုပုံစံမျိုး လုပ်သေးတာလေ”

“ဟင်းဟင်း၊ မမခင်က သမီးတို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောခဲ့တာ ရှိတယ်။ ကလေးအရွယ်တွေမို့ မေမေလည်း ဘာမှ မပြောခဲ့တာ”

“ဘာများလဲ မေမေ”

“သမီးတို့တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သားသခင်ကို ပေးစားချင်တာတဲ့လေ”

“ဟင်!”

“မြကတော့ လုံးဝပဲနော်”

မမက ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။ အပျိုကြီး

(၁၀)

ဖေဖေရော မေမေပါ ရယ်လေတော့၏။ သတင်းဖွတ်ကာ မမပါပဲ။ ကိုကိုတို့အိမ်မှာ ဝိုင်းကူလုပ်ရင်းဖြင့် ဒီအကြောင်းကို ကြားသွားတာပါ။ ‘မင်းမင်း’ ကြောင့် ‘ကိုကို’ က မျက်နှာနီပြီး ‘လင်း’ ဟာ တစ်ချက်မှမကြည့်ပါဘဲ မျက်နှာလွှဲထားတာ တစ်နေ့လုံးပါလေ။ ဒါကြောင့် ‘ကိုကို’ မျက်နှာပူရသလို ‘လင်း’ လည်း ရှက်မိတာအမှန်ပင်။

“ဘယ်လိုလဲ သမီးငယ်”

“ရှင်”

“သားသခင်နဲ့လေ”

“အာ... ဖေဖေကလည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမင်းမင်း

လုပ်မည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့တာ ကြာပြီမို့ ဖေဖေရော မေမေပါ အတင်းကြီး မတိုက်တွန်းခဲ့ပါ။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘လင်း’ ကိုတော့ ‘ကိုကို’ ထံ တွန်းပို့ချင်နေရပါသလဲ။

“သမီးငယ်”

“မေမေရယ်... ကိုကိုက အခုထိ မမမျိုးကိုမှ မမေ့နိုင်သေးတာ”

“ဒါဆို မေ့ရင်တော့ စဉ်းစားပေးမယ့်သဘောပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့”

“အံ့မယ်... သားသစ်မွေးနေ့မရောက်သေးတာတောင်မှ သမီးငယ်က အရင်ဆုံးလက်ဆောင်ပေးတာကရော ဘာသဘောနဲ့လဲ ပြောပါဦး”

ဘုရားရေ! မေမေကပါ ‘လင်း’ ကို သံသယရှိနေပြီလား။ မေမေရှေ့မှာပဲ ‘ကိုကို’ အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာကို မြင်သွားခဲ့မိတာကို ဘယ်လိုပဲ နှုတ်မှ မဟုတ်ပါဘူးဟု ဘယ်အချိန်ထိ များ ငြင်းလို့ရပါမလဲ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် ‘ကိုကို’ ဘက်က ဘာမှမစသေးပါဘဲ ‘လင်း’ တို့မိန်းကလေးဆက်က ဤမျှ ကြိုတွေးနေတာကတော့ လွန်သည်ဟု ထင်မိလေ၏။

“ကိုကိုမှ ဘာမှမပြောသေးတာ မေမေရဲ့”

“ပြောရင်တော့ OK ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဆောက်ဖြစ်ရင်တော့ ကျောင်းဒကာပေါ့ ဖေဖေ။ လင်း အလုပ်နောက်ကျတော့မယ် သွားပြီ”

“ဒါဆို မမခင်ပြောရင် သမီးသဘောလို့ပဲ ပြောလိုက်ရမှာပေါ့လေ”

ထမင်းချိုင့်ယူ၍ထွက်စဉ် မေမေက ကြားအောင်ကို လှမ်းပြောလေ၏။ ရှက်တော့ရှက်စရာကြီးပါပဲ။ တစ်သက်လုံး အစ်ကိုလို ခင်တွယ်ခဲ့ရတာ ဆရာလို လေးစားခဲ့ရပါသည့် ‘ကိုကို’ နှင့် ‘လင်း’ ကြားက အဖြူရောင်ပဝါပီးလေးကို အဘယ်ကြောင့် colour ပြောင်းပေးချင်ကြတာပါလိမ့်။ အသည်းကွဲနေခဲ့ပါသည့် ကိုကိုအပေါ်မှာ ကရုဏာသက်မိတာ မှန်ပေမယ့် အဲဒီလိုဖြစ်လာဖို့ကို ‘ကိုကို’ ပင် ရွေးချယ်ခဲ့တာပါလေ။ လောကမှာ “ဘယ်သူမပြု မိမိမှု” ဟုပင် ဆိုရိုးစကား ချီတာမဟုတ်လား။

“ဟိ!”

လမ်းကြားထဲမှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့စဉ် ဘေးမှ ကျော်တက်လာသည့် ကားဖြူလေးထံမှ ဟွန်းသံတစ်ချက် မြည်သွားပါ၏။ လမ်းအလယ်မှ လျှောက်တာမဟုတ်ပေမယ့် ဘေးသို့ ကပ်လျှောက်လိုက်မိပါသည်။ ကားက ‘လင်း’ ကို ကျော်တက်ပြီး ရှေ့နားအကျော်

မှာ မီးနီပြကာ ခဏမျှ ရပ်သွားလေ၏။ ဘယ်သူကားမှန်း သိနေသဖြင့် သက်မကို ကျိတ်ရွိုက်လိုက်မိတော့သည်။

ရှောင်တုန်းက ရှောင်နေပြီး ခုမှ ဘာများပြောဦးမှာလဲ။
“လင်း”

ကားပြတင်းမှ ကားထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သူက ကားရှေ့တံခါးကို လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဘာလဲ အလုပ်လိုက်ဖို့ ပေးဖို့ လမ်းကြိုခေါ်ပြန်တာလား။ နားထဲမှာ ‘ပုလဲသွယ်’ ဟူသည့် အမည်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြားယောင်မိရင်း လူက တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေဖြစ်လေသည်။

“ဘာများလဲ ကိုကို”

“နောက်ကျနေပြီ မဟုတ်လား။ ကိုယ် လမ်းကြိုပို့ပေးမယ်
လေ”

“နေပါစေ ကိုကို၊ ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“လင်းကလည်းကွာ နောက်ကျမှာစိုးလို့ ကိုယ်ခေါ်နေတာ
ကို”

“ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့ လမ်းလျှောက်ချင်လို့ပါ ကိုကို”

ကြည့်စမ်း! ဒါက ဘာသဘောပါလဲ။ ‘မင်းမင်း’ နဲ့တော့ လက်ပွန်းတတီးရှိသလို စနောက်ပျော်ရွှင်သည့် ‘လင်း’ က သူနှင့်ကား

အတူစီးဖို့ကျ ငြင်းသတဲ့လား။ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ သူက ရွယ်တူမဟုတ် သည့်အတွက်မို့ ယှဉ်တွဲဖို့အတွက် စိတ်ကူးမရှိပုံပါ။ ဟိုတစ်လောလေး တဖြင့် မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း ထူးဆန်းသည့်မေးခွန်း ချီး မေးခဲ့ပါသည့် ကောင်မလေးက ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

မေမေက ‘မင်းမင်း’ ကို တမင်ပြောခဲ့ပါသည့်စကားကြောင့် မျက်နှာပူခဲ့ရတာက သူပါ။ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ကျော်ကြာမှ အခုလို စိတ်အေးပြီး ပြန်တွေ့တာကို ‘လင်း’ က ဘာကြောင့်များ သူနှင့် မတွေ့ချင်တာပါလဲ။ ရည်းစားတစ်ယောက် ပြတ်ခဲ့တာတောင်မှ မိန်းမ တွေရဲ့သဘောထားကို ခုထိ သူ နားမလည်သေးပါလေ။

“ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ခေါ်တာပါ လင်း၊ အထင်မလွဲပါနဲ့”

“လင်းသိပါတယ် ကိုကို။ အထင်လွဲစရာမှ မရှိတာ”

ပြန်ပြောပုံကိုက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲလား။ ကားထဲမှ လှမ်းဖွင့်ပေးတာမို့ မတက်ချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အတွေးဖြင့် ကားပေါ်မှ သူ ဆင်းလိုက်မိ၏။ သူက စိတ်အားထက်သန်လာပါလျှင် နောက်မဆိုဘဲ ရှေ့ကို ဇွတ်တိုးကျင့်ရှိတာ ငယ်စဉ်ကတည်းကပါပဲ။

“ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ခုစရာ ရှိနေလား လင်း”

“ဟင်!... မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ... ဟိုတစ်ခါလို ရှော့ရှော့ရှူရှူနဲ့ ဘာလို့

လိုက်မစီးချင်ရတာလဲ။ ပြော”

ခက်တော့နေပါပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူကို ရန်ရှာနေရတာပါလိမ့်။ ကားပေါ်မှာတော့ အပြုံးမပျက် ပြောနေပြီး ‘လင်း’ ရှေ့မှာ လာရပ်တော့ဖြင့် မျက်နှာက နီနေလေပြီ။ ကားပေါ်လိုက်မစီးတာကိုပဲ အပြစ်မြင်နေပြီလား။ အိမ်က မိဘတွေ ဒီလောက်ပြောနေကြပြီမို့ လူငယ်ဖြစ်သည့် ‘လင်း’ တို့က ဆင်ခြင်ပြီး နေတတ်ရတော့မှာပါလေ။ ဒါကို မဆင်မခြင်နဲ့ အတူတူ တွဲသွားတွဲလာတွေ ပိုလုပ်ပြမိလျှင် ပိုပြီးဆိုသည့်အခြေအနေကို ရောက်လာတော့မှာပါလေ။

“ဪ... အဲဒီတုန်းက လင်းခြေထောက်နာလို့ ကိုကို လိုက်ပို့တာ မဟုတ်လား။ အခု ခြေလက်အကောင်းကြီးကို ကူညီစရာမှ မလိုတာ”

“လင်းက ကိုယ့်အပေါ် မာနထားပြတယ်လဲ”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းမင်းကျတော့ လင်းနဲ့ဘာလဲ”

“ဟင်”

“သူခေါ်တော့ အတူလိုက်တယ်။ အခုလိုများ ငြင်းသေးလို့ လား။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ထိတွေ့တော့လည်း စိတ်မဆိုးဘဲ သည်းခံပေးတယ်။ ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းမင်းက လင်းအတွက် ကိုယ့်ထက်သာတဲ့

လူလားဆိုတာကို”

ဘုရား!... ဘာတွေပြောနေပါသလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ညီဖြစ်သူနှင့် ယှဉ်ပြန်ပါသလဲနော်။ ‘မင်းမင်း’ က နဂိုကတည်းက အစအနောက်သန်မှန်း ‘လင်း’ အသိဆုံးပါ။ စာအတူတူကျက်ပြီး စာကြိုးစားခဲ့ပါသည့် သူငယ်ချင်းက ဘာမှမဖြစ်ပါဘဲ ‘ကိုကို’ က စပြီးပြောင်းလဲလာရပါသလဲ။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“မင်းမင်းက ကိုကိုညီလေ”

“သိတယ်၊ ပြောဖို့မလိုဘူး”

“ကိုကိုညီအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ လျှောက်မေးနေရတာလဲ”

“အမေးကို အမေးနဲ့ ပြန်ဖြေရလား။ လိုရင်းကို မရှောင်ချင်နဲ့ လင်းလွန်းတာရာ”

အလို!... တကယ်အတည်ကြီးမေးနေတာလား။ ကားမစီး၍ ခဏတာမျှ စိတ်ဆိုးသည်ဟု ထင်မိတာက မှားချေပြီ။ ဘာပြန်ဖြေရ မှန်း မသိဘဲ သူ့ကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေမိ၏။ ‘မမမျိုး’ ကိုရော ဤသို့ပင် ဒေါသတကြီး အမြဲပြောတတ်ပါသလားဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ ‘လင်း’ တော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်သည့်မိန်းကလေးတွေကိုချည်း အတွေးက

ရောက်မိရပါသလဲ။

စာသင်ပေးစဉ်က ပုစ္ဆာမှားတွက်မှသာ ဤသို့ နာမည်ကို အရှည်ခေါ်တတ်တာပါ။ အဲဒါက အတော်လေးကို စိတ်ဆိုးပြီးမှန် သိသာစေတာပါပဲ။ အခုတော့ ဘာကိုရှည်ရွယ်ပြီးပြောကာ စိတ်ဆိုးရမိ သလဲ။ ဒီလိုပဲ နှုတ်ဆက်ရုံပြောပြီး ဆက်မောင်းသွားမည်ဟု ထင်တာ က အလွဲကြီးကို လွဲလေပြီ။

“ဖြေလေ”

“ခက်တော့တာပဲ”

“ဘာမှမခက်ဘူး။ ကိုယ်က လမ်းဘေးကလေးကချေခွံ မခေါ်ခင် မပြောချင်နဲ့ ရှောင်ချင်တဲ့သဘောလား။ ဒါဆိုလည်း ရှင်းရှင်း လင်းလင်းပြော”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ... ဘာသဘောလဲ”

“လင်းပြောပြီးပြီလေ”

“အဖြေက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ လင်းအတွက် မင်းမင်းက သာ အရေးပါအရာရောက်တဲ့လူလား”

“မင်းမင်းက လင်းရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ကိုကိုသိရဲ့သားနဲ့။ ဘာလို့ အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ဆိုးပြီး ပြောနေတာလဲ”

“ဒါပေမဲ့”

“အဲဒီနေ့က သူကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးအတွက် ဘာပစ္စည်း ဝယ်ရမလဲမသိလို့ ကူညီပါဆိုလို့ ကူညီလိုက်ရုံပါ ကိုကို။ အဲဒီအတွက် မုန့်လိုက်ဝယ်ကျွေးတာ အိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးတာက ကူညီတဲ့အဖိုးအခ ဆိုတဲ့အတွက် လင်းလိုက်စီးရုံပါပဲ။ အဲဒီထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး”

“ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ အဲဒီထက် ပိုနေတာကရော ဘာ လဲ”

ဟောကြည့်! ပြောရာပြောကြောင်း ပြောပြန်တော့လည်း တစ် စခန်းက ထပြန်လေပြီ။ လူကြီးဖြစ်ပြီး ‘လင်း’ ထက် ပိုခေါင်းမာပြနေ တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ‘မင်းမင်း’ နဲ့ ‘လင်း’ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ကိုကို’ အပူမှ မပါတာလေ။ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ် တပ်ပြလျှင်လည်း စိတ်ဆိုးခြင်းက နောက် level ထပ်တက်ပြဦးမှာ မဟုတ်လား။

“နောက်ကျနေပြီ သွားတော့မယ်”

“လင်း!”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့လား ကိုကို”

“ဒီလို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် ထားခဲ့လို့ ရမလား”

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိတယ် ကိုကို”

“ဘာ”

“ကိုကိုအလှည့်တုန်းကလည်း လင်း မစွက်ဖက်ခဲ့ဖူးတာနဲ့ လင်းရဲ့ personality ကိုလည်း မစွက်ဖက်ချင်ပါနဲ့လား”

“ဘာပြောတယ်”

“ခုချိန်မှာ လင်းက ကိုကိုရဲ့တပည့် မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ မသိနားမလည်တဲ့ကလေးမို့ ဆုံးမချင်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု လင်းအသက် (၂၃) ပြည့်တော့မယ်ဆိုတာကို ကိုကို မမေ့ပါနဲ့။ လင်း လေးစားခဲ့ရတဲ့ ကိုကိုကို စိတ်မကွက်ချင်လို့ပါ”

အဖြေက ဒါပဲလား ‘လင်းလွန်းတာရာ’။ တစ်ကြိမ်ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရ တဲ့ လူကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အရှုံးဆိုတာကိုပဲ ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ် ထားတယ်ပေါ့။ ငယ်နုပျိုမြစ်ခြင်းဆိုတာက ‘ဘုန်းမြတ်သခံ’ ဆိုတဲ့ ကောင်ထံမှာ ရှိမနေတော့လို့များလား။ လေးစားခြင်းဆိုတဲ့ စည်းမျဉ်း က ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကြားမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ကာလထက် ပိုနေပြီလား ‘လင်း’ ရယ်။ ဒီထက်လေး အနည်းငယ်မျှ ပိုတိုးကပ်ရုံနဲ့ ကိုယ်တို့ ရင်ခုန်သံကို မြန်မှန်သိသာစေဖို့ စိတ်ကူးပေးလှည့်ပါလားကွယ်။

(၁၁)

နောက်ဆုံးတိုက်ကင်ယူထားပါသည့် လူနာကို ဆေးကုအပြီးမှာ ဆေးခန်းပိတ်ရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။ ‘မာလာ’ က ဆေးခန်းမှာ သုံးထားပြီး ပါသည့် တစ်ခါသုံးအပ်တွေ၊ ထိုးဆေးပုလင်းတွေကို ဒီတိုင်းမဝစ်ဘဲ စက္ကူဘူးထဲ ထည့်ပိတ်ကာ plastic အိတ်နှင့် သေသေချာချာ ချည်ပြီး မှ အပြင်ဘက်ရှိ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ စုစည်းရန် ထွက်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ။ ဆေးခန်းပိတ်တော့မှာရှင့်။ ခို့တော့ရှိပါသေးတယ်။ ပြန်ဖို့ပြင်နေတာ”

အပြင်မှခပ်တိုးတိုးပြောနေကြသံမို့ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာပြီးမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဆေးခန်းတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေ

၁၂၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ချိန်မှာမှ ဘယ်က လူနာရောက်လာပြန်တာပါလိမ့်။ ဘူးထဲထည့်သိမ်းပြီးပါသည့် နားကျပ်နှင့် သွေးပေါင်ချိန်ကိရိယာကို ပြန်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်ရောက်နေချိန် မဟုတ်တာမို့ အရေးတကြီးရောက်လာသည့် လူနာကိုတော့ ကြည့်ပေးလိုက်မှပါပဲ။

“မမရေ ဒီမှာ”

‘မာလာ’ အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပါပင် လိုက်ကာဖယ်၍ ဝင်လာပါသည့် လူနာကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ အလိုလေးဟိုတလောလေးကပဲ တွေ့ပြီး အတော်ကြာကြာ ပျောက်သွားပါသည့် မျက်နှာကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပါလေ။ ‘မင်းမြတ်သခင်’ ကဖြင့် လာလိုက်ရင် အကြောင်းပြချက်က အဆင်သင့်ပါပဲ။

“ဘာဖြစ်”

“အား!... နာတယ် ‘မ’ ရယ်။ ကျိုးပြီလားမသိဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

“Basketball ကစားရင်း ခြေချော်ပြီးလဲတာ။ အဲဒါ လက်ထောက်တာ ခေါက်သွားပြီ။ အား! ကျွတ်ကျွတ်!... နာတယ် ‘မ’ ရဲ့”

‘ညအချိန်မတော်ကြီး ဆော့ရလား။ ကလေးလည်းမဟုတ်သူငယ်လည်းမဟုတ်နဲ့ ခက်တော့တာပဲ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ဒါမျိုးဆော့တာပေါ့ဗျ။ ကလေးဆို ဂျင်ဒေါက် ဘောကန်ပဲ ဆော့မှာပေါ့”

“ကြည့်! လူကြီးကို ပြန်ပြောပြန်ပြီ။ ဒီခေတ်ကလေးတွေက ကျွန်းမာရေးကစားနည်းတွေ ကစားတော့တာမဟုတ်ဘူး”

“သိတယ် သိတယ်၊ computer game တွေ net game ဆော့ပဲ ဆော့ကြလို့ မျက်နှာမှာ ပုလင်းဖင်တွေ တစ်ရတာလည်းမြင်ပါ”

‘မျိုး’ စိတ်တိုတာထက် ရယ်ချင်စိတ်က ပိုရတာ အမှန်ပါ။ ဆုပ်ပုံကိုက အချိုးမကျသဖြင့် ဆူတော့လည်း မကြိုက်ပြန်။ လူကြီးက ဆစ်သွားပြန်ရုံဖြင့် တစ်လံလောက် ကြိုမြင်ပြီး ပြောတော့တာ မဟုတ်တာ။

လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှာ တကယ်ပင် ညိုမည်းနေပြီး အကြောလို အရွတ်လိုနေရာမှာ ဖောင်းကားနေသဖြင့် အထဲမှာ ဒဏ်ဆော်တော်ဖြစ်သွားတာ သိသာနေတာပါ။

“ညာဘက်လက်မှ ဖြစ်ရလား”

“ညာသန်မို့ ညာနဲ့ထောက်မိတာပေါ့ဗျ။ ဆေးကုမှာလား။ ဆရာလား။ ဒီမှာ နာလို့သေတော့မယ်”

တွေ့လား။ တစ်ခွန်းမကျန်ကို ပြန်ပြောနေတော့တာပါပဲ။ ဆက်နာရုံဖြင့် အသက်နှင့်အဝေးကြီးကိုများ အကဲပိုနေသည့် ချာတိတ်တို့ အမြင်ကပ်သွားရတာအမှန်ပါ။ ငါနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပိုနာအောင်

လုပ်ပေးလိုက်ရမကောင်းပါဘူး။ စေတနာနှင့် ပြောလည်း ဒင်းက နားလည်မှာမှ မဟုတ်တာလေ။ ဒီကောင်လေးကို စတွေ့စဉ်ကတည်းက ခေါင်းမာမည်ထင်ခဲ့တာ မှန်နေပါရောလား။

“ယောက်ျားလေးက ညာဘက်ဖြစ်ရင် တော်ရုံနဲ့မပျောက်ဘဲ ကြာတတ်လို့ စေတနာနဲ့ ပြောတာကွ။ စာမေးပွဲဖြေခါနီး သတိထားရမှာပေါ့။ ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး ဘာမှ မပူပန်တတ်ဘူး”

“ ‘မ’ က အချိန်မီပျောက်အောင် ကုပေးပေါ့”

“ဪ... ကျုပ်ကိုပဲ လာပုံချနေသေးတယ်။ ရှင့်အဖြစ် ရှင် သိရမှာပေါ့”

“ ‘မ’ ကလည်းကွာ။ ရှင်တွေ ကျုပ်တွေနဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး မသုံးပါနဲ့ပဲ။ မျက်နှာလှလှလေးနဲ့ မလိုက်ဖက်လိုက်တာ”

ကြည့်စမ်း! လက်နာနေတာတောင်မှ နှုတ်က ရမ်းသေးတာပဲလေ။ ဓာတ်မှန်ရိုက်မှ သေချာသိမှာဖြစ်ပေမယ့် ဒီတစ်ညတော့ မနာကျင်ဘဲ သက်သာစွာအိပ်လို့ရစေရန် ဆေးလိမ်းပတ်တီးစည်းပေးရမှာပါ။ ‘မျိုး’ ကို တွေ့ချင်တာနဲ့ပဲ ရောဂါမရှိ ရှာကြံလုပ်လာတာများလားဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိလေ၏။ ဟုတ်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်။

“စိတ်ပူလို့ ပြောနေတာ။ စေတနာကို မသိဘူး။ ခေါင်းကလည်းမာပါ။ နာရင်အောင့်ထား။ အသံမထွက်နဲ့”

“အား!”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အောင့်ခံမှပေါ့”

“တကယ်နာတာ ‘မ’ ရဲ့။ ကျွတ်ကျွတ်”

“ဓာတ်မှန်ရိုက်ရမယ်၊ မနက်ဖြန်သွားရိုက်ပြီး အရိုးအကြော ဆရာဝန်နဲ့ ပြောင်းပြီးပြ”

“မပြချင်ပါဘူး”

“ဪ... ကြည့်!”

“ ‘မ’ ရှိတဲ့ဆေးရုံကို လာပြလို့မရဘူးလား။ အထွေထွေကုဆို့ပြီး”

“မရဘူး။ အထွေထွေကုက အရိုးအကြောပါရဂူလောက် ဘယ်ကျွမ်းကျင်ပါ့မလဲ။ လူကို ဒေါက်မြတ်နေပြန်ပါပြီ”

“မသိဘူးဗျာ၊ ‘မ’ မဟုတ်ရင် မကုဘူး။ လက်ဖြတ်လိုက်လည်း အေးတာပဲ”

“ဟဲ့!”

မဦးမချွတ် လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပါသည့် သူ့စကားကြောင့် ‘မာလာ’ က ခွီးခနဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်လေ၏။ ဆေးသေချာလူးပေးနေပါသည့် ‘မျိုး’ ထံသို့ ready made ဆေးပတ်တီး အသားရောင်ကိုလည်း ဆေးဗီရိုထဲမှာ ရှာ၍ ယူလာပေးလေသည်။ ဒီချာတိတ်နဲ့တော့

၁၂၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ခက်တော့တာပါပဲ။

“ပေါက်ကရလျှောက်ပြောမနေနဲ့။ မင်းကိုယ်မင်း မသနားလည်း မွေးထားတဲ့အမေကို သနားတတ်မှပေါ့။ အမေဖြစ်သူက အသက်နဲ့ရင်းပြီး မွေးထားပေးတာ။ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့ မသိဘူး”

“သိတယ်... သိတယ်။ ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ မာမိကလည်း ပြောထားပြီးသား။ သူတို့ ကျေးဇူးကို သိတတ်ရင် ကျောင်းပြီးမှ မိန်းမယူရမယ်တဲ့။ ကတိတောင်းထားတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့။ ဒီလောက်သိလို့”

“ခက်တာက မာမိတို့ပေးစားချင်တဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်မှ မကြိုက်တာ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ပတ်တီးစည်းပေးရင်း မေးလိုက်သဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဒီလိုမေးမယ်မှန်း သိသားပဲ။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် နှုတ်မှ ပွစိပွစိ ရေရွာပြီး စေတနာပါစွာ လှပပေးနေတာမဟုတ်ပါလား။ ‘မ’ နှလုံးသားလေး နည်းနည်းတော့ လှုပ်ခတ်သွားတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံမှ ဖြစ်မှာလေ။

“အဲဒါ ဘာလို့ပြောရမှာလဲ”

“ဟင်”

“ ‘မ’ က ကျွန်တော်နဲ့ ဒီလောက်မှမရင်းနှီးတာ။ အတွင်းရေးတွေ တိုင်ပင်စရာမလိုပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာလေ။ ‘မင်းမြတ်သခင်’ က မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်လျှင် စီးချင်းထိုးသလို အတိုးအနုတ်မှာ ဆရာကြီးပါပဲ။ ကိုယ်က ဒီလောက်မှ မပါးနပ်လျှင် ခံသွားရမှာလေ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ‘မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာ’ တဲ့လေ။

“မင်းမပြောလည်း ရိပ်မိပါတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒါ ဟိုကောင်မလေးပဲ မဟုတ်လား။ မင်းသူငယ်ချင်းဘာ လင်းဆိုလဲ။ တို့သိပါတယ်”

“ဟာ... ဘယ်ကလား၊ အဲဒီပေါက်ကျော်မကို ကြိုက်စရာလား။ အရပ်က ကလန်ကလားနဲ့ မိန်းမဆန်တာ တစ်စက်မှမရှိတာကို။ ဘယ်လိုရင်ခုန်ပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ ‘မ’ မသိပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် လျှောက်မပြောနဲ့ပေါ့”

“ကျွန်တော်က မဟုတ်ဘဲ ပြောမလားဗျ။ လူကို လေပေါလို ထင်နေလား”

ပြောပြန်ပြီ။ လူကို သူထက် (၆) နှစ်ကြီးမှန်းသိပါလျက် ရှိသေးသမှုကို မရှိတာလေ။ ရူးတာ ရူးတာ။ ‘မျိုးမမမျိုး’ တော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ကြိမ်ခံရတာတောင်မှ အမှတ် သည်းခြေကို မရှိပါလား။ စိတ်တိုလာရတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပါပဲ။ ဒင်းလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မာနတွေ ဘယ်ထွက်ပြေးကုန်ပါလိမ့်နော်။

“ ‘မ’ တက်ခဲ့တဲ့ကျောင်းကတော့ ဖြစ်လောက်မှာပါ။ Junior ပေါ့။ အခုမှ Final part I တက်နေတဲ့ကျောင်းသူလေ”

“ဘာ”

“နာမည်က နိနိမေဘယ်ကျော်တဲ့။ လူက အမိုက်စားဗျ။ မိဘတွေကလည်း ကျိကျိတက်ချမ်းသာတာ ဆိုတော့ မျက်နှာကို မော်နေတာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရပါဘူး”

“ဟင်!... နိနိဆိုတာ ဟိုဖြူဖြူချောချော သွားတက်လေးနဲ့ ကောင်မလေးပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတာ။ ရင်မရန်ပါဘူး။ လူက ပိုးဟပ်ဖြူလို သွေးရောင်မရှိ ဖြူဖတ်ပိန်ညောင် နေတာပဲ”

နားထဲ လေတွေ တရဟော ထွက်သွားသည့်နှယ်ပါ။ ဘုရား ရေ! တကယ်ပဲလား။ ဆေးကျောင်းမှာ မသိလျှင် Model girl ဟု

အထင်မှားလောက်အောင် နာမည်ကြီးနေပါသည့် မိန်းကလေးကိုမှ ဆဘောတူကြသတဲ့လား။ တမင်ပင် ‘မျိုး’ Jealous ဝင်စေရန် ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ စုံစမ်းကြည့်လျှင် သိနိုင်သဖြင့် ဘာမှ ပြောပါဘဲ ဆေးပေးထားပါသည့်လက်ကို ဆပ်ပြာဆီဖြင့် သေချာ ဆေးကာ လက်သုပ်လိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် ကိုက်ခဲ့တာ သက်သာစေရန် သောက်ဆေးပေးရ ည့်ဖို့ ‘မာလာ’ ကို ဆေးအမည်ပြောကာ ရှာစေပါ၏။ သူက ခုတင် ဆက် ထိုင်နေရာမှ ဆင်းလာပြီး ‘မျိုး’ ထိုင်နေပါသည့် ခုံ၏ မျက် ဆောင်းထိုး (လူနာထိုင်ခုံ) မှာ လာထိုင်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာကတော့ ချိုမချည်နှင့်ပါပဲလား။

“မ”

“သုံးလေးမျိုး စပ်ပေးရမယ် မာလာ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား”

“ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ပြောထားတယ်လေ။ မင်းလက် အဖြတ်မခံ နိုင်ရင် သွားရိုက်ပေါ့။ မင်းသဘောပဲ”

“နည်းနည်းတော့ ဂျေဝင်သွားပြီ မဟုတ်လား။ ဝန်ခံလိုက်ပါ

မဲ့ ခဲ့”

“အလိုတော်၊ ဝေးလေစွ”

“တကယ် မယုံဘူးလား”

“မင်းပဲ ပြောတယ်လေ။ မဆိုင်ဘူးဆို မဆိုင်သလိုနေနဲ့ ပေါ့။ အေးဆေးပဲ”

“ဟင်းဟင်း... ‘မ’ စိတ်ကောက်တာလေးက ချစ်စရာ လေး”

“ဘာပြောတယ်”

“ ‘မ’ က မဆိုင်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆိုင်ချင်တယ် ဆိုရင်ကော”

“မင်းနော်”

“တကယ်ပြောတာပါ”

ဆေးမှတ်တမ်း ဝံ့ရေးနေသည့် ‘မျိုး’ ရှေ့သို့ နဖူးချင်း ထိလှူ ငုံ့လျက် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သဖြင့် ရင်ထိတ်သွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်း! လူကို ရင်ပူလိုက် အေးလိုက်ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး တတ်နိုင် တာပါပဲလား။ ခေါင်းကို နောက်ဆုတ်ရှောင်လျက် မျက်နှာကို တည် လိုက်ပြီး မျက်စောင်းခဲလိုက်မိလေ၏။

“ငါက မင်းစချင်သလို စလို့ရတဲ့ ရွယ်တူမဟုတ်ဘူး။ မင်း မြတ်သခင်။ ရော့! ဒီမှာ ဆေးသုံးခွက် နှစ်ရက်စာပေးလိုက်တယ်။

ဆေးဖိုးက သုံးထောင်။ ပေးချင်ပေး မပေးချင်နေ။ ဓာတ်မှန်လည်း သွားရိုက်ချင်ရိုက် မရိုက်လည်းနေ။ အခု ည (၈) နာရီခွဲပြီးနေပြီ။ ဆေးခန်းပိတ်ချိန် ကျော်နေပြီကွ၊ အမြန်ကြပေတော့”

သူ မျက်နှာနီသွားရပါ၏။ မာယာတွေ သုံးလိုက်ပြန်ပြီလား။ အခြေအနေကကောင်းတော့မလိုလိုနှင့် ပိုဝေးသွားသည်နယ်ပါ။ တကယ်နှင်နေပြီမို့ ထရပ်လိုက်ရတော့သည်။ သူလည်း ယောက်ျားမာန နှင်လူပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုမကြည်လို့ ဟောက်လွှတ်နေမှတော့ အလိုက်သိရ မှာလေ။

“လောလောဆယ် ဒါပဲပါလာလို့ပါ။ ကျန်တာ နောက်မှ လာပေးပါ့မယ်။ ကျေးဇူးပါ ‘မ’ ”။

စားပွဲထက် ငွေတစ်ထောင်ငါးရာကို တင်ပေးခဲ့ပြီး ဆေးခန်း ထဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ မမြင်တာကြာပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အလွမ်းက မဖြေသာပါလား ‘မ’ ရယ်။

ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲ ထည့်သိမ်းရန် တက်မောင်းသွားပါ၏။

“နောက်ကျလိုက်တာ သမီးရယ်။ လူနာတွေများလို့လား”

“လက်ကျိုးတဲ့ လူနာက ဆေးခန်းပိတ်မှရောက်လာတာနဲ့ ကြည့်ပေးရလို့ပါ မာမီ”

“အတော်ပါပဲ။ သမီးဒက်ဒီတို့လည်း ပြန်ရောက်တာ သိပ် မကြာသေးဘူး။ ညစာအတူစားကြတာပေါ့”

မာမီနှင့်အတူ မီးခိုခန်းဘက် လိုက်ဝင်ခဲ့ရင်း ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်ကာ ရေတစ်ဘူးယူလိုက်ပါ၏။ စားပွဲထက် အဆင်သင့်ရှိနေပါသည် (ဖန်ခွက်မှောက်ထားသည့် လင်ဗန်းထဲမှ) ဖန်ခွက်ကိုလှန်ကာ ရေဖြည့်၍ မော့သောက်လိုက်ပါသည် တစ်ခွက်နှင့် မတင်းတိမ်၍ နောက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်စဉ် အန်တီလေး ရောက်လာလေ၏။

“ဟယ်!... ရေတွေ ဒီလောက်သောက်နေမှတော့ ညစာ ဘယ်လိုစားဝင်တော့မှာလဲ”

“မောလို့ပါ”

“စွမ်းတောင် ပြန်ရောက်နေပြီ ကြားတယ်။ မျိုးသီလာတွေ မယ်တဲ့”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

“လွန်းကလည်းလေ။ သမီးရေသောက်နေတာ မြင်ရဲသားနဲ့

(၁၂)

‘မာလာ’ ကို လမ်းထိပ်မှာ ချပေးလိုက်ပြီးနောက် ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့ပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့် ခုထိ ရှုပ်ထွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ပါ ပူနေတုန်းပါလိမ့်။ အဲဒီချာတိတ်နှင့် တွေ့တိုင်း ‘မျိုး’ အတွက် အိပ်ရေးပျက်ရသလို အာရုံလည်း နောက်ကျိခဲ့ရတာ ဘယ်နှကြိမ် ရှိနေပြီလဲ။

ကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ဒက်ဒီကားရော အန်တီလေးကားပါ ဂိုဒေါင်ထဲရပ်ထား နှင့်တာကို တံခါးဖွင့်ထားတာမို့ မြင်နေရလေသည်။ ခြံစောင့် မောင်မြင့်က ‘မျိုး’ ကားသော့ပေးလိုက်သည်နှင့် (ခြံတံခါးပိတ်ပြီး ပြန်လာရာမှ)

သွားပြောရလား”

ဒက်ဒီက ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်နှင့်ပြီး ‘မျိုး’ တို့ကို လှမ်းမြင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ‘မျိုး’ က နောက်တစ်ဘွဲ့ယူရန် စာကြိုးစားနေချိန်မှာ ‘စွမ်းသစ္စာ’ က ဘွဲ့လွန်ထပ်ယူပြီး အင်္ဂလန်ကနေ ပြန်တောင်လာပါရောလား။ မနာလိုလိုက်တာနော်။ စာတွေကို ဘယ်လို ဦးနှောက်နဲ့များ ကျက်နေပါသလဲ။ ‘မျိုး’ မှာဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ တာဝန်ကျရာ အစိုးရဆေးရုံတစ်လှည့်အပြင် ဆေးခန်းလေးတစ်လှည့် ဖြင့် လုံးလည်လိုက်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

“ထမင်းစားရင်းနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်တဲ့ ကိုကိုက”

သွားပါပြီ မဆာလို့ ရေချိုးပြီး အိပ်တော့မည်ဟု ပြောမည့် plan က ပျက်လေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ လူငယ်ချင်းတွေ့ပါ ဆိုတော့လည်း တစ်ကြိမ်တော့ သွားတွေ့ရမှာပါလေ။ ခက်သည်က ထိုလူရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ပြီးပြနိုင်ပါ့မလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ပူနေမိလို့ပါ။ အခုလေးတင်ပဲ ဟိုချာတိတ်ရှေ့မှာ မျက်နှာမပျက်အောင် မနည်းကြီး ကူခြေဆည်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ‘မျိုးမမမျိုး’ တော့ ထုံးစံတွေ ပျက်ချေပြီ။

“တစ်ခုခု ပြန်ပြောလေ”

“ဟုတ်! ... ရေအမြန်ချိုးပြီး ပြန်ဆင်းလာပါမယ်”

“အေးပါ၊ အန်တီလေးတို့ စောင့်ပါ့မယ်”

စိတ်မပါပေမယ့် နားထောင်ရဦးမှာပါပဲလား။ သားသမီး တာဝန်ပေါ့လေ။ ‘မောင်’ ရယ်။ ရက်စက်လိုက်တာ။ ‘မျိုး’ ကိုချိန်ခဲ့ပြီး အခုတော့ ဘယ်သူနဲ့တွဲနေပြီလဲ။ ဟိုကောင်မလေးကို မကျေမနပ် ပြောခဲ့သမျှ အဲဒီဘက်ကိုမှ နာတတ်ခဲ့ရပါသလား။ တကယ်ဆို ချစ်သူဆိုတာ တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို တစ်ယောက်က နားလည်ပြီး နှလုံးသားချင်း ဖလှယ်ထားကြတာ အမှန်ပါလေ။

“မြေနိမ့်ရာလုံစိုက်တဲ့လူမျိုးကို ကိုယ် သိပ်မှန်းမှန်း မျိုးအသိဆုံးပါ။ ကိုယ့်နှုတ်က မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒီလောက်အတန်တန် ပြောရုံနဲ့ မယုံပေးနိုင်ဘူးလား။ ဘာမှ မဟုတ်တာကို သက်သေသာခကနဲ့ မရှင်းပြနိုင်ဘူးကွ။ ကိုယ့်ဘက်က မမှားဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမှာလဲ။ ဒီမှာမျိုး ကိုယ်က ကိုယ့်နှလုံးသားကိုလည်း ယုံတယ်။ တိုယ့်ကိုယ်စောင့်နတ်ကိုလည်း ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ... မင်း ဘယ်လိုပြောပြော နောက်ဆုတ်ဖို့လည်း မရှိဘူး။ ဝန်ခံဖို့လည်း မလိုဘူး”

ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးတို့က ရင့်သီးစွာ ခါးသီးစွာဖြင့် နားထဲသို့ သံရည်ပူလောင်းလိုက်သလို ခံစားခဲ့ရတာပါလေ။ တကယ်ဆို စိတ်ချင်းတူလို့ ချစ်သူဘဝကို ရောက်လာခဲ့မှတော့

ချစ်သူပြောသမျှ မျက်စိစုံစိုတ် ယုံကြည်ပေးနိုင်ရမှာလေ။ အခုတော့ဖြင့် ‘မျိုး’ လည်း မိန်းမတစ်ယောက်၏မာနနှင့် လက်မထောင် ခေါင်းမော့ ထားခဲ့မိသလို သူသည်လည်း ယောက်ျားမာနကို မချနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးတော့ ချစ်ခြင်း၏ အတ္ထုကြီးက ထောက်ခံခဲ့ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ရတာပါလေ။

‘မျိုး’ တို့ ဇာတ်သိမ်းခန်းက အလွမ်းမျက်ရည်နဲ့ မဟုတ်ခဲ့ တာကတော့ ရင်နာစရာပါပဲ”

“Genes တူနေတာတော့ ကိုယ်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး ပိုရဲ့ ကိုကျော်သက်နဲ့ စကားတောက်မိရင်း ပြောဖြစ်သွားတာ”

ရေချိုးပြီး ဘာမှပင် မလူးတော့ဘဲ အိမ်နေဝတ်စုံဖြင့်ပင် ဆင်းလာခဲ့တာပါ။ ဒက်ဒီစပြောနေသည်က ‘ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာ’၏ အကြောင်းအရာပါပဲ။ အန်တီလေးက ‘မျိုး’ ထိုင်လိုက်သည့်နေရာရှေ့ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်ကို လှန်လိုက်ပြီးနောက် ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်း နွေးနွေးကို ထည့်ပေးလေ၏။ တစ်စွန်းထည့်ပြီးသည်နှင့် လက်ကာပြ လိုက်ပေမယ့် နောက်ထပ် နည်းနည်းတော့ ထပ်ထည့်ပေးပြန်လေ သည်။

“မောင်နုမနစ်ယောက်စလုံးက အဖေခြေရာအတိုင်း လိုက် နိုင်တယ်။ ကိုယ်တို့သမီးလိုပဲ”

“မျိုးက အဲဒီလောက်ကြီး မတော်ပါဘူး ဒက်ဒီရယ်။ အခုတောင် စာကိုမနည်းကြီး ကျက်နေရတာ”

“အန်တီလေး ပြောသားပဲ။ အဲဒီဆေးခန်းကို မသွားပါနဲ့ တော့ ဆိုမှ”

“တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်မို့ ရက်ခြားလေးပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်က မျိုးအတွက် စာကျက်ချိန် တွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်သမီး။ အတွေ့အကြုံလိုရင်တယ်ဆိုလို့ သာ ဒက်ဒီလည်း ခွင့်ပြုထားပေးတာ။ စိတ်ထဲတော့ တယ် ဘဝင် မကျဘူး”

မသွားစေချင်ကြဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် ဟိုချာတိတ်နဲ့ တွေ့စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့လေ။ ဘယ်လိုလဲ။ အဲဒီလိုကြီး ရုတ်တရက် ပျောက် သွားလျှင် ရှောင်သည်ဟု ပြောဦးမည်သာ။ ဒီကောင်လေးကဖြင့် ‘မျိုး’ တို့ မပြောရဲတာ ဘာမှမရှိဘူး မဟုတ်လား။ ထမင်းက နည်းနည်း လေးဖြစ်ပေမယ့် စားရတာ များနေသည့်နှယ်ပါလေ။

“မျိုး... ခေါ်နေတယ်လေ”
“ဟင်”
“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာပြောတာလဲ ဒက်ဒီ”

“စွမ်းနဲ့ တစ်ရက်လောက် သွားတွေ့ဦးလို့။ လူကြီးတွေ စိမ့်တာထက် လူငယ်ချင်း ပိုရင်းနီးတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီး phone နံပါတ်ကို ဒက်ဒီပေးထားတယ်”

ထမင်းစားတာက အရသာပိုခဲ့ချေပြီ။ ကိုယ်မချစ်သည့် လူ တစ်ယောက်ကို ယှဉ်သည့်စိတ်မျိုးနှင့် လက်ထပ်ရပုံမလဲ။ တစ်ယောက် ၏စိတ်ကို တစ်ယောက်က ဖတ်တတ်မှသာ ဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်လို့ ရမှာလေ။ ‘မောင်’ နှင့်က အထက်တန်းနှစ်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သလို ဆေးကျောင်းတက်၊ Y.I.T ကျောင်း တက်ဖြစ်ကြခဲ့သဖြင့် ချစ်သူ အဖြစ် တွဲဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဒီလောက်အကြောင်းသိဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ‘မျိုး’ ကွယ်ရာမှာ သူ ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာကို မသိခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ချစ်လွန်း လို့ အူတိုလျှင်လည်း ယောက်ျားလေးကသာ ဖြစ်သင့်တာပါလေ။ ခုတော့ဖြင့် ပိုချစ်မိသည့် ‘မျိုး’ ကသာ သူ့အပေါ် တစ်ဖက်သတ် ခံစားချက်တွေ ပုံပေးခဲ့ပြီ။ ‘မျိုး’ ပြန်ရခဲ့တာက ဘာများပါလိမ့်။

“တော်ငြိလား သမီး”

“ဟင်! အင်း”

မပွင့်တစ်ပွင့် ဖြေလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှ ထလိုက်ပါ၏။ အန်တီ လေးကပါ ‘မျိုး’ နောက်မှထလိုက်လာလေသည်။ ကြည့်ရတာ ဧည့်ခန်း မှာ ခဏနားပြီးမှ အပေါ်ကို ပြန်တက်ရမည်ထင်ပါရဲ့။ ဆက်တီထက် ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဒက်ဒီရော မာမိပါ ရောက်လာလေတော့၏။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပါပဲလား။ အန်တီလေးက သစ်သီးခွဲထားပါ သည့် ပန်းကန်ကို သယ်လာပေးလေသည်။ ကျန်းမာရေးအရ ရာသီ စာလည်း ဖြစ်သည့် ဖရဲသီးစိတ်တို့ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထား သဖြင့် အေးပြီးချိုနေမည်သာ။

“ဒီအသီးစားတိုင်း ခေါင်းခါပြတဲ့ တစ်ယောက်ကိုတော့ သတိရမိသား”

“လှလွန်းပီ”

“Sorry ကိုကို လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိတာပါ။ ဘာရယ်မဟုတ် ပါဘူး”

“ငါ့သမီးအကြောင်းကိုတော့ ကိုကျော်သက်ကတစ်ဆင့် စွမ်း သိအောင် အကုန်နီးပါး ပြောထားတာပဲ။ သမီးသာ စွမ်းအကြောင်း သိပ်မသိတာ”

“မျိုးထက် ပိုတော်တယ်ဆိုတာပဲ မဟုတ်လား ဒက်ဒီ”

“အစစအရာရာ တော်လွန်းတာပါ သမီး။ စည်းကမ်းကြီးတာ

အချိန်ကိုအကျိုးရှိအောင် အသုံးချတတ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ smart ဖြစ်အောင် နေတတ်တာကအစ သမီးထက် အများကြီးသာတာ အမှန်ပဲ”

နာခေါင်းကို မသိမသာ ရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဒီပုံနဲ့တော့ သူ့ကို သွားတွေ့ရင် မှကြိုကျောင်းသူနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးအဆင့်လောက်တော့ ကွာတော့မှာပါ။ ဒါနဲ့များ နှစ်ယောက်တစ်တစ်အဖော်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ‘မောင်’ နှင့်တုန်းကဆို အမြဲတစေ တိုင်ပင်ပြီး အဘယ်မျှ ကြည့်နဲ့ခဲ့ရပါသလဲ။ Colour ကြိုက်တာမတူတာတောင်မှ အိမ်ခန်းအရောင်ကို သူ့အကြိုက် အပြာရောင်ဆေးသုတ်ပြီး လိုက်ကာ တွေ့ကိုဖြင့် ‘မျိုး’ အကြိုက် အဝါဖျော့ဖျော့လေးသာ ရွေးတပ်ဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာပါလေ။

အန်တီလေးတောင်မှ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ တစ်ခါတလေ သတိရ တတ်တာမို့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါသည့် ‘မျိုး’က ရင်ထဲ ဘယ်လိုနေပါ့မလဲ။ လမ်းခွဲခဲ့သည်က သူ့အပြစ်ဆိုပြီး ပုံရခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း နောင်တ ရခဲ့ရတာက ‘မျိုး’ ကိုယ်တိုင်မဟုတ်ပါလား။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း သတိရ တာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး ‘မောင်’။ ‘မျိုး’ ရင်တွင်းမှ အလွမ်းတွေကို ‘မောင်’ မှမသိနိုင်တာလေ။

“သူ့အားတဲ့တစ်ရက် သမီးနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းလိမ့်မယ်။

နှစ်ယောက် ရက်ညှိလိုက်ကြပေါ့”

သူ့အားတဲ့ရက်တဲ့လား။ မိန်းကလေးဖြစ်သည့် ‘မျိုး’ ကို lady first ဆိုပြီး ဦးစားပေးသင့်တာပေါ့။ ဟိစ္စကရော ရှေ့မှာထားပေး ပေးမယ့် ငြိမ်နေခဲ့လို့လား။ ကျောင်းတက်တုန်းကဖြင့် သည်းသည်း ထုပ် ချစ်ခဲ့ပြီး လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တာနဲ့ သံသယတွေဝင်လာခဲ့တာလေ။ ခြစ်နိုင်တာကို စွပ်စွဲခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ မကြာခဏ မြင်နေဖန် ကြိမ်များခဲ့ရသည်က ရင်ထဲမှ အစိုင်အခဲကို ပိုကြီးထွားခိုင်မာစေလာ တာကို ကံကြမ္မာသာအသိဆုံး ဖြစ်မှာပါ။

“စွမ်းက ရုပ်ရည်ကအစ ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး သမီး”

“ဟင်း ဟင်း... မြင်ယောင်ပါသေးတယ်။ ကိုကိုသမီးကို ခြစ်တင်ဖို့”

“ကြားထဲက အဖျက်ကြီးပြောမနေနဲ့။ နှင့် wedding သာ ခြိန်ဆုံးလုပ်”

“မမကလည်းလေ အခုကတည်းက လူကို နှင်ချင်နေပြီ”

“တူမဖြစ်တဲ့သူကို တွန်းပို့ပေးမယ် မရှိဘူး”

“မမသမီးက သူ့အဆက်ဟောင်းကို ခုထိမှ မမေ့နိုင်တာ”

“ဟဲ့!”

လူကြီးဝိုင်းလူစုံနေပြီမို့ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ရပါ၏။

စာကြည့်စားပွဲမှာ စာအုပ်ဖွင့်ကာ ဟိုလှန်ဖိဖတ် နှင်နေပေမယ့် စာထဲမှာ စိတ်မပါသဖြင့် ပြန်ပိတ်လိုက်ရတော့သည်။ ခုမှပဲ “ကော်ဖီခါးခါး” သီချင်းဆိုတဲ့ “ဦးချစ်ကောင်း” လို့ “ဘာပဲလုပ်လုပ် လုပ်လို့မရ” ခြံရံရပါရောလား။

စားပွဲဘေးရှိ ခုတင်ထက် လှဲချလိုက်မိလေသည်။ နဖူးထင်လက်တင်ပြီး အိပ်မိပါက ရင်ထဲရှိပြီး အပူများသတဲ့။ အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဖြစ်တတ်သတဲ့လေ။ သို့သော် ဒီတိုင်း ပက်လက်အိပ်ပြီး မျက်စိကြောင်နေတာထက်စာလျှင် မျက်လုံးပေါ် တစ်ခုခုကွယ်ထားတာကမှ သက်သာမှာပါလေ။

ပေးခဲ့သည့်ချစ်ခြင်းတွေက သဲထဲရေသွန်သည့်နှယ် အရာမထင်ခဲ့။ (၁၅၀၀) ပေးခဲ့ပါသည် ချာတိတ်ထံမှလည်း ဘာဆိုဘာမှ မလိုချင်ပြန်။ ဒါဖြင့် ‘ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာ’ ကရော မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

ရင်နှင့်ခြင်းတွေက တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူတို့ ဒဏ်ရာပြည့်နှက်စေတုန်းပါပဲ လောကကြီးရယ်။

(၁၃)

Taxi ပေါ်မှ သူဆင်းလိုက်ပါ၏။ လာဆို၍ လာခဲ့ပါပြီ။ ရှောင်ချင်သလိုရှောင်လို့ ရပါမလား။ သူဆိုသည့် ‘မင်းမြတ်သခင်’ က ဖွဲ့ဆိုသည့်နေရာမှာ ကိုကိုနှယ်ပင် တူညီနေတာပါလေ။ ဆေးရုံထဲသို့ ထမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အစိုးရဆေးရုံမို့ ဆရာဝန်တွေ၊ နာရီတွေ အတော့်ကို အလုပ်ရှုပ်နေကြပုံပါ။

“ဘေးကို ဘေးကို”

ခေါင်းကွဲပြီး သွေးထွက်နေပါသည့် လူနာကို တွန်းလှည်းထက် တင်လာသဖြင့် သူ ဘေးကပ်၍ ရှောင်လိုက်ရပါ၏။ Duty seat ဖြူဖြူလေးတွေ ဝတ်ထားပါသည့် ဆရာဝန်တွေကြားမှာ သူမကို

ဝေ့ဝဲရှာလိုက်မိသည်။ မြင်ချင်ပါသည် မျက်နှာလေးကို မတွေ့ရပါလေး။ ဒီနေ့ duty လာမဆင်းတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်။

“လမ်းမှာ ကန့်လန့်ကြီး ရပ်မနေနဲ့လေ။ ဆေးရုံလာပြတာ လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါဆို ပြင်ပလူနာဌာနမှာ သွားတန်းစီရမှာလေ”

“ဗျာ!”

“ဟိုဘက်က အနီရောင်တိုက်ပုလေးမြင်လား။ အဲဒီမှာ သွား ပြရမှာ။ ဒီမှာ အရေးတကြီး operation ရှိလို့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

“ဟိုလေ ကျွန်တော်က”

“မေးစရာရှိရင် ဟိုမှာသွားမေး”

ဟော! သူနာပြုဆရာမက ဟိုဘက်အဆောင်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြသလို နောက်တစ်ခါ လူနာစာရင်းလက်ခံရာနေရာကိုပါ ညွှန်ပြ လိုက်ပြန်လေ၏။ မေးစရာရှိလို့ဆိုတော့လည်း သွားမေးလိုက်ရုံပါပဲ။ စာရင်းမှတ်လိုက်၊ ဆေးရုံစာအုပ်ကိုပေး၍ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေပါသည်။ စာရေးမလေးထံသို့ လျှောက်သွားလိုက်မိပါ သည်။

“နာမည်နဲ့အသက်ပြော”

“ဗျာ”

“အချိန်မရှိဘူးရှင့်”

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော်က ဒေါက်တာမျိုးမမမျိုးကို လာရှာ တာပါ”

“မမျိုးရဲ့ Patient လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ဘေးနားရောက်လာပါသည်။ ဆရာဝန်မလေးက သူ့ကို တစ် ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး နံရံထက်ချိတ်ထားပါသည်။ ဇယားကို လက်ညှိုး ထောက်၍ ဖတ်လိုက်လေ၏။ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သူမ ရှိမည့်နေရာကို ညွှန်ပြနိုင်မှာပါလေ။ တစ်ခုခုကို တွေ့သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“မမျိုးက night duty ဆင်းထားတာမို့ ပြန်ပြီထင်တယ်”

“ဟောဗျာ”

“ဒေါက်တာ လက်မှတ်မထိုးသွားသေးလို့ မပြန်သေးဘူး ထင်တယ် မမရဲ့”

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဟော! အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ ဆင်းလာပါ

ပေ”

မေးဆတ်ပြလိုက်သဖြင့် အုတ်လှေကားထစ်ရှိရာဆီသို့ သူ

လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ Duty coat ကို လက်မှတ်ကိုင်ကာ အင်ဒီနီးရှား ပါတိတ် oneset ကို လှလှလေးချုပ်ဝတ်ထားပါသည့် သူမက လှေကားထစ်တို့ကို တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းလာနေလေပြီ။ ည duty ဆင်းထားတာတောင်မှ မျက်နှာနှမ်းလျှလျဖြင့် လှပနေတုန်းပါပဲ။

“မမျိုးကို စောင့်နေတဲ့သူရှိတယ်၊ ဒီမှာ”

“ဘယ်သူ ဟင်!”

သူ့ကိုမြင်သွားစဉ် မျက်လုံးတို့ ဝိုင်းသွားလေ၏။ မလာဘူးဟု ထင်ထားပုံပါပဲ။ ကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေပါသည့် သူ့ဆီကို အမြန်လေးလျှောက်လာတာမို့ ဝန်ထမ်းတွေနှင့် ဆေးရုံလာပြပါသည့် ဧည့်သည်တွေကပါ ငေးခနဲ ကြည့်နေလေသည်။ ဒီနေ့ သူမဝတ်လာပါသည့် ပါတိတ်ဖိုးပြာရောင်နှင့် Jeans အဖျော့လေးဝတ်လာသည့် သူက လူကြားထဲမှာ ထင်သာမြင်သာ ဖြစ်နေတာပါလေ။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ထောင့်ငါးရာလာပေးတာလေ”

ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ သူက မျက်နှာတည်ဖြင့် ပြောနေပေမယ့် ဘာကို သဘောပေါက်ပြီး ရယ်ကုန်ကြတာပါလိမ့်။ သူမက သူ့လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်လေသည်။ သိပ်ကြီးမနာပါဘဲ သူတမင်ပင် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပါ၏။

“နာတယ် ‘မ’ ရဲ့။ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

“မင်းတော့လေ”

လက်မှတ်ထိုးစရာကျန်သေးသဖြင့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းနေရာမှ စာအုပ်ဖွင့်၍ လက်မှတ်အမြန်ထိုးနေပါသည့် သူမအနီးနားထိ သူလိုက်ကပ်လိုက်မိပါ၏။ စောစောက ဆရာဝန်မလေးက သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“မမျိုးကြောင့် ဘယ်သူနဲ့ Fighting play ခဲ့တာလဲ”

“ဗျာ!... အာ ကျွန်တော် ရန်မဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာရဲ့”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မယုံရင် ‘မ’ ကို မေးကြည့်ပေါ့”

“အံ့မယ်... ‘မ’ ဆိုပဲ”

“လျှာအတော်ရှည်ပါလား။ လာ၊ သွားမယ်။ တို့ပြန်ပြီ သူ့စာခရ”

“Night duty ဆင်းထားတာ ပင်ပန်းနေတယ်နော်၊ အဝေးကြီး လျှောက်မခေါ်သွားနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ မျက်စောင်းခဲလေ၏။ သူ ဂျင်းဂျာကင်ကိုလည်း ဆွဲကိုင်၍ ကားရပ်ထားရာ နေရာအထိ ခေါ်လာလေ

တော့သည်။ စိတ်တွေတိုနေပြီလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လုပ်ငန်းခွင်မှာ တော့ မျက်နှာတန်းမိသွားကြမှာပါ။

“ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီရောက်လာရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ။ ထောင့်ငါးရာ လာပေးတာပါ လို့”

“မင်း”

“လက်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ရမယ်ဆို။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း အပြင်မှာပဲ ရိုက်လိုက်ပါလား။ ပြီးရင် အစိုး အကြောဆေးရုံကိုသွား။ ကျစ်! ဒီနေ့ sunday ဆိုတော့ ဆရာဝန် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခက်တာပဲ”

တွေးရင်း ပြောလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ သူ့ကို ပါ တက်ခိုင်းနေပြီမို့ ဘေးဆုံမှာ ဟိုတက်တံခါးဖွင့်ရင်း တက်ထိုင်လိုက်ရ လေသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ မာဆတ်ဆတ်ပြောနေပေမယ့် ဆရာဝန် ဟူသည့်စိတ်ရင်းခံက ရှိနေတာမဟုတ်ပါလား။ ‘မ’ နှလုံးသားလေး နုပါတယ်နော်။

“အိမ်က ဘယ်သူမှ လိုက်မပို့ကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ဒက်ဒီက ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံဆိုလို့ မာမီး”

ဆေးဖိုးပဲ ထုတ်ပေးလိုက်တာ”

“ဟယ်”

ဘယ်လိုမိဘတွေလဲဟု တွေးနေပြီလား။ အမှန်တော့ အိမ်မှာ သူက သည်းသည်းလှုပ်အချစ်ခံရတဲ့သူလေ။ အခုလို လက်ခေါက်သွား တာကိုလည်း နည်းနည်းပါဟု မာမီး စိတ်မပူစေရန် ပြောထားတာ မဟုတ်လား။ ‘မ’ တစ်ယောက်တော့ သူ့အပေါ် ကရုဏာပီစိညှောင့် တောင့်လေးတော့ ရှိသွားမှာပါလေ။

“မင်းကလည်း သတိထားဆော့မှပေါ့”

“ဆော့တာမှ မဟုတ်တာ ‘မ’ ရဲ့။ ကျန်းမာရေးအတွက် အားကစားပါဆို။ ကျွန်တော့်ကို မင်းလို့ပြောပြန်ပြီ”

“မင်းနာမည်ပဲလေ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းမင်းလို့ခေါ်ပါ”

“ခဏနေဦး”

နားမှာ bluetooth နားကျပ်တပ်ခါ phone ခေါ်နေပါ၏။ တိုက်ကင်နံပါတ်တောင်းတာမှန်း သူ သိလိုက်ပါသည်။ ဒါဖြင့် အပြင် ဆေးခန်းကို လှမ်းမေးတာပေါ့လေ။ ရောက်မှပင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး

တော့သနဲ့ ပြောကာ ကားကိုတံခွန်နေရာမှာ ရပ်လိုက်လေ၏။

“လိုက်မှာလား”

“ဘယ်ကိုလဲဟင်”

“ညကတည်းက ဘာမှမစားရသေးတာ ဗိုက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေပြီကွ။ တစ်ခုခုအမြန်စားမှ ဖြစ်မှာမို့ခေါ်တာ။ မင်းကို ဘယ်သူက သေရွာခေါ်မယ်ထင်လို့လဲ”

“ ‘မ’ ခေါ်ရင် ငရဲပြည်လည်း လိုက်ရဲပါတယ်ဗျာ”

“အပိုပြောပြန်ပြီ”

လျှာအစိုးမရှိ ပြောမှန်းသိပေမယ့် စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်သွားရတာအမှန်ပါ။ ပြောစကားကိုတော့ နားထောင်သားပဲ။ ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေ မစားချင်သဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ဆီချက်နှစ်ပွဲနှင့် အသားကင်တစ်ပွဲ မှာလိုက်ပါ၏။ မနက်စောစောက ဘုရားများ စားလို့ရတာမဟုတ်လား။

“စကားမများနဲ့ ကုန်အောင်စား”

“ ‘မ’ က ကျွိုင်းရှာပြီ”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ကျွန်တော်မှ တူကိုင်ဖို့ လက်မသန်တာ”

“ဒါဆို ဇွန်းနဲ့စားလေ၊ ညာလက်ကိုမှ နာအောင်ပြဿနာ

ရာတာကိုး”

“ ‘မ’ ကို ပြောပြီးပြီလေ”

“ထပ်မပြောနဲ့လေ။ မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက်ကဗျာလို ဖြစ်နေပြီ”

“မှန်လုံးစက္ကူကပ် မဟုတ်ဘူးလား”

“တွေ့လား အတူတူပဲကို။ လျှာကရည်ပြန်ပြီ။ မင်း သောကြာသားလား”

“ဟင်း ဟင်း... သောကြာရောက်ခါနီး midnight ကြီးမွှေးတာလို့ပေါ့ ‘မ’ ရဲ့။ ရေကြောမြေကြောလိုက်သွားတာ ဖြစ်မှာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ‘မ’ က မွေးတဲ့နေ့နဲ့ အတူတူပဲဟာ”

မျက်နှာထက် အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည့် ချာတိတ်ကြောင့် ဆီသက ပြေသွားရလေသည်။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါပေ။ မသန်သည့် ဘယ်လက်ဖြင့် လုံးထွေးနေပါသည့် ကြက်သားဆီချက်ခေါက်ဆွဲကို စားဖို့လုပ်နေ၍ စိတ်မရှည်သည့် ‘မျိုး’ က ကိုယ့်ပန်းကန်လုံးထဲမှ ဆီကဲဆဲကို ခပ်မြန်မြန် ဇွန်းဖြင့် ဖြတ်လိုက်ပြီး သူနှင့် ပန်းကန်လဲလိုက်ရလေသည်။

“ ‘မ’ က သိပ်အလိုက်သိတယ်ဗျာ”

“ကြာနေမှာစိုးလို့ပါ။ ပီတိဖြစ်မနေနဲ့၊ ဆရာဝန်က ခဏနေ

ရောက်လာတော့မှာ၊ မြန်မြန်စား”

အသားကင်ကိုပါ တူဖြင့် လှမ်းနှိုက်လိုက်ပြီး သူပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးမိပြန်၏။ စေတနာပိုလွန်းနေပြီလား။ အလှည့်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့။

‘မောင်’ နှင့်တုန်းက ဤသို့ ပြုမူပေးတိုင်း စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိခဲ့ရတာလေ။ အခု ‘မျိုး’ တော့ ဝဋ်လည်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ညက အိပ်မက်တွေ မကောင်းဘူး ‘မ’ ရဲ့”

“ဟင်!”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ‘မ’ က ကျွန်တော့်ကိုအော်ထုတ်တယ်။ နောက်ကို မတွေ့ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောလွှတ်တာ။ စိတ်မကောင်းဖြစ် ပြီး အပြင်မှာ မျက်ရည်တောင်ကျမိတယ်။ တကယ်ပဲ ‘မ’ က ရက်စက် တတ်သလားဟင်”

ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိတော့ဘဲ အငေးသားကြည့်နေမိ ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒီကောင်လေးမှာ ‘မျိုး’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး sense တစ်ခုခုများ အလိုလိုရနေပြီလား။ အိမ်မှာလည်း ‘ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာ’ ကြောင့် ‘မျိုး’ လည်း အတော်လေးကို စိတ်ညစ်နေရတာလေ။ ဟန် မပျက်နေပေမယ့် ရင်ထဲမကောင်းနိုင်တာ ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်ရမိ မလဲ။ စိတ်ထဲ မွန်းကြပ်လိုက်တာနော်။

“မင်းမင်း”

“ဗျာ”

“မဆိုင်လို့မပြောတာပါ။ တမင်းဖူးထားချင်တဲ့အကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ တို့ကို အိမ်က သူနဲ့တွေ့ခိုင်းနေပြီ”

“ဟင်!”

“အဲဒါ”

“ ‘မ’ အဖြစ်က ကျွန်တော်နဲ့ ဘာလိုတူနေရတာလဲ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒက်ဒီတို့က နီနီနဲ့တွေ့ခိုင်းနေတာ ‘မ’ ကျွန်တော်မှ စိတ်မဝင်စားတာ။ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိတော့ ဘူး”

“ဘာ”

ရှေ့တိုးလာမည့်လူကို အဟန့်လေးဖြစ်အောင်ပြောလိုက်ခါမှ နှစ်ဘတ်ကိုနာစေပြန်ပါရောလား။ ဒါဖြင့် ဒီကောင်လေး လာတွေ့တာ တမင် ဒီအကြောင်းပြောချင်လို့ပေါ့လေ။

ကံကြမ္မာများ ‘မျိုး’ အပေါ် အပြိုးနဲ့ အတိုးချပြီး ရက်စက် နေလေပြီ။ ရင်နာတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါနှင့်သာ တော်သင့်တာ ပါလေ။

'မျိုး' သူနဲ့ ဘာဆိုဘာမှ မဟုတ်ရပါဘဲ ဒီရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့် တစ်စစ်စစ် နာကျင်ရပါသလဲ။ စိတ်မဝင်စားပါဟု အတန်တန် တွေးထူးခဲ့ပါလျက် နှလုံးသားက နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အခုန်မြန်လာ တော့တာပါ။

'မျိုး' ဘာလုပ်ရမလဲ 'မောင်'။

(၁၄)

• Sunday ပိတ်ရက်မို့ မေမေနှင့်အတူ ရပ်ကွက်ဈေးထဲသို့ ဆိုက်ခဲ့ပါ၏။ စားချင်တာမှန်သမျှ စိတ်ကြိုက်ရှာပြီး ဝယ်ချင်တာမို့ နောက်စောစောထပြီး ထွက်ခဲ့တာပါ။ မမကတော့ အင်္ကျီအပ်ထားတာမို့ စိတ်စရာရန် မြို့ထဲသို့သွားလေသည်။

“လဲ့လဲ့တို့ သားအမိပါလား”

“ဪ... မမခင် ဈေးလာတာလား”

“အေးကွယ်”

“အဖော် ဘယ်သူမှ လိုက်မလာဘူးလား”

“သားကတော့ တအောင့်နေ ဈေးဝယ်ပြီးချိန်လောက်

လိုက်လာမယ်ပြောတာပဲ။ ဘာတွေဝယ်နေကြလဲ”

“ဒီမှာလေး၊ မမခင်တူမက ပဲဟင်းချိုလေးနဲ့ သရက်ချဉ်သုတ်
စားမယ်ဆိုပြီး လိုက်ရှာဝယ်နေတာ”

“အကြိုက်ကလည်း တူလိုက်တာနော်။ အိမ်ကသားတော်
မောင်ကလည်း အဲဒီလို အချဉ်လေးစားချင်တယ် ပူဆာနေတာ”

ဟော! စကားကစလာပါပြီ။ ဟင်းရွက်ဆိုင်မှာ ဆူးပုတ်စည်း
ရွေးနေရာမှ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ပဲကြီးရေစိမ်ကို တစ်ဘူးဝယ်ရင်
မေမေက နှစ်ဘူးဝယ်လိုက်လေသည်။ ပိုချက်ပြီးရင် ဟိုဘက်အိမ်ထဲ
အကြောင်းရှာပြီး ပိုခိုင်းဦးမှာလေ။ ပြောတော့ဖြင့် ‘လင်း’ ကို ဟိုဘက်
ခြံကို သွားချင်လွန်းတဲ့ သူဆိုပြီး အခုမသွားချင်တော့ခါမှ ကြိုးစာ
မရှည်ရှည်အောင် ဆွဲထုတ်ချင်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဆိုလည်း မမခင် မဝယ်နဲ့တော့လေ။ လဲ့တို့ပဲ ချက်ပြီး
တစ်ခွက်လာပို့ပါမယ်။ သားပဲကြိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အချဉ်အစပ်ကြိုက်တာ
သူပဲရှိတယ်”

“ဝယ်တာပြီးပြီလား မမခင်”

“အင်း... ငါးရုံခြောက်လေးရှာဦးမလားလို့။ သားထု
ငါးခြောက်မီးဖုတ်ပြီး ဆီဆမ်းပေးတဲ့လေ”

“တူလိုက်တာနော်၊ ဘယ်လိုတူနေကြမှန်းကို မသိတော့ပါ
ဘူး”

“သမီးလေးကောလား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့ ပိတ်ရက် အပျင်းမထူနိုင်ဘဲ
ဈေးကို ကိုယ်တိုင်လိုက်လာပြီး ရှာဝယ်နေတာ”

“သရက်သီးသနပ်က အချိုတွေထင်တယ်”

“လဲ့မှာ အချဉ်နှပ်ထားတာရှိတယ်လေ။ မမခင်စားချင်ရင်
တစ်ပုလင်းပေးပါမယ်”

“အကုန်တောင်းနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဪ... ဒီလူနဲ့ ဒီလူ ပြောစရာမှ မလိုတာ မမခင်ရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း တောင်းစရာတစ်ခုတော့ ကျန်ဦးမယ်ထင်
တယ်”

အမေနှစ်ယောက်က သဘောကျစွာရယ်နေလေပြီ။ တို့စရာ
တွေ ရွေးဝယ်အပြီးမှာ ငရုတ်သီးစိမ်းကို ပီနံသီးနှင့် အကြီးနှစ်မျိုးကို
သပ်သပ်စီချိန်၍ ဝယ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်အဝေးကြီးနေကြတာလည်း
မဟုတ်ပါဘဲ ဈေးထဲမှာ လေများနေကြပါလားနော်။

“မမခင် လေးနေပြီ၊ သမီး ကူသယ်ပေးဦးလေ”

“ရပါတယ် လဲ့လဲ့ရယ်”

“လင်းသယ်ပေးပါ့မယ် အန်တီခင်”

“အန်တီ စိတ်ထင်တာများလား၊ သမီးလေး စကားနည်း သွားသလားလို့”

ရိပ်မိပြီးပြောလေပြီ။ အိမ်မှာတော့ ပြောနေကျပုံမှန်ပါ။ ‘ကိုကို’ တို့မိသားစုနှင့်သာ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေဖြစ်သွားတာလေ။ ခါတိုင်း ခြံထဲမှာ အပင်တွေရေလောင်းရင်းဖြင့် လှမ်းတွေ့ပါက နှုတ်ဆက်တာမျိုး၊ စကားပြောတာမျိုး လုပ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ တမင်ပင် သူ့ခြံထဲမှာ လူရိပ်မြင်သည်နှင့် ပန်းပင်တွေကြား ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှောင်တတ်ခဲ့တာပါလေ။

တစ်မျိုးကြီးမှ တစ်မျိုးကြီးပါ။ စာသင်ပေးခဲ့ပါသည့် အစ်ကိုခင်မင်ရင်းနှီးစွဲ ရှိလာရာမှ အခုလိုတွေ ပြောနေကြတာမို့ မျက်နှာပူစရာကြီး မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ပါဘဲ ရုတ်တရက် ရှောင်တတ် ပုန်းတတ်တာက အလို့ငှာ ဖြစ်သွားရတာပါ။

“သမီးကိုကို ဘာပြောလို့လဲ”

“ဟင်!... ဘာမှမပြောပါဘူး”

“နှစ်ယောက်သား စိတ်ကောက်နေကြလား၊ သားကလည်း သမီးတို့အိမ်ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချည်းချနေတာ”

ဘာပဲ။ မေးတော့လည်း ဘာမှမပြောဘူး။ အံ့ပုန်းကြီးကိုဖြစ်လို့”

အလို! မခေါ်မပြောဘဲ ရှောင်ပြန်တော့လည်း နောက်တစ်မျိုး သင်ကြပြန်လေပြီ။ ဒီလိုပဲ အပျော်ပြောကြတာမဟုတ်ဘူးလား။ ‘ကိုကို’ က အကြီးမို့ အန်တီခင်တို့ကို တားမှပေါ့။ မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိစေရမှာပေါ့။ ဒီလို ရေခဲနှုတ်ပိတ်ပြီး ခြိမ်နေတာက ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းကောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။

“လင်းက အလုပ်များနေလို့ပါ”

“သားလည်းအလုပ်ရှုပ်တယ် ပြောတာပဲလေ။ အိမ်မှာ နားချက်ရှိရင်လည်း မနားဘဲ အပြင်ထွက်နေတာပဲ။ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတာ ဘစ်နှစ်ကျော်ပြီမို့ သက်သာနေပြီလို့ ထင်ထားတာ သမီးရဲ့။ အန်တီသည်း သားအတွက် ရင်မောတယ်”

‘လင်း’ လည်း ရင်မောရတာပါပဲ။ အကယ်ဆို စိတ်အလို ချွတ်တတ်တဲ့အရွယ်က ‘လင်း’ တို့အရွယ်နှင့် ‘လင်း’ တို့ထက် နယ်သည့်အရွယ်တွေပါ။ အခုတော့ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်နေပြီဖြစ်ပါ သည့် ‘ကိုကို’ က အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဘာတွေ လုပ်နေပါသလဲ။ ဘေးမှ ခြင်ရသည့်လူကတောင် ကိုယ်စားရင်မောနေရရင် ကာယကံရှင်ဖြစ် သည့် ‘ကိုကို’ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိမလဲ။ ဘာတွေများ မုန်တိုင်းဝင်မွှေ နေပါသလဲ။

စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီမို့ နာကျင် သလောက် နာကျင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ မေ့ဖို့မပြောချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို မကြင်နာလို့ လမ်းခွဲခဲ့ပါသည်။ “မမမျိုး” ကို ဒီနေ့အထိ မမေ့နိုင်ဘဲ တမ်းတနေတုန်းပဲလား။ ကျောခိုင်းခဲ့ပြီးမှ နောက်ကြည့်ပြီး လွမ်းနေ တာတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲနော်။

တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် မျက်နှာမများဘဲ ချစ်စေချင် တာပါ။ အခုတော့ ‘လင်း’ လေးစားအားကျရတဲ့ ‘ကိုကို’ တို့အဖြစ်က လွယ်လွန်းလိုက်ကြတာ။ တစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးပြီးတွဲခဲ့တာ တောင်မှ ဒီကြိုးက ထောက်ခနဲ အပြတ်မြန်လှသည်လား။ မေ့နေ ပျောက်ပျောက်နေတာကရော ဟန်ဆောင်ခြင်းပေပဲလား။ ‘လင်း’ မသိပါလေ။

‘လင်း’ ကတော့ ရှေ့မှာဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ သိမြင်ခဲ့ရပြီမို့ ချစ်စွဲ မရဲတော့ပြီ။ နှလုံးသားပုံပေးပြီးမှ ဒီလိုမျိုး သစ္စာမဲ့ခဲ့ပါလျှင် ရင်ကွဲခံ မှာကို စိုးကြောက်လွန်းလို့ပါပဲ။ အသည်းကွဲမခံနိုင်လျှင် အစကတည်း က မချစ်မိအောင် ရှောင်နိုင်ရမှာ မဟုတ်လား။ ဒီလောက်တော့ ‘လင်းလွန်းတာရာ’ နားလည်ထားပါ၏။

“မင်းမင်းကိုလည်း အိမ်ကနေ ဆေးကျောင်းသူလေးနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ ပြင်နေကြပြီတဲ့”

“ဟင်”

“တကယ်ဆို သားကအကြီးမို့ အရင်ဖြစ်ရမှာလေ။ တွေးမိ ရင် သားကိုသနားလို့ မဆုံးဘူး သမီးရယ်”

အန်တီခင်နှင့်အတူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ မေမေက ငါးရုံခြောက်ရွေးပြီး ချိန်ခိုင်းနေသဖြင့် နောက်မှာရပ်စောင့်နေပါသည်။ ‘လင်း’ တို့ပြောနေတာကို မကြားနိုင်ပါ။ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကို နောက် ဆုံးဝင်ကြတာမို့ ဒါ ဈေးဝယ်ခြင်း အပြီးသပ်ပါပဲ။

သနားသတဲ့လား။ ‘ဘယ်သူမပြု မိမို့’ ဟုဆိုကြပေမယ့် ‘ကိုကို’ အပေါ် စာနာစိတ်တော့ ဖြစ်မိတာအမှန်ပါ။ သို့သော် အဖြူ ရောင်သန့်သန့်ဆိုတာကို ‘လင်း’ ကိုယ် ‘လင်း’ သိနေပါ၏။ သူငယ်ချင်း ‘မင်းမင်း’ က ‘မမ’ တစ်ယောက်ကိုကြိုက်နေတာမှန်း မသိကြဘူး လား။ ‘လင်း’ ကိုတော့ ပြောခဲ့ပြီး မိဘတွေကိုလည်း အသိပေးရမှာ လေ။ ဘယ်လိုလဲ နောက်ဆုံးတော့ ချစ်တာတစ်ယောက် လက်ထပ်မှာ တတစ်ယောက်ဆိုပြီး အသည်းကို ခြမ်းပေးချင်ကြပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

“သုံးကောင်လောက်ဆို တော်ပြီမဟုတ်လား မမခင်”

“အင်း... ရပြီလေ ငွေရှင်းဖို့”

“ပြီးမှပေးလေ၊ ဒီမှာ လဲ တခြားဟာတွေ ဝယ်ဦးမှာ”

“အေး အေး”

“မင်းမင်းမှာ ချစ်သူရှိတယ် မပြောဘူးလား အန်တီခင်”
 “ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ သမီးသို့လား”
 “သေချာတော့မသိပါဘူး၊ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာတော့ သိပါတယ် အန်တီ”
 “ဘယ်အရွယ်တဲ့လဲ”
 “သူ့ထက်နည်းနည်းအသက်ကြီးတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ”
 “အင်း အဲဒါကြောင့် မြဲမြဲက သဘောမတူတာပဲ ဖြစ်မှာ ဒီကလေးတွေကလေ အသက်ရလာပြီး ဦးနှောက်ကို သေချာမသုံးကြဘူး”
 ‘လင်း’ ဖျက်လုံးပြူးသွားရပါတယ်။ အတင်းပြောမိသလို ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားနှင့် ရွေးချယ်ရတာဟု ‘လင်း’ တို့ လူငယ်တွေက သိထားတာဖြစ်ပေမယ့် လူကြီးတွေ အတွေးနှင့်က ဆန့်ကျင်ဘက်ပါလေ။ ရှေ့မှာချထားပါသည့် ဈေးခြင်းတောင်းကို ဖျတ်ခနဲ လာ မ,ယူလိုက်သဖြင့် လန့်သွားရပါတယ်။
 “အမေ့!”
 “ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”
 “အတော်ပဲ၊ သားရောက်လာတာ အချိန်ကိုက်ပဲလေ”
 ‘ဝယ်တာပြီးပြီလား မေမေ’

“ပြီးသလောက်ပါပဲ။ လဲ့လဲ့တို့ကို စောင့်မယ်လေ။ အတူတူ ပြန်ကြမယ်။ သားကားယူလာလား”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ ဈေးထိပ်မှာ ရပ်ထားခဲ့တယ် မေမေ”
 “သမီး မနက်က ဘာစားထားသေးလဲ”
 “ရှင် ဘာမှ မစားရသေးဘူးအန်တီ။ ပြန်မှ မုန့်ဖတ်သုပ်စားမှာပို့ပါ”
 “ဝယ်ပြီးပြီလား”
 “ဟင့်အင်း အပြန်မှ”
 “သား သွားဝယ်ပေးလိုက်လေ”
 “ဘယ်မှာ ဝယ်ရမှာလဲ မေမေ”
 “ဪ... အားကိုးလိုက်ရတာ။ ဒါဖြင့် ဒီခြင်းတောင်းတွေပဲ စားထဲသွားပို့ထားနှင့်။ မေမေတို့ နောက်ကလိုက်လာမယ်”
 “တူတူသွားမှာဆို”
 “အေး... ပြီးပြီသားရေ၊ စာရင်းတွက်နေလို့ ကြာနေတာပါ”
 မေမေက ကုန်စုံဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာလေတော့၏။ ဈေးထဲ ထိုက်လာပြီး ဘာပစ္စည်း ဘယ်မှာရောင်းလဲမသိတာက ရယ်စရာပါ။ ထွေးတန်းထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် ငါးရံ့ခြောက် ထစ်ထုပ်ကို ‘လင်း’ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေသည်။ တွေ့လား။

လူကို ကြားကနေ ခိုင်းပြန်ပါပြီ။

“လင်း မုန့်ဖတ်နည်းနည်းဝယ်ဦးမယ် မေမေ”

“အေးပါ”

မုန့်ဖတ်ဆိုင်မှာရပ်လိုက်ပြီး ‘ကိုကို’ လက်ထဲသို့ ငါ့ချဲ့ခြောက် ထုပ်ကိုပေးလိုက်ပါ၏။ မုန့်ဖတ်တစ်ပိဿာချိန်နေစဉ် အမေနှစ်ယောက် က ကားဆီသို့ ဆက်သွားနေကြပြီး ‘လင်း’ အနားမှာ ‘ကိုကို’ က ရပ်ကျန်ခဲ့တာပါ။ မုန့်ဖတ်ရောင်းနေပါသည့် ဈေးသည်က အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ရပ်စောင့်နေပုံပါ။

“ရပြီ ညီမလေး၊ ပဲကြော်ယူဦးမလား”

“ဟင့်အင်း... သုပ်စားမှာမို့လို့ပါ”

“နောက်လိုတာလည်း လာမှာနော်၊ အစ်ကိုတို့မုန့်ဖတ်က အချဉ်မဖောက်ထားဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငွေရှင်းပြီးသည်နှင့် လက်ကို ဆွဲခေါ်နေလေ၏။ ခြင်းတောင်း ကတစ်ဖက် ‘လင်း’ လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်နေတာက ငှက်ဖက်မို့ ဈေးထဲမှာ လူတွေမြင်ကုန်လေပြီ။ ဈေးထိပ်သို့ လဲကျမတတ် ခြေလှမ်း အမြန်ဖြင့် လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ‘ကိုကို’ လုပ်ပုံက ကလေးဆန်လွန်း နေတာမဟုတ်ပါလား။

“ချော်လဲတော့မယ်”

“ဘာလို့ အဲဒီဆိုင်ဝယ်ရတာလဲ၊ သူ့ရှေ့မှာ တစ်ဆိုင်ရှိတာပဲ

တို”

“သူပြောတယ်လေ၊ မုန့်က အချဉ်မဖောက်ဘူးလို့”

“ဟိုက ညီမလေးခေါ်တာနဲ့ပဲ ဝယ်ချင်လာရော မဟုတ်လား”

“ကိုကိုနော်”

“ဈေးလာပြီး ရွေးဝယ်သမျှ ယောက်ျားတွေချည်း ဈေးရောင်း တဲ့ အသည်တွေပဲ။ နှုတ်ချို လက်တိုအမျိုးမို့ ဝယ်ချင်ရတယ်လို့”

စိတ်တိုပြီးပြောနေတာမို့ ပြန်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ‘လင်း’ ရယ်ချလိုက်မိတော့သည်။ အူတိုပြီးပြောနေတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စောင့်ကြည့်ပြီး သိသွားရတာပါလိမ့်။ အမှန် တ ‘လင်း’ ရော မေမေပါ ဈေးချိုတာထက် အထားခံမည့် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ပစ္စည်းဆိုင်တွေကို ရွေးဝယ်ဖြစ်တာပါလေ။ ယောက်ျား တွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ဖြစ်နေတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲနော်။

“နားညည်းလိုက်တာဟယ်။ ပွစိပွစိ ရေရွတ်နေတာပဲ။ နိုင်ကူမလှားမှတ်တယ်။ နားပူအောင်လုပ်နေပြီ။ ဘယ်လိုသားလဲ။ အဲ! ... ခရမ်းချဉ်သီးက အထုပ်ဖြေပြီး ဆန်ခါထဲထားရမှာလေ။ ရေဆေးပြီး အပြင်မှာပဲထားရမှာ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲ မထည့်ရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြန်မြန်မပုပ်အောင်ပေါ့၊ သားလည်း ပူညံ့ပူညံ့နဲ့ စုပုပ်မနေနဲ့။ အရွယ်လွန်ပြီး ပုပ်သွားဦးမယ်”

“မေမေကလည်းဗျာ”

“မဟုတ်လို့လား။ အငယ်ကောင်က နောက်ကနေ ကျော် ဆက်တော့မယ်။ ငါ့သားက ရှေ့ကနေ ဆီပိတ်ပြီး စက်ပျက်နေတဲ့ အားလို ပိတ်ရင်ထားတာကိုး”

သူ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်မိပါ၏။ စိတ်မကြည်ရသည့်အထဲ အမေကထပ်ပြီး ဓာတ်ဆီလောင်းပြန်ပါပြီ။ မနက်က ကော်ဖီစိင်း ဖြိုင်ထားပေးပေးမယ့် မသောက်ချင်၍ မသောက်ခဲ့ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းက အာလှပြီ။ ချစ်သောမာတာကဖြင့် ဈေးဝယ်သည့်ရက်ဆို ဖြည်းဖြည်း ဆင်း slow go go ချက်ပြတော့မှာပါ။

“တစ်ခါတည်းယူမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဆွေမျိုးတွေကြား ကြားစရာရသွားတာပေါ့

(၁၅)

ပစ္စည်းတွေ သူ့နေရာနှင့်သူ ထည့်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေပါသည် မေမေအနီးမှာ သူရှိနေပါသည်။ ဝိုင်းကူဆို၍ ကူနေရပေမယ့် တလွဲ ချည်းဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ သူက ဝိုင်းမတွေ့လုပ်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ စိတ်မဝင်စား၍ ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်တတ်ပါလေ။

“မေမေက ပြောမှပေါ့”

“ဟယ်! ... သူတို့စိတ်ကြိုက် ရွေးဝယ်နေတာကို ပြောစရာ လား။ ဟင်းရွက်ဆိုင်ရောက်မှ သွားဆိုကြတာ”

“ဟင်းရွက်ရောင်းတာလည်း ဟိုခပ်ငယ်ငယ် ချာတိတ်လေး မဟုတ်လား။ ပြောကိုမပြောချင်ဘူး”

မောင်သခံရဲ့။ ချွေးမဆရာဝန်ရဖို့ ရေစက်ကို ဖြတ်ခဲ့တာကိုး”

ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါပြီ။ မကြားချင်သည့်စကားတွေ က ကြားနေရတုန်းပါပဲ။ ဆာနေတာတောင်မှ မေမေက သူ့ကို ဘာမှ မချက်ပေးသေးပါ။ ဒီအချိန်ဆို ‘လင်း’ တို့အိမ်မှာ ထမင်းပူပူကို ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနယ်ပြီး အဆာပြေစားလေ့ရှိတာကို သူ့အသိဆုံးပါပဲ။ သရေစာမစားပါဘဲ မနက်ဆို ထမင်းကြော် (ဒါမှမဟုတ်) ထမင်းပူပူနှင့် ပဲပြုတ် သို့မဟုတ်လည်း ထမင်းကြမ်းဖြူဖြူထက် ဆားဖြူပြီး အကြော် နှင့်စားကာ ရေခွေးကြမ်းပူပူခါးခါးလေးဖြင့် စားတတ်ကြတာပါလေ။

“မပြောပါနဲ့တော့ မေမေရာ၊ ကျွန်တော်က မျိုးကိုဖြတ် လိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“ဒါဖြင့် မလွမ်းတော့ဘူးပေါ့လေ”

“လွမ်းတာက နာရတာနဲ့မှ မမျှတာ”

“ဒါဆိုလည်း ရင်ဘတ်က အနာကို ဆေးကုပေးနိုင်မယ့်သူ ရှာပေါ့”

“ခက်တာပဲ”

“မခက်ပါဘူးတော်။ အဝေးကြီးရှာဖို့တောင်မှ မလိုဘူး မျက်စလေးတစ်ချက် ပစ်လိုက်ရုံနဲ့”

“ရှူး! မေမေ”

“ဘာတုံး”

အိမ်ဘေးတံခါးကို ဂလန့်ဖွင့်သံကြားလိုက်သဖြင့် မေမေ့ကို သူ နှုတ်ခမ်းရှေ့ လက်ညှိုးထောင်ကပ်ပြီး တားလိုက်ရပါ၏။ အိမ်ဘေး ဆက်မှ လမ်းလျှောက်ပြီး ဝင်လာပါသည့် ‘လင်း’ ကို နိပ်ခနဲ တွေ့လိုက် လေသည်။ ဟိုတစ်ခါပြောတာ ကြားပြီး ရှောင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပါပြီလဲ။ ဒီမနက်လည်း ဈေးထဲမှာ အနည်းငယ်စကားများခဲ့ရ ဆဲမယ့် သူ့ကို စိတ်မဆိုး၍တော့ ပါသေး၏။

“အန်တီခင်”

ခေါ်သံပေးလိုက်သည်နှင့် မီးဖိုချောင်နောက်ဖေးတံခါးက နှင့်သွားလေသည်။ အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးသည်က ‘ကိုကို’ ဖြစ်နေ၍ အထဲကို ကဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်သူမှ မရှိလျှင် ယူလာတာကို ပေးပြီးသည်နှင့် ပြန်ဖို့ပြင်ထားတာမို့ပါလေ။

“မေမေရှိပါတယ် လင်းရဲ့၊ လာလေ”

“သမီးလေးလား၊ အန်တီရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဝင်လာလေ”

“ကိုကိုဖို့လာဖို့ပေးတာ”

“ဘာများလဲ”

“မုန့်ဖတ်သုပ်”

“လင်း သုပ်တာလား”

“အင်းပေါ့၊ ခုချက်ချင်း စားနော်၊ မဟုတ်ရင် ပွကုန်လို့မယ်”

“ဆာနေတာ”

“သိသားပဲ၊ ကားပေါ်မှာကတည်းက ခိုက်ထဲကမြည့်နေတာ ကြားတယ်”

“ကြည့်စမ်း... သမီးက သားခိုက်ဆာနေတာ သိနေတယ်ပေါ့လေ”

“မေမေနော်”

“ကျုပ် ဘာပြောသေးလို့လဲ”

ကြွေပန်းကန်ပြားထဲမှာ ခပ်မောက်မောက်လေးသုပ်လာပါသည့် မုန့်ဟင်းခါးဖတ်က ကြက်သွန်ဖြူနီ ဆီချက်၊ နံနံပင်၊ ငရုတ်သီး မုန့်အနည်းငယ်ဖြင့် သုပ်ထားတာပါ။ အပေါ်မှ plastic ပန်းကန်ပြားကို ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး ထမင်းစားခွဲထက် တင်ထားပေးလေ၏။ စင်ထက်ရှိ ခွက်ထဲမှ steel ဇွန်းကို ရေဆေးပြီးမှ ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလေသည်။

“အန်တီခင် ရေခွေးရှိလားဟင်”

“ဓာတ်ဘူးထဲ ထည့်ထားပါ့ရှင်”

ကြောင်အိမ်အပေါ်မှာရှိနေပါသည့် ကြွေမတ်ခွက်နှင့်အတူ

ထက်ဖက်ခြောက်ဘူးဖွင့်၍ အနည်းငယ်မျှ ခွက်ထဲထည့်ပြီး ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးလောင်းထည့်ကာ နှပ်ပေးလေ၏။ ကြွေခွက်က အဖုံးပါဆာခို လက်ကိုင်ကိုင်မှ ကိုင်ကာ ပန်းကန်ပြားလေးခံထားပြီး သူ့ရှေ့မှာ ဆာထားပေးပြန်သည်။ အဘယ်မျှ အလိုက်သိတဲ့ ကလေးမလေးပါလဲ။

“လင်းရော”

“လင်းက စားပြီးပြီ။ (၁၁) နာရီလောက်မှ ထမင်းစားမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့မှ ပဲကြီးဆူးပုတ်ဟင်းချိုနဲ့ သရက်ချဉ်သုပ် စပ်စပ်လေး လာပို့ပေးမယ်နော်”

“အင်း”

“သိတတ်လိုက်တာနော်၊ ဘယ်သူကလေးလေးပဲ”

“မေမေက အန်တီခင်လက်ဝင်ပြီး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့တဲ့လေ။ အိမ်မှာ ငါးပိထောင်းနဲ့ငါးခြောက်တောင် မီးဖုတ်ပြီး ဆီဆမ်းထားပြီးပြီ။ အဲဒါပါ ယူလာပေးရမလားဟင်”

“ဪ... အားနာစရာကောင်းနေပါပြီ”

“မေမေပဲ ဒီလူနဲ့ဒီလူဆို၊ အားနာဖို့မလိုဘူးပြောပြီး”

“စားတာက ရှင်လေ။ ရှင်လေးပဲ အားနာရမှာမဟုတ်ဘူး

သား”

“ပြောပြန်ပြီ မေမေကလည်း”

အန်တီခင် ရယ်နေပြီမို့ ‘လင်း’ က သူ့နားမှခွာကာ သေတ္တာအနီးမှ အလုပ်များနေပါသည့် အန်တီဆီ သွားလိုက်ပါ။ မြင်လျှင် မနေတတ်သည့်အကျင့်က ပျောက်လို့မှ မရတာကိုး။ အန်တီက ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေသာ နေရာတကျ ထည့်နေသဖြင့် အသားငါးတွေက ဒီတိုင်း ကျန်နေရစ်လေသည်။

“အသားတွေ ဘူးထဲထည့်မှာ မဟုတ်လား အန်တီ”

“အေး”

“လင်း ဆေးပြီးထည့်ပေးမယ်လေ။ ကြက်သားကို အသားခွာပြီး အရိုးသပ်သပ် အသားသပ်သပ်စီ နှစ်ဘူးထည့်ပေးမယ်နော်။ ငါးသလောက်လည်းကိုင်ပေးပြီး တုံးပေးမယ်။ အန်တီခင် ချက်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လို့”

“ကောင်းပါ့ရှင်”

“ပုစွန်က ချက်ချင်းချက်မှကောင်းမှာ အန်တီရဲ့။ နောက်ရင်ဆိုင် စားမကောင်းဘူး”

“ဟာ!... ပုစွန်မစားချင်ပါဘူး။ ခေါင်းကိုက်က ကိုက်နဲ့”

“အမယ်လေး ရှင့်ကို သမီးတို့အိမ်က ဟင်းလာပို့ပေးမယ် မဟုတ်လား။ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်က ကျုပ်လင်တော်မောင်ဖို့ပါတော်”

သားဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည့် အန်တီကြောင့် ‘လင်း’ ပါ ရယ်မိလေ၏။ ‘ကိုကို’ က နဂိုကတည်းက အစားအသောက် (ချေး) ဂျီးများပြီး ဟိုဟာမစား ဒီဟာမကြိုက်သည့် သူလေ။ အန်တီခင်က ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ အသီးအရွက်တွေကို plastic အိတ်တစ်ခုစီဖြင့် သေသေသပ်သပ်လေး သိမ်းနေသဖြင့် အသားငါးခုတ်ဆေးကြောသည့်တာဝန်ကို ယူရင်း မြန်မြန်သွက်သွက် လုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ပုစွန်က အခွံအားလုံးခွာမယ်နော် အန်တီ”

“သဘောပါရှင်”

“ငရုတ်သီးအရောင်မှုန့်သုံးမှာလား။ ငရုတ်ပုထောင်းပေးရလားဟင်”

“ငရုတ်ပုထောင်းရင် သမီးပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့။ ရေခွေးနဲ့စိမ်လိုက်ရင် ခဏလေးပါ”

‘လင်း’ က ငရုတ်ပုဆန်ခါတောင်းအဖုံးကို ဖွင့်ကာ သုံးတောင့် ယူ၍ အညှာရွှေလိုက်ပြီး ရေအရင်ဆေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ကြော်ပန်းကန်လုံးထဲမှာ ငရုတ်သီးကိုအနည်းငယ်မျှ ခွဲကာ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးအနည်းငယ်လောင်း၍ စိမ်ထားလိုက်ပါသည်။ ပုစွန်ခွာ ရေဆေးတာကို အရင်လုပ်ပြီးမှ ဂျင်းနှင့် ကြက်သွန်ဖြူနီခွာတာကို ဆက်လုပ်

လိုက်၏။ ငရုတ်ဆုံထဲမှာ ငရုတ်ပုကို ညက်ခေအောင်ထောင်းပြီး ဂျင်းအရင်ထောင်း။ ကြက်သွန်ဖြူထောင်းကာ နောက်ဆုံးမှ ကြက်သွန်နီ ခြမ်းထည့်၍ ထောင်းလိုက်ပါသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး... ချွေးမစာမေးပွဲ ဝင်ဖြေရင် ဂုဏ်ထူး တောင်မှ အောင်ဦးမှာ”

“ငရုတ်ပုက ပိုအရောင်လှတယ် အန်တီရဲ့”

“သိပါ့ရှင်”

“ဦးဦးဖို့ အရည်နဲ့အရွက် ဘာချက်ပေးဦးမှာလဲ”

“မြန်မြန်ကျက်တာလေးပဲပေါ့”

“ဒါဆို ကန်စွန်းရွက်သင်လိုက်မယ်နော်၊ မှန်ညင်းနဲ့ ကြာဆီ ရောပြီး ဟင်းချိုလေးချက်မလား”

“အစပ်အဟပ်က တော်ပါ့ရှင်”

“ဝရဲ့လားကိုကို”

“အင်း”

ဘောင်မှာ ပန်းကန်လာထားသဖြင့် ‘လင်း’ က ကန်စွန်းရွက် ခြွေနေရင်းမှ ချက်ချင်းထဆေးလိုက်ပါ၏။ အိမ်မှာဆိုလည်း အပေတွေ ထားတာမျိုး မရှိအောင် မေမေရော မမပါ လုပ်တတ်ကြတာမို့ အကူ ဖြစ်နေတာလေ။ အဆာပြေစားပြီးသွားပါသည့် ‘ကိုကို’ က မီးဖိုခန်းထဲ

မှ ထွက်မသွားပါဘဲ ခုထိ ရှိနေတုန်းပါပဲ။

“စားပြီးရင် သွားတော့လေ”

“မေမေပဲ ဝိုင်းကူဆို”

“အံ့မယ်... ခါတိုင်းတော့ ပိတ်ရက်လည်း ဖိုးလင်းကမိုးချုပ် အပြင်ထွက်သဝေထိုးနေပြီ ဒီနေ့မှ အိမ်ကပ်ပြနေတယ်။ ကူပေးပြန် တော့လည်း တလွဲထွေချည်းပဲ။ ရေခဲသေတ္တာထဲ မထည့်ရတဲ့ ပေါင်မုန့် တို့ ခရမ်းချဉ်သီးတို့လာထည့်လိုထည့်၊ အပြင်မှာမထားရမယ့်ဟာတွေ ကြ အပြင်မှာထားနဲ့ အလုပ်မပြီးဘူး”

“ကျွန်တော်မှနားမလည်တာ”

“ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘယ်လို style မျိုး drawing ဆွဲဖို့ အုတ်တွေ၊ သဲတွေ၊ ကျောက်စရစ်တွေ၊ ကွန် တရစ်တွေ၊ သံတိုင်တွေချည်းရှိတာ သိသားပဲ”

“မေမေကလည်းလေ ကလေးရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ဒေါက် ဗြတ်ပြန်ပါပြီ”

“ဒါကျ ရှက်တတ်လား”

“မင်းမင်းစေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပြင် နေပြီ”

“အပြစ်တင်မခံနိုင်ရင် ခေါ်လာလေ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကျုပ်ချွေးမလောင်းကို”

“မရှိတာ ဘယ်လိုရှာပြီး ခေါ်လာလို့ ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း မေမေသဘောတူတဲ့သူနဲ့ယူဟယ်။ မင်းမင်း ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး မင်္ဂလာပွဲကို တက်ချင်လွန်းလို့”

“မိဘ အတင်းပေးစားတာ ငြိမ်ပြီးယူရမှာလား။ ကျွန်တော် မချွေဘဲနဲ့တော့ မယူချင်ပါဘူး။ ဘုန်းမြတ်သခံက မင်းမြတ်သခင်မှ မဟုတ်တာ”

“အဖြစ်မရှိဘဲ သင်္ကြန်အမြောက် လုပ်ပြမနေနဲ့။ မိဘပေးစား တာ စိတ်မဝင်စားလည်းနေပေါ့။ ငှက်ပျောတုံးဖက်သွားဖို့ပဲ စဉ်းစား ထား”

သားအမိနှစ်ယောက် စကားစစ်ထိုးနေတာကို ‘လင်း’ က ရယ်နေပြန်လေ၏။ စိတ်တိုလာပေမယ့် မေမေ့ကိုတော့ မငြူစုချင်ပါ။ ငရဲရမှာကိုတော့ သူလည်းကြောက်ပါသည်။ ညှော်မည်ဟု အသံပြုရင်း ဆီသပ်နေပြီဖြစ်သည်လင်းကို ကြည့်လိုက်စဉ် မေမေလှည့်အကြည့်နှင့် တိုးလေတော့၏။

“သမီးလင်းနဲ့ သဘောတူတယ်ဆို ခေါင်းညိတ်မလား ပြော”

“ဟင်!”

“အမေရေ!”

ဆီသပ်နေစဉ် ရေပါသွားသဖြင့် ဆီစင်လာသဖြင့် ‘လင်း’ က နောက်သို့ရှောင်လိုက်လေသည်။ အနားမှာရပ်နေသည့်သူက ယိုင် သွားစေရန် လှမ်းထိန်းပေးလိုက်ရပါ၏။ မေမေပြောလိုက်သည့် စကားကပါ ဤအဖြစ်အပျက်နှင့် တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်သွားတာမို့ နှစ် သောက်သား အကြည့်ဆုံသွားရလေသည်။ ထူးခြားသည့်ဖြစ်ရပ်က တော့ ‘လင်း’ မျက်နှာ ပန်းရောင်သမ်းသွားခြင်းပါပဲ။ ဪ ‘လင်း’ ချယ်။

သွားရပါသည်။ အတွဲတွေသာ လာတတ်ပါသည့် ဆိုင်ကိုမှ ရွေးပြီး ချိန်းရပါသလားဟု စိတ်ထဲ ကွက်မိတာအမှန်ပါ။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ဘာများသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ”

“ကော်ဖီခါးခါးလေးတစ်ခွက် ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ။ မုန့်ရောဘာများရွေးချယ်မှာပါလဲ”

“မုန့်မစားချင်လို့ပါ။ ကော်ဖီပဲပေးနော်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အပြင်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သည့်ခုံမှာပင် ရွေးထိုင်လိုက်ပါ၏။ Aircon လွှတ်ထားပါသည့်အတွက် ထိုင်ရတာ အဆင်ပြေပါသည်။ ဘာများပြောရမှာလဲ။ သူပြောတာကိုပဲ နားထောင်ရမှာလား။ သဘောကျလျှင် ဒီတိုင်းထပြန်ရုံပေါ့လေ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ‘မျိုး’ က အရင်ရောက်နေတာက နည်းနည်းတော့ အောက်သလိုပါပဲ။

“ဟင်!”

ကားပြာလေးတစ်စီးရပ်သွားသဖြင့် လည်ဆန့်ပြီး ကြည့်မိစဉ် မြင်ထဲမှ ဒီတံခနဲ အခုန်မြန်သွားရပါသည်။ အလို! ‘မင်းမြတ်သခင်’ အစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအချိန်ကြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာရပါ သလဲ။ ‘မျိုး’ ထိုင်နေတာက နောက်ဘက်မှာမို့ ဆိုင်ထဲဝင်လာလျှင်ဖြင့် ဆိုက်ဖာနောက်မှာ ချက်ချင်းမတွေ့နိုင်ပါ။

(၁၆)

ကားကို ချိန်းထားသည့် ကော်ဖီဆိုင်သန့်သန့်ရှေ့ platform အနီးမှာပင် ရပ်ခဲ့ပါ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းကာ lock ချလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေသပ်စေရန် blouse အင်္ကျီကို ခါးဆွဲဆန့်လိုက် မိပါသည်။ ငှက်ခါးရောင် oneseat ပါတိတ်က လူကို ပိုရင့်စေလေ့ မလား မသိပါ။ တွေ့ဆို၍ တာဝန်အရ လာတွေ့တာပါပဲ။

ကော်ဖီဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ လူရှင် သလောက်ဖြစ်နေပါသည့် ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဘယ်သူမှမရှိတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ထောင့်ခုံတွေမှာဖြင့် စုံတွဲတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး အပြုံးတွေဖြင့် စကားပြောနေတာမို့ မျက်နှာ

လက်ထဲမှာ phone ပြောရင်း အပြင်မှာရပ်နေပါသေး၏။ ဘုရားရေ! ဒါဆို သူက 'နီနီမေဘယ်ကျော်' နှင့် ဒီမှာပဲ လာ Date တာများလား။ တိုက်ဆိုင်ခြင်းတွေက ဤမျှ မဖြစ်သင့်ပါလေ။ 'မျိုး' ကို နီးကပ်ချင်လို့များ လိမ်ညှာပြီးပြောသည်ဟု ထင်ခဲ့မိတာက ခုတော့ မှားနေပြီထင်ပါရဲ့။ ဒီချာတိတ်၏ ရိုးသားသည့်အပြုံးလေးကို 'မျိုး' ပင် အမှတ်ရနေတာပါလေ။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲမှာ ကျောပေး အနေအထားဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ အဘယ်မျှ ဝိရိယကောင်းလိုက် ပါသလဲ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်သူကသာ ဤသို့ ရှေ့မှာကြိုရောက်ပြီး စောင့်ရမှာက သဘာဝကျတာလေ။ ခုတော့ 'မျိုး' ကအရင်စောင့်နေ ရတာ အတော်လေး ပွဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟော!”

ဆိုင်ထဲသို့ မျက်နှာခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် လူငယ်နှစ်ဦး ဝင်လာ လေ၏။ 'မင်းမြတ်သခင်' က ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ မိန်းကလေး ဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်လိုက်စဉ် 'မျိုး' ၏ phone က အသံထမြည်လာ လေသည်။ Phone ကိုကိုင်လိုက်စဉ် ဘာမှ မပြောသေးပါဘဲ ဟိုစာမဲ့ မှာ သူနှင့်စကားရပ်ပြောနေသည်က 'ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာ' ပါ။ ဒါဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်က မောင်နှမတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

- “ဟယ်လို”
- “ရောက်နေပြီလား”
- “ဟုတ်တယ်”
- “Table ဘယ်လောက်မှာလဲ”
- “(13) ပါ”
- “ဪ”

'မျိုး' phone ကို စားပွဲထက် ပြန်ချလိုက်ပေမယ့် 'စွမ်းသစ္စာ' တာ မလာသေးပါ။ ဘာတွေပြောနေသေးတာပါလိမ့်။ စောင့်နေမှန်း သိပါလျက် တမင်အချိန်ခွဲနေသလိုပါပဲ။ စိတ်ကိုလျှော့ထား 'မျိုးမမ ချီး' ရေ။ ကိုယ်ကစပြီး ရိုင်းပျစ်လျှင် အိမ်မှာ အပြစ်ပုံချခံရ နားပူခံရဦး မှာလေ။

- “See you! ညီ”
- “ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

အလို! 'အစ်ကို' တဲ့။ အဲဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးနေလို့ ပစ်ခေါ် လိုက်တာများလား။ 'နီနီ' က 'မင်းမြတ်သခင်' နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် 'မျိုး' နှင့် လှမ်းမြင်ရသည့်နေရာမှာ ဖြစ်နေလေ၏။ အတော်လေးကိုကြည့်ကောင်းပြီး ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေးပါပဲ။ အပြုံး နုနုလေးကိုက ရင်အေးသွားစေသလိုပါလေ။

ဒီလိုညှို့ယူဆွဲဆောင်လွန်းပါသည် အပြုံးလေးက 'မင်းမြတ်
သခင်' ၏ နှလုံးသားကို အရည်ပျော်စေလေပြီလား။

“ကိုယ် စွမ်းသစ္စာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် 'မျိုး' မှာထားပါသည့် Black
Coffee က ရောက်လာလေ၏။ Waiter ကိုပင် သူက သောက်ချင်
တာကို မှာလိုက်ပါသည်။ အကြိုက်ကိုက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေချည်း
ပါပဲ။ Sport shirt အပြာမှာ ကော်လံအနက်ဖြစ်ပြီး pants ကိုပါ
အနက်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားလေ၏။ အမြဲတစေ အဖြူသာရွေးဝတ်တတ်
ပါသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သည်းသည်း သတိရ
မိသွားရပါသည်။

အခု ဘာတွေများ လုပ်နေပါသလဲ 'မောင်'။

“ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ဆံပင်ရှည်သလားလို့”

“အတိုညှပ်ထားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိနေပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ညှပ်လိုက်တာလဲ”

“အလုပ်ရှုပ်လို့”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့မှ ကြည့်ကောင်းတာ

မျိုးမမရဲ့”

စွက်ဖက်တာလား။ ဝေဖန်တာများလား သေချာမသိပါ။
သောက်ဂျားအတော်များများက ဆံပင်ရှည်ထားသည့် မိန်းကလေးတွေ
ကို သဘောကျကြတာ အမှန်ပါ။ သို့သော် 'မောင်' ကဖြင့် 'မျိုး'
ဆံပင်ဖြတ်ဖြတ်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ကောက်ကောက် ဘာဆိုတာမှမပြောခဲ့။
'မျိုး' နှင့်လိုက်ဖက်လျှင်ပြီးသည်ဟုပင် ဆိုခဲ့တာပါ။

ဘုရားရေ! သူမအဖြစ်က လက်ရှိမှာ မိဘသဘောတူသူနှင့်
အာတွေ့နေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အဆက်ဟောင်း၏ ကောင်း
ကွက်တွေကို ရှာကြံတွေ့မိနေပါလိမ့်။ အံ့ဩရပါ။ 'မျိုးမမမျိုး' ရယ်။
အံ့ဩရတုန်းကဖြင့် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ချန်ရစ်ခဲ့ပါလျက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး
အောင်တဆိုတာကို ပိုက်ထွေးထားချင်ရတယ်လို့။

“ဆံပင်ရှည်ထားတာ အချိန်ကုန်စိတ်ရှုပ်တာနဲ့ ဆက်မထား
တော့တာပါ”

“ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးရင်တော့ အရှည်ပြန်ထားဖို့ စိတ်ကူး
မရှိလား”

ပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။ ကော်ဖီခွေးနေပြီမို့ ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး
သောက်လိုက်ပါ၏။ မျက်ခုံးတွန့်သွားပါသည့် 'စွမ်းသစ္စာ' ကြောင့်
အံ့ဩထဲမှ ကျိတ်ပြီးမိရုံသာ။ စောင့်ရတာကိုသူတောင်စိတ်မရှည်လျှင်
အိမ်ထဲဝင်နီးပါး ကြိုစောင့်နေရပါသည့် 'မျိုးမမမျိုး' ၏စိတ်ကို နားလည်

ပေးသင့်တာပေါ့နော်။ သူမှာထားသည့်ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပွဲရောက်လာ
သဖြင့် (Waiter ကြောင့်) စကားခဏရပ်သွားရလေ၏။

“ဘွဲ့ထပ်ယူဖို့ရော plan ရှိရဲ့လား”

“မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာတွေကျက်ရတာ ဦးနှောက်ခြောက်လာလို့”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့။ လူဆိုတာ အမြဲတစေ ကြိုးစားနေ
လိုရာပန်းတိုင်ကိုရောက်နိုင်မှာ”

သေစမ်း! ဒီလို power ပြတာက ‘မျိုး’ ၏ အကျင့်ဖင်
မဟုတ်ပါလား။ ‘မင်းမြတ်သခင်’ ကို လက်ပိုက်ပြီး ခပ်မာမာပြောခဲ့
သလိုမျိုး ဝဋ်က ချက်ချင်းလည်ပြီထင်ပါရဲ့။ Personal တွေ ဝင်စွက်
ဖက်ချင်လာသည့် ‘စွမ်းသစ္စာ’ က မျက်နှာတည်သလို အဘယ်မျှ
မာနကြီးသလဲဆိုတာကို သိသာနေလေပြီ။

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူချင်မှ တူ
တတ်တာလေ”

“လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မပြောနဲ့ပေါ့ မျိုးမမရယ်။ ဒီကျောင်းကို
ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဒီဘွဲ့ကိုရအောင်ယူခဲ့တယ်ဆိုကတည်းက ရည်ရွယ်
ရာ ပန်းတိုင်တူနေတာပဲဟာ။ ကိုယ်က ဇွဲ လုံ့လ ပီရိယစိုက်ပြီး

ဆုတ်မနှစ် ကြိုးစားတဲ့သူမျိုးကိုပဲ သဘောကျတယ်။ အားပေးတယ်”
ငါနော်၊ တကယ့်ဆရာကြီးနှင့်လာတိုးနေပါရောလား။ ထင်
ထားသည် အတိုင်းပါပဲ။ လူက အလိုလိုနေရင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးရှေ့မှာ
ရောက်နေသည့် မူလတန်းကျောင်းသူနယ် အဖြစ်နှင့်တူနေတော့တာ
လေ။ ဒီလိုသာ တစ်သက်လုံး ဆရာလုပ်ပြနေရင်တော့ နောင်ကျိန်ချ
မိတော့မှာပါပဲလား။

“ကျွန်မ မာမိတို့ဆန္ဒအတိုင်း လာတွေ့တာပါ”

“ဒါဖြင့် မင်းဆန္ဒမပါဘူးပေါ့လေ”

တည်နေသည့်မျက်နှာက တင်းသွားလေ၏။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ
ပေါ့။ နိုင်ငံခြားပြန်ဘွဲ့လွန်ဆိုပြီး လက်မထောင်သည့် လူကို ‘မျိုး’ က
အပြုံးပန်းတွေနှင့် တလေးတစား welcome လုပ်ပြရမှာလား။ နဂို
တတည်းက ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် ခေါင်းခပ်မာမာနှင့် ‘မျိုးမမမျိုး’ ကို
ဒီလိုလာပြီး စမ်းလိုကတော့ lesson ပါးပါးလေး ပြန်ရသွားမှာပါ
လေ။

“ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောနဲ့လား မျိုးမမ။ ကိုယ်က အလေး
ထားလို့ အချိန်ဖွဲ့ပေးပြီး ရောက်လာတာကွ”

“ကျေးဇူးပါ”

“ဘာ”

၁၈၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“အချိန်ဖွဲ့ပေးပြီး ရောက်လာတဲ့အတွက် ပြောတာလေ”

“မင်း”

“စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ဖို့ ညှိနှိုင်းဖို့အတွက် ရောက်လာတာဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ ကိုစွမ်းသစ္စာ”

“အခု ကိုယ်က ဘာပြောနေလို့လဲ”

“ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာချည်း တစ်ဖက်သတ်ပြောနေတော့ ကျွန်မလည်း ပြန်ပြောချင်လာတာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းအတော်ရင့်သီးလှချည်လား”

“ရိုင်းတယ် ယူဆလည်း ရပါတယ်။ အခုကတည်းက အဖြူနဲ့အမည်းကို Match ဖြစ်တယ်လို့ မတွေးမိတာပဲ တော်ဦးမှာလေ”

“တောက်! ကိုယ်အထင်ကြီးခဲ့သမျှ အကုန် အလကားပါပဲလား။ မင်းကို အများကြီး မျှော်လင့်ထားတာ မျိုးမမရဲ့။ မိဘတွေက ဒီလောက်ရည်မှန်းထားသလောက် မင်းကလိုက်မလျှောက်တတ်တာ နှုမော့စရာပဲ”

“ဒါက ကျွန်မကိစ္စပါ”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီနေရာမှာ အချိန်လာမဖြုန်းမိပါဘူး။ ကိုယ့်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့အတွက် မင်း တစ်ခုခုတော့ ပြန်ရလိမ့်မယ် မျိုးမမရဲ့၊ တော်ပါပြီ သွားမယ်”

ခုံမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ တရုန်းရှုးဖြင့် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားလေတော့၏။ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာပြတ်ပြီထင်ပါရဲ့။ လူကြီးတွေ သိလျှင် အိမ်မှာ (၁၅) နှစ်သမီးနယ် အခုကခံရဦးမည်။ အထူးသဖြင့် အန်တီလေး၏ အကောင်းစားလေးကို လက်လွှတ်ရလားဆိုပြီး တပျစ်တောက်တောက် ပွစိပွစိ ရေရွတ်တာကို နားပူအောင်ခံရတော့မှာ အမှန်ပါ။

ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ။ ဒီရက်ပိုင်း စိတ်ဆင်းရဲမှုတို့က ဖြေပေးပြီး ‘မျိုး’ ထံ ပုံကျလာတာပါလေ။ လူနှစ်ယောက်အတွက် ဘဝတစ်ခုအတူထူထောင်ဖို့ဆိုတာက လူကြီးတွေစီစဉ်ပေးရုံနဲ့ ပြီးမှာတဲ့ထား။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးဖြစ်သည့် ‘မျိုး’ အပေါ်မှာ နည်းနည်းလေးတော့ ငဲ့ညှာပြီး ဦးစားပေးသင့်တာပါလေ။

တကယ်ဆို ဆံပင်ရှည်ထားတာကြိုက်လျှင်တောင် “စည်းလို့ ခုနဲ့ ပခုံးလောက်လေးထားပါ။ ‘မျိုး’ စာကျက်ရတာ ခက်ခဲနေလျှင် ကိုယ်ပိုင်းကူရှင်းပြပေးမယ်။ မိဘတွေစီစဉ်ပေးတာထက် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် စိတ်ချင်းနီးစပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရအောင်” ဟူသည့် အသံခပ်ပျော့ပျော့လေးဖြင့် request လုပ်တာက ပိုပြီးမသင့်လျော်ဘူးလား။

တူဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကောင်းကောင်းနဲ့ခဲ့မိသမျှ ပေဖြစ်မှခံရုံပေါ့

‘မျိုး’ ရယ်။ ‘မောင်’ဆို ဘာကြိုက်ကြိုက် ဘာမားစား သူ မကြိုက်
မနှစ်သက်ပေမယ့် ‘မျိုး’ ထိုင်ချင်သည့်ဆိုင်မှာ လိုက်ထိုင်ပေးသလို
ဝယ်ကျွေးတတ်သည့် ယောက်ျားပါလေ။

အရင်အချိန်တွေက ကိုယ်ချန်ခဲ့သလို အခုလည်း တစ်
ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။ ‘ချန်ရစ်ခြင်း’ ဆိုသည်က ‘မျိုး’
ကသာ မာနတစ်ခွဲသားနှင့် လုပ်ပြခဲ့တာလေ။ ဂရုမစိုက်ပါဆိုပြီး
လက်သီးဆုပ်ခေါင်းမော့ခဲ့သမျှ ခုတော့ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့နေရပါစေ
လာ။

အားငယ်လိုက်ပါတ်။

ဘေးနားသို့လျှောက်လာပါသည့် ခြေသံနှင့်အတူ စားပွဲအနီး
မှာ ခြေတစ်စုံက လာရပ်လေ၏။ ဒီလို Jeans ဝတ်စုံမျိုးကို ဘယ်သူ
ဝတ်လေ့ရှိပါသလဲ။ ရင်ထဲထိတ်သွားရပြီး မျက်ရည်ဝဲလျက် ဆတ်ခနဲ
မော့ကြည့်မိစဉ် ကောင်လေး၏ ဖော်ရွေသည့်အပြုံးလေးကို မြင်လိုက်
ရလေ၏။

“ ‘မ’ သွားကြစို့လေ ”

“တစ်ချိန်က”

တစ်ချိန်က

ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့

လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ

နှံ့ဆိုးတွေနဲ့ အနိုင်ယူခဲ့တော့

“သူ” အရမ်းနာကျင်ခဲ့တယ်။

တစ်ချိန်က

ကိုယ်က သိပ်ချစ်ရတဲ့

လူတစ်ယောက်ကလည်း

ရက်စက်ခြင်းတွေနဲ့ ထားခဲ့တော့

ကိုယ်လည်း နာကျင်ခဲ့ရတယ်။
 တစ်ချိန်မှာ
 ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပြောတဲ့
 လူတစ်ယောက်အတွက်လည်း
 ကြင်နာမှုတွေနဲ့ အစပျိုးခဲ့တော့
 ကိုယ်လည်း ချစ်တတ်ခဲ့ပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့
 “ဝင့်” ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုကြောင့်
 တစ်ချိန်က ခံစားချက်တွေနဲ့
 ချစ်ခြင်းရဲ့နှလုံးသားကို
 (တစ်သက်ဟာအတွက်)
 လျှို့ဝှက်ထားခဲ့မိပါတယ်။

(၁၇)

အိမ်ရှေ့ပိတောက်ပင်နှင့် ငှက်မှာပန်းတွေပွင့်နေပြီမို့ တစ်ခြံ
 လုံး ပန်းနံ့တွေ လှိုင်နေတော့တာပါ။ သင်္ကြန်ပိတ်ရက်မို့ ‘လင်း’ က
 အလုပ်နားရပါ၏။ ‘ကိုကို’ တစ်ယောက်လည်း နားရက်ရမှာပါလေ။
 ခြံထဲမှာ ပွင့်ကြော့အမှိုက်တွေကို အုန်းလက်တံမြက်စည်းဖြင့် လှည်းရင်း
 အပင်တွေကို မော့ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဘာလဲ... ပိတောက်တစ်ခက် ချစ်သက်လက်ဆောင်ပေး
 မှာကို စောင့်နေတာလား”

“မမနော်”

“မျှော်လည်း မောရုံပဲရှိမယ်။ အစ်ကိုက ပန်းနံ့ရရင်

ခေါင်းကိုက်တတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

“ပြောပြန်ပြီ၊ ကိုကိုနဲ့မစရရင် မနေနိုင်ကြဘူး”

မမက ရေလောင်းခံရမည်စိုးပြီး မနက်စောစောထကာ ဈေးသွားပြီး ပြန်ရောက်တာပါ။ ပိတောက်ပန်းက ပွေးပြီးလှပေမယ့် ဘုရားစင်မှာ မကပ်ဖြစ်ပါလေ။ ခဏလေးနှင့် အမှိုက်ရှုပ်ရတာမို့ပါ။ ပြီးတော့ ‘လင်း’ ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းကို အပင်ပေါ်မှာ ပွင့်တာသာ နှစ်သက်ပြီး ခေါင်းထက် မပန်တတ်ပါ။

လူကြီးတွေ သင်္ကြန်တွင်း တရားစခန်းဝင်နေကြပြီမို့ အိမ်မှာ ‘လင်း’ တို့လူငယ်တွေချည်း ရှိနေကြလေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေ စား အိပ် တရားထိုင်ရတာမို့ အကျွေးအမွေး သရေစာ အချို့ရည်ကအစ တစ်ပတ်စာအတွက် အမည်စာရင်းပေးကတည်းက ငွေကြိုရှင်းထားရတာပါ။ အိမ်က ကလေးတွေ မကြာခဏ လာရှုပ်လျှင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်၍ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ညှော်သည်ဝင်ထွက်ခွင့်ကိုပါ အပြီးပတ်ထားလေ၏။

ဒီတော့ ‘လင်း’ တို့တာသာ ချက်စားကြပြီး ‘ကိုကို’ အတွက် ကိုယ့် ပိုချက်ပေးရပါသည်။ အိမ်မှာ လာစားချင်လည်းစား၊ မအား၍ မလာနိုင်လျှင်လည်း ‘ကိုကို’ ထံ သွားပို့ပေးရမှာပါ။ ဒီနေ့ အကြိုနေ့စပြီမို့ လမ်းထဲမှ ကလေးတွေက ရေပက်နေလေပြီ။ ခြံစည်းရိုးနားမှာ

ရင်ရင်း အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ပြီးလိုက်မိပါသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရေပုံးသေးသေးလေးနှင့် ရေပက်ကစားပြီး ပျော်ခဲ့တာကို အမှတ်ရမိလေ၏။

“အဲဒါနဲ့ပဲ ရေပက်ခံရတော့မယ်”

အနောက်မှာ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့် ‘ကိုကို’ ကြောင့် လန့်သွားရပါ၏။ အပြင်ကို ချောင်းရင်း ပြီးနေမိတာမို့လည်း ရှက်ပြီး မျက်နှာရဲသွားရပါသည်။ ဒီလိုရက်မျိုးမှာ မမ ပြောသလို ချစ်သူတွေ အချင်းချင်း ရေလောင်းကြပြီး ရင်ခုန်သံပြိုင်ရင်း ပျော်တတ်ကြမှန်း ‘လင်း’ လည်း သိနေပါ၏။ ‘ကိုကို’ နှင့် ‘မမမျိုး’ တို့တွဲတုန်းကရော ဤသို့ပင် ရေလောင်းခဲ့ကြ ပျော်ခဲ့ကြပါသလား။

“တွေ့လား အဲဒီလို အမှိုက်ပွလို့ကို ဒီပန်းမျိုးမကြိုက်တာ”

“ကိုကိုကြိုက်တဲ့ပန်းမျိုးက ရှိရောရှိလို့လား”

“ရှိတယ်လေ”

“ဘာပန်းလဲ”

“အနံ့သိပ်မရှိတဲ့ Orchid။ လှလည်းလှတယ်၊ အမျိုးလည်း

ရုံတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ရာသီပန်းမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလိုပန်းမျိုးက တစ်နှစ်မှတစ်ခါသာ ရှားရှားပါးပါး ပွင့်တာလေ”

“ခေါင်းကိုက်တာလည်း ထည့်ပြောဦးမှပေါ့”

“ကိုကိုနဲ့တော့ အကြိုက်ကို မတူပါဘူး”

သူ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ သူမ ကြိုက်သည့်အရာကို လိုက်မကြိုက် မိတာနှင့် ဒီလိုမျိုး သုံးသပ်ရတယ်လို့။ Breakfast စားချိန်လာပါ။ Lunch စားချိန်လာပါ။ Dinner စားချိန်လည်းလာပါ။ Supper ကို ဘာစားချင်လည်း ကြိုပြောပါ။ လာပို့ပေးမည်ဟု မှာထားသဖြင့် ခြံကူးခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒီခြံထဲရောက်စဉ်မှာ သူ၏ကောင်မလေးက ခြံပြင်ကို တမေ့တမော ငေးနေတာ မဟုတ်ပါလား။

“အကြိုက်မတူဘူးလို့တော့ မပြောပါနဲ့လင်းရဲ့။ ကိုယ်တို့ အတူသောက်လေ့ရှိတာက Tea ။ အမြဲနှစ်သက်စွာ ရွေးဝတ်တဲ့ colour က blue။ ရွေးချယ်ပြီး ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ Fancy ပစ္စည်းလေး တွေဆိုလည်း Tiny တွေလေ။ ဒီတော့ ဘာများ opposite ရှိလဲ”

ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားလေ၏။ ဒါတော့ သဘောကျသားပါပဲ လား။ အိမ်နေရင်း လွတ်လပ်သည့် ခပ်ပွပွဝတ်စုံကြောင့် ပို၍ ကလေးဆန်နေသည့်နှယ်ပါ။ ဆံပင်ရှည်လေးကို ကျစ်ဆံပြီးကျစ်၍ ပြန်ခွေတင်ထားသဖြင့် ပါးကွက်ကြားမျက်နှာလေးကို ရှင်းရှင်းလေး မြင်ရလေ၏။

“ဘာလဲ လင်းကို စိတ်ထဲက လှောင်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဘယ်မှာလှောင်လို့လဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ဒီလိုပွပွကြီးဝတ်ရတိုင်း ဖိုးဝရုပ်နဲ့တူ တယ် ပြောကြလွန်းလို့”

“အဲဒါ မနာလိုလို့ ပြောကြတာ ဖြစ်မှာ လင်းရဲ့။ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတာကို”

“ဟင်း ဟင်း ... မမြှောက်လည်း ကျွေးမှာပါနော်”

“အလုပ်က ပြီးလို့လား”

“ပြီးပါပြီ”

အမှိုက်က နည်းနည်းပဲရှိတာမို့ ဂေါ်ပြားဖြင့်ကျုံးပြီး အမှိုက် ထုပ်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ခြံထဲက ဘုံပိုင်ကို ဖွင့်၍ ခြေလက်ဆေးလိုက်ပါသည်။ ‘ကိုကို’ က လက်ပိုက်ပြီးပြီးကာ ‘လင်း’ တို့ ကြည့်နေလေ၏။ သိပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်ထဲသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဟောတော် အစ်ကိုတောင်ရောက်လာပြီလား။ ဆာနေပြီ ထင်တယ်”

“ပဲပြုတ်ပါလားလား မမ”

“ပါပါတယ်ရှင်၊ အထုပ်တောင်မဖြည့်ရသေးဘူး”

“လင်းပဲလုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“နေပြင်းတော့ ထမင်းစားမကောင်းဘူး။ အချဉ်ဟင်းတို့ ဟင်းခါးတို့ အသုပ်တို့ပဲ စားလို့ဝင်တယ်။ အစ်ကို ဘာစားချင်လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ”

“ညီမလေးချက်တာ မှန်သမျှတော့ မညည်းနဲ့။ စားတယ် မဟုတ်လား”

“သူက ကိုယ့်အကြိုက်ကို သိနေတာကိုး မြရဲ့”

ထမင်းစားခန်းမှာ စောင့်ခိုင်းပေမယ့် မြတို့အလုပ်လုပ်နေပုံ သည့် မီးဖိုချောင်ရှိ စားပွဲခုံနေရာမှာပင် သူထိုင်လိုက်ပါသည်။ ‘လင်း’ ကသာ သူတို့အိမ်ကို မကြာခဏ ရောက်လေ့ရှိပေမယ့် သူကဖြင့် ‘လင်း’ တို့အိမ်ကို သိပ်မရောက်ဖြစ်ပါချေ။ Steel ဇလုံကြီးဖြင့် ထမင်းပူပူကို ဆီဆမ်းဆားနယ်ပြီး ပဲပြုတ်ရောနယ်ကာ ကြော်ပန်းကန် သုံးချပ်ထဲသို့ ခွဲထည့်လိုက်လေ၏။ ပေနေသည့်လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့် ဆေးပြီးမှ ပန်းကန်တွေထဲ ဇွန်းတပ်ခါ စားပွဲထက် လာတင်ပေးလေ သည်။

ပြီးနောက် ပန်းကန်ပြား အသေးလေးနှစ်ချပ်ထဲသို့ မျှစ်နှင့် ချဉ်ပေါင်ရောကြော်ထားတာတစ်ခု၊ ငရုတ်သီးစပ်စပ်ဖြင့် ကြော်ထားပါ သည့် ငါးပိကြော်ကတစ်ခုထည့်ကာ ဇွန်းအသေးလေးတွေတပ်ပြီး လာပို့ပြန်လေသည်။ ‘မြကမ္မလာ’က ရေခွေးနှစ်ထားပါသည့် ခရားအိုး

နှင့် ကြွေမတ်ခွက်သုံးခွက်ကို လင်ဗန်းဖြင့်သယ်လာပေးပါ၏။

‘လင်း’ လာထိုင်စဉ်မှာဖြင့် အဖုံးပါသည့် ကြွေခွက်သုံးခွက် သူလာသလို ‘မြ’ အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် သူတို့ဖို့က Tea နှစ်ခွက် ဖျော်လာပေးလေသည်။ ဟင်းချက်စရာတွေ ပြင်နေပေမယ့် မနက်စာ ထမင်းအတူတူ စားရန် ‘မြ’ ပါအတူ ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ဈေးထဲမှာ ရှားရှားပါးပါး မန်ကျည်းရွက်တွေလို့ ဝယ်လာ သေးတယ်။ အရည်ချက်ပေးရမလား”

“သုပ်စားချင်တာ မမရဲ့။ ပဲဟင်းချိုလေးနဲ့ တွဲစားရအောင်”

“အစ်ကိုကြိုက်ပါ့မလား”

“ကိုကို အားလူးကတ်သလိပ် စားချင်တယ်ဆိုလို့ လင်း ပြုတ်ထားတယ်လေ။ အခွံနွှာထောင်းနယ်ပြီး ကြော်လိုက်ရဲ့ပဲ”

“ကိုယ်ပြောမိလို့လား”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တာပေါ့”

“ငါ့ကြင်အပြီးပိုင်းလေး ဝယ်လာတာ အကွင်းလိုက်လေး တုံးပြီး ငါ့ကြော်နှပ် လုပ်ပေးမယ်လေ။ ပန်းဂေါ်ဖီကြော်နဲ့”

“မြတို့သဘောပါ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့နော်။ အန်တီခင်က စိတ်ချလက်ချ

အပ်သွားတာကို ဖြစ်သလို ချက်ကျွေးမိရင် အပြစ်တင်ခံနေရပါဦးမယ်”

“ကိုယ်က ကလေးမှမဟုတ်တာ။ ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ စိတ်မချတာတဲ့လေ။ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ဘဲ ပေါက်ကရ လျှောက်လုပ်နေမှာစိုးလို့ တစ်ယောက်တည်း မထားချင်ဘူးတဲ့။ အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်ထားပေးမယ်ဆိုလား”

“တင်းတောင်!”

“ဟော! လာပါပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုကိုညီ မင်းမင်းပေါ့”

“ဟင်!”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ ပျင်းနေမှာစိုးလို့ လာနေစေချင်တာတော့ စိတ်မှာရှိပါသည်။ သို့သော် ဒီရောက်တာနှင့် ‘လင်း’ ၏ အနားကပ်ကာ ဟိုစ ဒီကိုင် စနောက်ထုတ်တာကဖြင့် သူ့အတွက် စိတ်ရှုပ်စရာပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒင်းက အိမ်ကပ်မှာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အပြင်ထွက်လည်ဖို့ဆိုပြီး ‘လင်း’ ကို ခေါ်ထုတ်နေမှဖြင့် အခက်ပါပဲ။

“ဟာ! breakfast ဝိုင်းနဲ့မှ ကွက်တိလာတိုးနေပါလား။ ကော်တာပဲ”

“ဘာမှမစားလာဘူးလား မောင်လေးရဲ့”

“Morning Coffee က ဘယ်ချောင်ကပ်သွားပြီမှန်းမှ မသိဘာ မမရဲ့။ ငါ့ကို တစ်ဖွန်းလောက် ခွံကျွေးကွာ”

“လက်မပါဘူးလား”

“အစားအသောက်ကို တွန့်တိုနေပြန်ပါပြီ။ ကျွေးပါကွ”

တွေ့လား။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းကို ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းပြတော့တာပါလေ။ ‘လင်း’ အနီးမှာရပ်၍ ငိုပြီး ပါးစပ်ကထားသဖြင့် ခွံကျွေးလိုက်သည့် ‘လင်း’ ကို သူတားလို့မရနိုင်ပါချေ။ သူငယ်ချင်းဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်နှင့် ဒီကောင်က ‘လင်း’ ကို ကော်လိုကပ်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဆာရင်လည်း စားလေ၊ ထမင်းထည့်ပေးမယ်”

“အဲဒီလိုရည်း မစားချင်ပါဘူး။ ဟိုနည်းနည်း ဒီစပ်စပ်စားမှ ကောင်းတာ။ မမလည်းကျွေးပါ”

“ဪ... ဒီကလေးနဲ့တော့”

“ငါ့ဆီကတော့ လာမတောင်းစားနဲ့ မရဘူး”

“ကိုကိုစိတ်ပုပ်မှန်း သိပါ့ဗျာ”

“ပုပ်တာမဟုတ်ဘူးကွ”

“အင်းပါ ... ရွံ့မှန်းသိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခုထိ မိန်းမ မရသေးတာ”

“ဟေ့ကောင်”

“နင်လည်း ငါ့ဖို့ လက်ဖွဲ့ကောင်းကောင်းရှာထားပေး။ မသပ်သပ်၊ လင်းသပ်သပ်နော်”

“လောဘကြီးလိုက်တာဟယ်”

“ဖိတ်စာသာအရင်လာပြပါ မင်းမင်းရယ်။ မထွက်တိုင် သိပ် မတက်ပြချင်နဲ့ အမြင်ကပ်တယ်”

“ငါ့ကို တိုရှည်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရည်းစား မရတာ”

“နင်နော်”

“အန်တီလဲ့ရော ဦးဦးပါ တရားစခန်းဝင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကြီးမေခွဲဘာဘာရောပဲ”

“ကောင်းပါလေ့၊ သမီးတွေကို အိမ်ထဲပိတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ သွားဝံ့တာ အံ့ပါရဲ့။ မတော်လို့သာ မ၊ သွားမှဖြင့်”

“အံ့မာ၊ ဘယ်သူက လာ မ၊ ရဲမှာလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ရေပက်ခံမထွက်ဘူးလား”

“မထွက်ပါဘူး”

“အဲလိုထွက်မှ စွံမှာပေါ့ဟ။ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ လင်းရာ”

“ဪ... မအားပါဘူးဆိုနေမှ၊ ဒီနေ့ပဲ အိမ်မှာရှိမှာ။ နောက်ရက်ကနေစပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ထိ ရပ်ကွက်စတုဒိသာလှူပွဲမှာ လုပ်အားသွားပေးရမယ်။ ငါ့ကိုများ လပ်လျားလပ်လျား (၂၁၉) ထင်နေလား”

“ဘာလဲ (၂၁၉)”

“၁၀၉/၁၁၀ ကို ပေါင်းပြီးပြောတာလေ”

“ကြိုတာနဲ့ဖွဲပြီ။ ဒါနဲ့ နင်ရေလောင်းမခံရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ရေလိုအေးပြီး ပန်းလိုချမ်းမြေ့ပါစေ။ ချစ်သူမြန်မြန်ရပါစေ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း”

“ဟယ်! ခွေး”

“မဆဲနဲ့နော်၊ သိကြားမင်း နာမည်မှတ်သွားလိမ့်မယ်”

လက်မြန်ခြေမြန် ‘မင်းမင်း’ က ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အေးစက်နေပါသည့် ရေသန့်ဘူးဖြင့် ‘လင်း’ ကိုလောင်းချလိုက်လေ၏။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ရေလောင်းခံရမည်ဟု ထင်မှမထားတာလေ။ စိတ်ဆိုးရက်ပြီး မျက်နှာရဲသွားပါသည့် ‘လင်း’ က ‘မင်းမင်း’ ရင်ဘတ်ကို ဘုတ်ခနဲ ထုလိုက်လေသည်။

တကယ်တမ်းနာကျင်သွားရသည်က သူ့ဆိုသည် 'ဘုန်းမြတ်
သစ်' ပါလေ။

(၁၈)

ဒက်ဒီနှင့်မာမိပါမက အန်တီလေးကပါ တစ်တပ်တစ်အား
သူပုနေသမျှ လှိုင့်နေအောင် ခံနေရပါ၏။ သေသာသေလိုက်ချင်တော့
အာပါပဲ။ ဒီလိုမှန်းသာသိရင် နားရက်မယူပါဘဲ ဆေးရုံကိုသာ day
ဆရာ night ပါ duty ဝင်လိုက်ချင်တာပါလေ။ 'မျိုး' ရဲ့အပြစ်ကလည်း
ပြီးကြီးမားမားပေကိုး။

“သေချာမှာလိုက်ရဲ့သားနဲ့ သေချာကို မပျက်ပျက်အောင်
ဆုတ်လာတယ်”

“မျိုးကို သူပြောနေပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ လူကို
ထက်စီးကနေ ဆရာတပည့်လို ဖိပြောခံနေရတာတော့ မာမိ

မသိဘဲနဲ့”

“ဒါကတော့ သူက ဘယ်လောက်ထက်မြက်ပြီးတော်လည်း ဆိုတာ သမီးလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ဒက်ဒီမျက်နှာပူအောင် လုပ်ရလား”

“မျိုးကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ပါဦး”

“အံ့မယ်၊ ဘာငဲ့ကြည့်စရာလိုလို့လဲ။ ကိုယ်လုပ်ပုံကဖြင့် မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဟိုက ဆံပင်ရှည်လေးထားပါ။ ဘွဲ့လွန်ဆက်ဖြေဖ် ပြောရုံနဲ့ စိတ်ဆိုးစရာလား”

“အန်တီလေးဖြင့် မသိဘဲနဲ့”

ကြည့်စမ်း! ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ လူကြီးတွေကို ပြန်တိုင်ရဖ် သလား။ ‘မျိုး’ ကိုများ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တယ်ဆိုပြီး အပြစ်က မြင်သေးတာလေ။ တကယ်တမ်း စိတ်ဆိုးပြီး ထပြန်သွားတာက ဘယ်သူပါလဲ။ လူကို လေသံမာဖြင့် ပြောခဲ့တာမို့ ထိုင်ခုံကနေ ပြန်ထနို့ တောင် ‘မျိုး’ အတွက် ခက်ခဲခဲ့ရတာပါ။

‘မင်းမင်း’သာ မထူပေးလျှင် အဲဒီခုံမှာ ဘယ်နှနာရီလောက် ကျောက်ချထိုင်နေဖြစ်မည် မသိနိုင်ပါလေ။

“လူကြီးကို ပြန်ပက်မနေနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသုံးကျမကျ ဆန်းစစ်ကြည့်ဦး”

“မျိုးမှသဘောမကျတာ”

“သမီးက သဘောကျစရာမလိုပါဘူး။ စွမ်းကသာ သမီးကို သဘောကျဖို့ လိုတာ။ တော်သေးတာပေါ့။ တစ်ခါပဲတွေ့ရုံလေးနဲ့ နှမဖျက်လိုက်လို့”

“ဟင်!”

“မဟင်နေနဲ့။ ကိုယ်ကအငယ်ဖြစ်ပြီး အကြီးဖြစ်သူကို ရိုသေ သေးစားမှု ရှိရမှာပေါ့”

“သူက မျိုးရဲ့ personal တွေ စွက်ဖျက်ချင်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ဖို့အတွက် ဆောင်မှ ရည်စူးထားပြီးတဲ့သူပဲဟာ။ အတူတူတိုင်ပင်ညှိနှိုင်းဖို့အတွက် သွားတွေ့တာကို ပြေလည်အောင် ပြောမယ်မရှိဘူး။ မဟုတ်တဲ့နေရာ မာနတွေ အတ္တတွေကို ရှေ့တန်းမတင်ပါနဲ့သမီး။ ဒက်ဒီမကြိုက် ဘူး”

ဘုရားရေ! အခုမှပဲ တရားရင်ဆိုင်နေရသည့်တရားခံနယ် ခြစ်နေလေပြီ။ ရှေ့နေတွေ တရားလိုတွေ ဖိပြောကြပြီး တရားသူကြီး က အမိန့်ချတာကို ဘာချေပစရာမှ မရှိပါဘဲ ရေငံနှုတ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေ နားပါလား။ လူကြီးတွေအတွက်က အကောင်းချည်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ‘မျိုး’ အတွက်ကဖြင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ် စိတ်ဆင်းရဲပြီး တစ်သက်တစ် ကျွန်း အကျခံသည့်နယ် ဖြစ်နေလျှင် ဘယ်လိုများလုပ်ရပါမလဲ။

‘မ’ သေချင်ပြီ ‘မင်းမြတ်သခင်’။

“မျိုးလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အလိုက် အထိုက်လေးနေပြီး ပြောဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ သွားတွေ့ခဲ့တာပဲ”

လူကြီးသုံးဦးစလုံးက လေပြည်လေးဖြင့် ပြန်ရှင်းပြသည်တို့ ငြိမ်၍ နားထောင်ပေးပါ၏။ ပြေလည်သည်ဆိုတာမျိုးက တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှတစွာ တွေးပေးတတ်ရမှာပဲ လေ။ ‘မျိုး’ လည်း ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် အတ္တကို ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ပွဲမဝင်ချင်ပါဘူး။ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ‘မျိုး’က စစ်ကူတစ်ဦးတလေမှ မရှိတဲ တစ်ယောက်တည်း အားငယ်စွာ ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာကို ကြို သိထားလိုပါပဲ။

“သူလည်း သူ့ဘက်သို့အတွေးနဲ့ ဖြစ်ချင်တာတွေ ရှိမယ် ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ မျိုးသဘောက မျှတစွာတွေးပေးစေချင်တာ ပါ။ တစ်ဖက်သပ်ကြီး ဖြစ်ချင်တာကို အမိန့်ပေးသလိုမျိုး လုပ်လာတာ စိတ်ဆတ်တတ်ကျင့်ကြောင့် သည်းမခံနိုင်ဖြစ်သွားရတာပါပဲ။ သူ့ဘက် က မတင်းမာရင် မျိုးလည်း မရိုင်းပျပါဘူး ဒက်ဒီ”

“ဟုတ်ပြီ ဒီတော့ စွမ်းသစ္စာကို လုံးဝကြီးငြင်းတာမျိုး မဟုတ် ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း သေးသေးမွှားမွှား ကိစ္စတွေကို လျစ်လျူရှု ပြီး လျှော့ပေးမှပေါ့ သမီးရယ်။ ခုတော့ တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း တော့ ကောင်းမလား”

“ဒါတော့ ... မာဗိုသမီးအကြောင်း မာမိအသိဆုံးပါ။ မျိုး တုသပေးခဲ့တဲ့ လူနာတွေကိုပဲ မေးကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ ဘာ အလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် မျိုးစိတ်မပါဘဲ စေတနာမပါဘဲ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ စိတ်ရင်း မမှန်ကန်ရင် ဘယ်အရာကိုမှ အောင်မြင်အောင် မလုပ်နိုင်ပါ ဘူး မာမိ”

ဒက်ဒီတို့ ခေါင်းညိတ်ကြလေ၏။ ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်မည် ဟူသည့် စိတ်ကူးကဖြင့် ဘယ်ထွက်ပြေးကုန်ပါပြီလဲ။ ‘မောင်’ နှင့်တူနား တဖြင့် ဘာမှမချေပနိုင်အောင် စွပ်စွဲချက်တွေ တစ်သီကြီးဖြင့် ‘မျိုး’ ဘက်က ပြောဆိုခဲ့တာပါ။ ညစဉ်ကြည့်သည့်သတင်း၊ မနက်တိုင်း ဖော်သည့် သတင်းစာ ဂျာနယ်တို့မှာ စေ့စပ်ကြောင်းသတင်းတွေကို သာ ဦးဆုံးရှာဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် လမ်းလည်း အတိအကျ ခွဲခဲ့ ပါလျက် သံယောဇဉ်ကြီးတို့ကိုလည်း ပြတ်တောက်စွာ ဖြတ်ခဲ့နိုင်ပါ လျက် ‘ဘုန်းမြတ်သခင်’ ဆိုသည့် သူ့ကို မိနေထိ အမှတ်ရနေပြီး မေ့နိုင်ပါလေ။ စိုးထိတ်စွာ မျှော်လင့်ထားမိသည့် လူထံမှတော့

ဘာသတင်းထူးမှ မကြားရပါဘဲ ‘မျိုးမမမျိုး’ ဘက်မှ စထူးခြားလာ ရတယ်လို့။

‘မျိုး’ ဘာလုပ်ရမလဲ ‘မောင်’။

“သမီးကို ဒက်ဒီတို့ ခွင့်ပေးထားခဲ့ပြီးသားပါ။ ကိုယ့်စိတ် ကြိုက် ချစ်သူရှာဖို့ သုံးနှစ်ကြာခွင့်ပြုခဲ့တယ် မျိုး။ သမီးစိတ်နှောင့် ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးမှ ပယ်ဖျက်ခဲ့တာပါ။ ရင်ထဲနာကျင်နေရတယ်ဆိုလို့ လည်း စိတ်အနည်ထိုင်အောင် တစ်နှစ်ကျော် စောင့်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ လုံ လောက်ပါပြီသမီး။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဒက်ဒီတို့ဆန္ဒကို လိုက်လျော ပေးစေချင်တယ်”

“မာမိတို့က အတင်းအကျပ်ကြီး မစိမံစေချင်တာ အမှန်ပဲ သမီး။ ငယ်တော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တာ။ စိတ်ကို အလိုလိုက်သင့် သလောက် လိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ထိန်းချုပ်ပေးပါတော့”

“ဟုတ်တယ် မျိုး။ စွမ်းတို့မောင်နှမက ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသလို ပညာဉာဏ်ရည်လည်း ပြည့်ဝလွန်းတာအမှန်ပဲ။ အန်တီလေးကိုလည်း တရိုတသေပြောလေ့ရှိတာ။ ဒီလိုသာ အပြစ် ပြောစရာ လက်ညှိုးညွှန်ပြစရာ ကလေးမျိုးက ရှားပါးလွန်းတယ်မျိုး။ တစ်ကြိမ်လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးပြီ။ နောင်တဆိုတာကိုလည်း ရသင့် သလောက် ရခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတော့ မျိုးရဲ့နာကျင်မှုကို ထိုက်သင့်တဲ့ကုသမှုမျိုး

ရှိစေချင်တာ အမှန်ပဲ”

ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောကြပြန်ပါပြီ။ ငြင်းဆန်ဖို့ပင် အားမရှိ တော့သည့်နှယ်ပါ။ ‘မျိုး’ က မျက်စိရှေ့မှာဖြင့် မာဆတ်ဆတ်လေး ပုံစံဖြစ်ပြီး တကယ်တမ်း ကွယ်ရာမှာဖြင့် စက္ကူပျော့လေးနှယ် ပျော့ဖတ် နေတာ မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို လူမသိ မမြင်စေရန် ဖုံးကွယ်ထားရတာ အဘယ်မျှ ပင်ပန်းလွန်းပါသလဲ။

သို့သော် ကံကြမ္မာက ‘မျိုးမမမျိုး’ ကို ဘယ်သောအခါမျှ မျက်နှာသာမပေးချင်ပြီ။ တစ်ကြိမ်ကွဲဖူးတဲ့ရင်ကို ပြန်သက်သာစေမည့် ဆေးကောင်းနည်းလမ်းကောင်းမျိုး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အခွင့်မပေး ပါဘဲ ရင်ကို ထိရှလွယ်သည့် ဆူးတစ်ချောင်း ဓားတစ်လက်ကိုသာ လက်ထဲလာထည့်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

“မျိုး စဉ်းစားပေးပါ့မယ်”

နှလုံးသားမှ ဖျတ်ခနဲ အက်သွားသည့်နှယ်ပါ။ အချစ်ဆိုသည့် မီးကို ကိုင်စမ်းကြည့်ပြီးခဲ့ပြီ။ ကြင်နာခြင်းဆိုသည့် ဓားထက်ရှိ ပျားရည် ကိုလည်း ချိုသလားဟု မြည်းစမ်းခဲ့ပြီးပြီ။ လောင်ကျွမ်းခြင်းဒဏ်ရာ အက်ကြောင်းကို အက်စစ်နှင့် ထပ်ပက်ခံရရုံနဲ့ ပိုပြီး ထူးမလာတော့ ပါဘူး။

‘မျိုးမမမျိုး’ ဆိုတာ ရင်ခုန်ခွင့်မရှိတဲ့ ကြိုးဆွဲရုပ်သေး

တစ်ရုပ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“တော်တယ်”

“ငါ့သမီး လိမ္မာလိုက်တာ”

“ခုမှပဲ အန်တီလေးလည်း အသက်ဝဝ ရှူနိုင်တော့တယ်”

အိပ်မက်တွေ ပျက်ပြယ်လေပြီ။ ပြောကြတာကဖြင့် အိပ်မက်ဆိုတာတွေက အမှန်တကယ် ဖြစ်လာတတ်တာဆို။ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ပေးတတ်တယ်ဆိုပြီး လက်တွေ့မှာဖြင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။ တစ်ခါ အထူးခွဲရသည့် ရင်က ဒဏ်ရာ သက်သာရုံသာရှိချိန်မှာ နောက်ထပ် အရှိုးရာကို အပြူးကြီးစွာ ဖန်တီးလေသလား။

ရင်ခုန်တတ်တဲ့အရွယ်မျိုး မဟုတ်တော့မှန်းသိထားပေမယ့် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထူးဆန်းစွာ ရင်ခုန်ချင်ပါသေးသည်။ နာကျင်မည်မှန်းသိထားပါလျက် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အချစ်ဆိုတာကို ထူးခြားစွာ တွေ့ကြုံချင်ပါသေးသည်။ ပူလောင်ရမည်မှန်းသိထားပေမယ့် ပျက်ရည်ကျရမည့်အိပ်မက်တို့ကို နောက်ထပ်တစ်ခါ စိတ်ကူးဖြင့် တွေးထင်မြင်မက်ချင်သေးတာ အမှန်ပါပဲ။

သို့သော် -

“မျိုး နားလို့ရပြီလား”

“အေးအေး... သွားနားတော့လေ သမီးရယ်”

“စွမ်း phone ဆက်ရင် ကိုင်ဖို့မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟုတ်!”

ညစာစားပြီးပြီပို့ ညဉ့်ခန်းမှာ အစည်းအဝေး (တစ်ဖက်သပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ) ပြီးမှသာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခွင့်ရပါ၏။ လှေကားထစ်တွေကို မနည်းအားယူ၍ တက်ခဲ့ရလေသည်။ ဒီနှစ်ထဲ wedding လုပ်မည့် အန်တီလေးက ဘာ stress မှ မရပါဘဲ ‘မျိုး’ ကမှ ဖြစ်ရတယ်လို့။ လောကကြီး အတော့်ကို တရားမမျှတသည်ပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မျိုး”

“အိပ်တော့မယ်၊ ပင်ပန်းနေပြီ”

“ကော်ဖီသောက်ဦးမလား မေးတာ”

“ဟင့်အင်း... မသောက်တော့ဘူး”

“အေးအေး... Goodnight နော်”

မ good တဲ့ night ပါပဲ။ အိပ်ရာထက် မှောက်ခုံပစ်လှဲချ ဆိုက်မိလေ၏။ ကူကယ်သူမဲ့သည့်ဘဝမှာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ဒါမှ မဟုတ် ကြိုးစတစ်စလေးသော်မျှ လက်ထဲမရှိသည်ပဲ။ Phone ဆက်ဆိုင်ကိုင်၊ သူပြောသမျှ All yes ပဲလား။ အထက်စီးဆန်စွာ ခပ်ရင့်ရင့်

ပြောလေ့ရှိသည့် ပုံစံကို တစ်ခါကြုံပြီးရုံနှင့် မပြီးနိုင်ပါလားနော်။

အိပ်ရာထက် လူးလှိမ့်နေရင်းမှ အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်ရပါသည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်ထားပေမယ့် လိုက်ကာစေ့ထားတာမို့ ဖယ်လိုက်ပါ၏။ နွေလေပူက ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး တိုက်လိုက်လေသည်။ ရင်အပူ အနည်းငယ်မျှ အေးစေရန် လေအေးလေးတောင် မတိုက်ပါလား။

သိပ်ကြီး အလင်းမပေးနိုင်သည့် လမင်းကြီးကပါ ဖျော့နေလေသည်။ သဘာဝတရားကြီးကိုက အင်အားမရှိတော့သလိုနယ်ပါ။ ကောင်းကင်ယံက ခါတိုင်းညတွေထက် ပိုမည်းမှောင်နေသလိုပါပဲ။ သင်္ကြန်အချိန်အခါရက်မို့ သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးလေး တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက်တောင်မှ အဖြစ်လေးတောင် မရွာပေးပါလား။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လွင့်ပျံ့လာသည့် တဒုန်းဒုန်း တဂိုဏ်းဂိုဏ်း အသံတို့ကို ကြားနေရပါ၏။ လေအဝှေ့မို့ သဲ့သဲ့လေးမျှသာပါပဲ။ ရပ်ကွက်စုပေါင်းမဏ္ဍပ်ဆီမှ Song Box သံထင်ပါရဲ့။ သူများတွေ ပျော်နေချိန်တိုင်း အထီးကျန်စိတ်ဖြင့် မကျေမနပ် မနာလိုဖြစ်ရသည့် ကာလက ကုန်လွန်ပါစေတော့လေ။

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိစဉ် ပါးပြင်ထက် နွေးသွားရလေ၏။ လက်ဝါးဖြင့်စမ်းလိုက်စဉ် စိုစွတ်သွားသည်က မျက်ရည်ပူတို့

ဖြစ်နေလေသည်။ ‘မျိုးမမမျိုး’ ငိုနေပြီလား။ တစ်ကြိမ် အသည်းကွဲခဲ့စဉ်က ဒီမျက်ရည်တွေ ကုန်ခဲ့ပြီထင်ထားသမျှ မှားလေပြီ။ ရှိုက်လိုက်သည့် ပင့်သက်ကို လေပြည်နွေးနွေးက သယ်ဆောင်သွားလေ၏။

“ဝေါ ဖျောက်! ဖျောက်!”
“ဟင်!”

ရုတ်တရက် လေက အေးလာသလို မိုးရေစက်တို့က တစ်စက်နှစ်စက် ကျလာလေ၏။ စိတ်ထဲမှ တောင့်တမှုကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေသလား။ ခဏတာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးနဲ့လေးကို ရှူရှိုက်ခွင့်ရချင်ပါသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီး ကြုံဆိုနေသလို ‘မျိုးမမမျိုး’ လည်း စောင့်နေတာကို သိသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။

မျက်ရည်ကြားမှ ယဲ့ယဲ့ပြီးလိုက်မိစဉ် မျက်နှာထက် လွင့်ကျလာသည့် မိုးမှုန်တို့ကြောင့်ပါပဲ။ ရင်ထဲမအေးသည့်တိုင် ပူလောင်နေပါသည့် မျက်နှာထက် အေးရုံဖြင့် ကျေနပ်နိုင်လေ၏။ ခေါင်းမော့လိုက်မိသဖြင့် ဆံပင်တိုတိုက ကုတ်ကိုထောက်မိသွားပါသည်။ ရှည်လာ၍ ညှပ်တော့မည့်စိတ်ကူးကို လွင့်ပစ်ရတော့မှာပါပဲ။ နောက်ထပ် ရင်နာခြင်း၊ နောက်ထပ်နာကျင်ခြင်း၊ နောက်ထပ်နှလုံးသားတစ်စုံကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရတော့မှာပါလေ။

“စားမကောင်းရင် ဘာစားချင်လဲပြောလေ။ ဈေးကတော့ တစ်ပတ်စာ အခြောက်အခြမ်းရော အသားငါးတွေပါ ဝယ်ထားတာပဲ”

“ရပါတယ်”

“အားမနာပါနဲ့ အစ်ကိုရဲ့”

အစ်မဖြစ်သူက သူ့ကို ဂရုစိုက်ပြီးပြောနေပေမယ့် ‘လင်း’ နှင့် ‘မင်းမင်း’ ကဖြင့် သတိမထားသလိုပါလေ။ တစ်နေကုန် ရေ တစား ရေပက်ခံထွက်သည့် ‘မင်းမင်း’ က ည (၆) နာရီကျော်မှ ပြန်လာသလို စတုဒိသာအလှူငိုင်းလုပ်ပေးပါသည့် ‘လင်း’ ကလည်း မပင်ပန်းသည့်နယ် နှစ်ပေစာကံသား လေများနိုင်ကြပါရဲ့။ သူ ခုံမှ ထရပ်လိုက်မှသာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ဖော်ရလေသည်။

“ကိုကို”

“ပြန်နှင့်မယ်”

“ကိုကိုစားချင်တယ်ဆိုလို့ ငါ့ကြော်နှစ်နဲ့ မုန့်လာဥချဉ်ရည် ဟင်း ချက်ထားပေးတာလေ။ စားမကောင်းဘူးလား”

“တော်ပြီ”

“ကျွန်တော် နေဦးမှာနော်”

“နေပေါ့။ တစ်သက်လုံးခေါ်ထားမယ်ဆိုလည်း နေလို့ရ တယ်”

(၁၉)

ညစာထမင်းပိုင်းမှာ ‘မင်းမင်း’ ၏ စကားသံ ရယ်သံတို့က သာ ကျယ်လောင်နေတာပါ။ အဘယ်မျှ ပျော်နေတာပါလဲ။ ပြောစရာ စကားတို့က ကုန်ကိုမကုန်နိုင်ပါလား။ ‘မြလေး’ ကိုတစ်လှည့် ‘လင်း’ ကိုတစ်လှည့် ပြောနေပေမယ့် ရွယ်တူခြင်း စနောက်တာက ‘လင်း’ ကိုချည်း ဖြစ်နေတာလေ။

“အစ်ကို ဝပြီလား”

“အင်း”

“နည်းလိုက်တာ”

“တော်ပါပြီ မြလေးရယ်”

'မင်းမင်း'က ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပေမယ့် မမရော 'လင်း' ၏ မျက်လုံးပြုံးသွားရလေ၏။ စကားကလည်း အနှောင့်အသွားမလွတ်နဲ့ ဘာသဘောပါလဲ။ ညီဖြစ်သူက အဖော်ရှိအောင် လာနေပေးတာကို ကျေးဇူးမတင်သလို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ချက်ကျွေးရသည့် 'လင်း' နှင့် မမကိုပါ စိတ်ခုနေပုံပါပဲလား။

“အစ်ကို ညကျရင် ဗိုက်ပြန်ဆာနေမှာပေါ့။ မုန့်နဲ့ကော်ဖီထုပ် ယူသွားလိုက်ဦးလေ”

“Good ပဲ”

“ကိုယ်မှ Coffee မကြိုက်တာ”

“ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်လေ ကိုကိုရဲ့။ Hotel တည်းရ သလို service ကအပြည့်ပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟာ... လန့်လိုက်တာ ကိုကိုရ”

“မင်းမင်းက နောက်တာပါ အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါ နောက်စရာလား။ သူများအိမ်မှာ နည်းနည်းမှ အားမနာ ဘဲ ရသမျှ အခွင့်အရေးအကုန်လိုချင်တဲ့ကောင်”

“ကျွန်တော်က ဘာများယူနေမိလို့လဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးပေါ့။ တစ်နေ့ကုန် သဝေထိုးပြီး

ဒီလာ ပေလာသမျှလည်း လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်ပေးရတယ်။ ဟိုဟာ စားချင်၊ ဒီဟာစားချင်ပူဆာလို့လည်း မညည်းမညူ၊ ချက်ကျွေးရတယ်။ ဒီကြားထဲ မုန့်လုပ်ကျွေးဖို့ပူဆာသေး။ အခုလည်း ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေ ထပ်တောင်းနေပြန်ပြီ။ မင်းအတော်လွန်နေပြီနော်”

ညီဖြစ်သူရော 'လင်း' တို့ညီအစ်မပါ သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ သူ့စကားလွန်သည်ဟုလည်းမထင်ပါ။ ဒင်း တ နဂိုကတည်းကမှ တစ်ဖက်သားကို အားမနာတတ်တာလေ။ ဒီလောက်ပြောတာတောင်မှ မျက်နှာပူပြီးရပ်မည်မထင်ပါ။ 'မင်းမြတ် သခင်' က ခေါင်းမာသလို ပြောရခက်သည့်ညီမျိုး ဖြစ်လေ၏။

“ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“အဲဒါက ကိုကိုလုပ်ပေးရတာမှမဟုတ်တာ။ လင်းနဲ့မမ လုပ် ပေးနေတာလေ။ ကိုကိုက ဘာကြီးလဲကွာ။ ကျွန်တော့်ကိုမလိုလား သလိုပဲ”

“သူစိမ်းကို ပိုအားနာတတ်ရမှာပေါ့”

“လာပြန်ပြီ သူစိမ်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လင်းတို့က မင်းအတွက် သူစိမ်းမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလို တစ်ခါမှ မတွေးဖူးပါဘူး”

၂၂၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘာ”

“အမျိုးမတော်ချင်ဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်”

ကြည့်စမ်း! မိန်းကလေးတွေရှေ့ မပြောရဲတာလည်း မရှိပါလား။ စကားကို ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်အောင် ပြောတတ်ရတယ်လို့၊ ‘လင်း’ တို့ညီအစ်မက ထမင်းစားပွဲသိမ်းနေပြီပို့ အခန်းဝမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုသာ ရပ်ကုန်ခဲ့ရပါ၏။ အရင်ကဖြင့် ‘ကိုကိုရေ’ ‘ညီရေ’ ဆိုပြီး နီးနီးကပ်ကပ်ရှိခဲ့ပြီသည့် ညီဝမ်းကွဲလေးကို ‘လင်း’ နှင့် ဆက်နွယ်ပြီးတော့ စိတ်မခုချင်ပါ။ ခက်တာက ဒီချာတိတ်ပုံက အချိုးကိုမပြောပါလေ။ အပြင်မှာလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်နေတတ်ပြီး အတွင်းပိုင်းကိုပါ သပ္ပာယ်အူလို ပြန်ရစ်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

အလို! သူ့ အစိုးရိမ်လွန်နေပြီလား။ ရွယ်တူချင်းဖြစ်သည့် ‘လင်း’ ကရော ‘မင်းမင်း’ အပေါ် မယိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါလေ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။ ‘မင်းမြတ်သခင်’ လို ငပွေငရှုပ်လေးနဲ့ ဖြူဖြူသန့်သန့်လေး ‘လင်းလွန်းတာရာ’ ကမည်သို့မျှ မလိုက်ဖက်တာ။ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ဖက်သပ်ထင်မြင်ချက်တို့က သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လွန်းလေ၏။ ခက်ချေပြီကော ‘ဘုန်းမြတ်သခံ’ ရယ်။

“ကိုကိုနဲ့ကျွန်တော်တို့အရွယ်က ဒီလောက် အသက်ကွာခြား

းတော့ တွေးခေါ်ယူဆချက်တွေပါ ကွာတော့တာပေါ့။ တစ်ခုခုဆို ညည်းနည်းအရိပ်ပြရုံနဲ့ မပေါက်ဘူး”

“လူကြီးကို မနောက်နဲ့ မင်းမင်း”

“မနောက်ပါဘူးကိုကိုရဲ့၊ အတည်ပြောနေတာပါပဲ။ အဲဒီလို သူကြီးဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တွေးထားလို့ အခုလိုဖြစ်နေတာ”

“ဘာ”

“နေရာတကာ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ တည်တည်ကြီးမနေပါနဲ့ကိုကိုရဲ့။ ဘိုငှပ်ကောင်လေးက အဲဒီလိုလေး ငြိမ်နေရုံနဲ့ ပေါ်မလာဘူးဗျ”

“ဘာကောင်”

“သမုဒယပင်လယ်အောက်က ငှပ်ကောင်လေးကိုပြောတာ သေဗျာ ဝေးလိုက်တာ”

“သူများအိမ်မှာ ဗလွတ်ရွတ်တနဲ့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက် ပြောနေနဲ့”

“ကြောက်ရင်လွဲ ရဲမှမင်းဖြစ်တာတဲ့။ တစ်ခါခူးတာနဲ့ ဆူးစူးခံရပြီး အဆိပ်မိတာကို ခုထိ ကြောက်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား။ နောက် တစ်ကြိမ် ဆူးထပ်စူးရုံနဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားမှာပါ ကိုကို။ တွေးကြောက်နေရုံနဲ့ နှင်းဆီက သူ့ဘာသာ ကြွေမလာဘူး။ စောင့်တာနဲ့ အချိန်ကုန် သွားတာပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟာဗျာ... ငါ့အစ်ကို အတော်ကို နှိုးဝေးတာပဲ။ အချစ်လေး အချစ်။ Love ဆိုတာကို ဒဿနဖွင့်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ Very simple နည်းနဲ့ ပြောပြဆွေးနွေးနေတာလေ”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ပထမပူနေသည့် ရင်က ‘လင်း’ အတွက် စိုးရိမ်တာမျိုးဖြစ်ပြီး အခုတစ်ခါက ‘လင်း’ ကြားသွားမှာပင် ပို၍ စိုးကြောက်ပြန်ချေပြီ။ ဒင်းလျှောက်အာချောင်တာနဲ့ပဲ လူကြား ကုန်တော့မှာပဲ။ သူ့ကိုစွဲက မေမေစသလိုနောက်သလိုမျိုးဖြင့် အတည် ပြောထားတာမှ မဟုတ်သေးတာလေ။ ငါ့ကို မျက်နှာပူရအောင် ဇီဝက ဖြိုက်ပြန်ပါရောလား ‘မင်းမြတ်သခင်’။

“ဘာလဲ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“လင်းကိုလေ”

“တိုးတိုးပြောပါကွ”

“အဲဒီလို ဝန်ခံခဲ့ရမှာပေါ့။ တိုးတိုးလေးပြောမှ အချစ်မဟုတ် ပါဘူးကိုကို။ ကျယ်ကျယ်ပြောမှ လူပိုသိပြီး အတည်ဖြစ်တာ”

“လာ ပြန်မယ်”

“အာ... ကျွန်တော် ဒီမှာနေပါဦးမယ် ဆိုနေမှ”

“မရဘူး”

“မပြန်ချင်သေးပါဘူး။ လင်းနဲ့ပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်ဗျ”

“မပြောနဲ့ ပြောချင်လည်း လင်းလင်းထင်းထင်း မနက်ကျမှ ပြော”

“မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ ပြောရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“မင်းမင်း!”

သူ့အော်သံထွက်သွားစဉ်မှာပဲ ရုတ်တရက် တစ်အိမ်လုံး ဖျတ် နေ မှောင်သွားလေ၏။ သေတော့မှာပဲ။ ဒီမှာ တစ်ဝက်တစ်ပြက် ဆွေးနွေးပွဲက မပြီးသေးပါဘဲ ဒီမီးက အစိုးမရဘဲ ပျက်ပါရောလား။ ‘မင်းမင်း’ တစ်ယောက် အပြင်လရောင်မြင်ရတာကို သိပြီး ဧည့်ခန်း ဆက်သို့ ဆက်လျှောက်စဉ် ခုံတွေဝင်တိုက်သံ အော်သံကိုပါ ကြား ထိုက်ရပါသည်။ သူက ခုထိ အလယ်ခန်းအဝင်ဝမှာ တောင့်တောင့် ညှိုး ရပ်နေမိတုန်းပါပဲ။ အမှောင်ထဲမှာ မျက်စိကို ကျင့်သားရအောင် ဩည့်နေစဉ် သနပ်ခါးနံ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရလေ၏။ အလို! ‘လင်း’ တစ်ယောက် ဒီနားကိုရောက်လာပါရောလား။

“လင်း”

“အမေ”

“ကိုယ်ရှိတယ် ပြောမလို့ပါ”

“ဪ... ပြန်သွားပြီပဲ ထင်ထားဟာ ကိုကိုရဲ့။ အနောက်က ဗီရိုပေါ်ကို စမ်းပေးပါလား”

“နံရံတက်လား”

“အင်း... အပေါ်မှာ လျှပ်စစ်မီးအိမ်လေး တင်ထားတယ် စမ်းမိလား”

“ဒါလား ဟာ!”

မမြင်မကမ်းနှင့် လှမ်းစမ်းလိုက်စဉ် လက်ဖြင့် တိုက်မိသွားပြီး ကျကွဲသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ သွားပါပြီ။ ကူညီဖို့ပြင်ကာမှ ဖျက်ဆီးသည့်နှယ် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ခြေလှမ်းရွှေ့သံကြားလိုက်ရစဉ် ‘လင်း’ ကို သူ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။ မှန်ကွဲသံကြားထားတာနဲ့ နင်းမိလျှင် မည်သို့လုပ်ရပါ့မလဲ။

“ကိုကို”

“မသွားနဲ့လေ၊ ခြေထောက်စူးလိမ့်မယ်”

“ဗီရိုထဲမှာ ဓာတ်မီးရှိလိမ့်မယ်။ အောက်ဆုံးထပ် အဖျားလေး နားမှာ ထောင်ထားတာဖြစ်မှာ”

သူ မလှုပ်ချင်ပါလေ။ နောက်ထပ်အထဲမှပစ္စည်းတွေ ထပ်ထွက်ကျလာပြီး ကွဲကုန်မှာစိုးလို့ပါပဲ။ အမှောင်ထဲမှာ ကြောက်ရမည့် မိန်းကလေးက မကြောက်ပါဘဲ သူက ‘လင်း’ ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို

တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ထားမိတာပါလေ။

“မြရော”

“မမက Toilet ထဲမှာ ထွက်လာဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှာလို့

မတွေ့လား ဓာတ်မီး”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒါကြောင့် လင်း ရှာမယ်ပြောနေတာပေါ့။ ဖယ်ပေး

အေး!”

“ကျွန်ုပ်! ကိုယ်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဖန်ကွဲသံကြားလိုက်

ဆွဲထားတာကို လှုပ်လိုက်တာကိုး။ ခြေထောက်စူးသွားပြီလား”

“အင်း... ကျွတ်! ကျွတ်! အား နာလိုက်တာ။ ထင်တယ်

အိမ်က ဖန်နဲ့ချိတ်လို့ရတဲ့ဟာမျိုးမို့ကွဲတာ”

“အဆိပ်တက်နေပြီလား”

“ရပါတယ်”

“မင်းမင်းကိုခေါ်ရမယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီ

အေး”

“မခေါ်နဲ့လေ၊ တော်ကြာ နောက်ထပ်တစ်ယောက် ထပ်နင်း

အေး”

ကြည့်စမ်း! ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ မပူပန်ပါဘဲ ‘မင်းမင်း’

ကိုတော့ တွေးပူနေပြန်ပါရောလား။ စိတ်ထဲတိုသွားရပါပြီ။ ကိုင်ထား
သည့် လက်ကိုအားဖြင့် ဆွဲလိုက်မိလေ၏။ ရင်ခွင်ထဲရောက်လာပါသည့်
'လင်း' က အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်လိုက်ပေမယ့် အသံက တိုးထဲ
လေးသာ ထွက်သွားပါသည်။

“ကိုကိုနော်”

“ပြော”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းမင်းနဲ့ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုလဲဆိုတာ”

“ဟင် ... ဘာကြီးလဲ”

“လင်းရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကိုမေးနေတာလေ”

“အာ ... ခြေထောက်နာနေပြီဆိုကာမှ ဘာတွေလျှောက်
နေတာလဲ”

“ခြေထောက်ကခြေထောက်၊ ကိုယ်မေးတာက သင်သိ
တာ၊ ခြေ”

“မသိဘူးကွာ”

“လင်းနော်”

“ကိုကိုလုပ်ပုံကိုက ကောင်းမှမကောင်းတာ”

“ဘာမကောင်းတာလဲ”

“လင်းက အရင်ပြောရမှာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

“အဲ!”

'လင်း' ပြောတာအမှန်ပဲမို့ သူ အံ့သြသွားမိစဉ် ကိုရွှေမီးက
အချိန်ကောင်းမှာပင် ဖျတ်ခနဲ ပြန်လာလေ၏။ အမှောင်ထဲမှ ချက်ချင်း
အလင်းရောင်ပြန်ဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်စိကျိန်းစက်သွားရပါသည်။
အခုမှပင် သူနှင့် ရှေ့ဘက်မှာ နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေပါသည့် 'လင်း' ကို
ပြန်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မျက်စောင်းလှလှလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ်
ပြန်ပေးလေသည်။ အခုမှပင် ဝန်းကျင်ကို သတိရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်
စဉ် 'မင်းမင်း' က (ညှော်ခန်းနှင့် အလယ်ခန်းအဝင်အပေါက်) နံရံကို
ချင်း လက်ထိုက်လျက် ပြီးကြည့်နေလေ၏။ 'မြကမ္မလာ' သည်လည်း
ခန်းခန်းအဝမှာ ပြီးတုံ့တုံ့ဟန်ဖြင့် သူတို့ကို ရပ်ကြည့်နေတာပါလေ။
မင်းတော့ သေပြီ 'ဘုန်းမြတ်သခံ'။

လိုက်ရပါ၏။ ဒီကောင်ကတော့ အိမ်မပြန်ခင် ဘယ်လောက်ထိ မွေနေ ဦးမည်မသိပါလေ။ မေမေနှင့်ဖေဖေပါ ပြီးနေကြပြီမို့ သူနေရခက်လာ ပါ၏။ ဖျော်ပေးထားပါသည့် Teamix ကို မမှတ်မိဘဲ မော့သောက်မိ စဉ် အပူလောင်လေတော့သည်။

“အာ ... ကျစ်!”

“ဖြည်းဖြည်း လူပျိုကြီးရော ဖြည်းဖြည်း။ ရှက်ရမ်းရမ်းတာ က အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကုရခက်တဲ့နေရာမှာ ဒဏ်ရာမဖြစ်စေနဲ့ ဗျ”

“စကားကိုကြည့်ပြော၊ မင်းခုထိမပြန်သေးဘူးလား။ လကုန် ခါနီးနေပြီ”

“ဟယ် ဘယ်နှယ် ... ညီကို အတင်းနှင့်နေပြန်တာလဲ”

“အင်းလေ၊ ကြီးမေ လက်ရာလေးတောင် ကောင်းကောင်း မမြည်းရသေးတာ”

“အံ့ဟ ဟိုဘက်အိမ်မှာ တစ်ဝတစ်ပြဲ စားထားတာတောင် မဝသေးဘူးလား။ မေမေ့ကို ခိုင်းချင်နေပြန်ပြီ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ကြီးမေရဲ့။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အစားအသောက်က ပျက်ဦးမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။ လင်းနဲ့မမ လက်ရာက ရှယ်ပဲဗျ။ စားလို့မကောင်းတဲ့ရက်ကို မရှိဘူး။ နေ့စဉ်

(၂၀)

Breakfast ဝိုင်းကိုရောက်စဉ် အိမ်မပြန်သေးပါသည့် ‘မင်းမင်း’ နှင့် ဖေဖေရော မေမေပါ ရှိနေပါ၏။ အလုပ်ပြန်ဆင်းရတော့ မှာမို့ ခါတိုင်းနှယ် ဝီရိယစိုက်ကာ စောစောနိုးပြီး ရေချိုးပြင်ဆင်ရတော့ တာပါ။ သကြန်ရက်ရှည်ကဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ပြီးသွားမှန်းပင် မသိလိုက် ပါချေ။

“သမီးလေးမွေးနေ့မှာ အမှတ်တရ ဘာပေးရင်ကောင်းမလဲ”

“ဒီမှာရှိတယ်လေ ကြီးမေရဲ့”

“ဟော့ကောင်”

သူ့လက်မောင်းကို ပုတ်ပြပြီးပြောလိုက်သဖြင့် အမြန်ပြော

အသားဟင်းတွေချည်း ဆီမြုပ်နေအောင် မချက်ဘဲ အာဟာရမျှတ
အောင် ချက်တတ်တယ်။ အရွက်ကြော်၊ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ အသုပ်တစ်မျိုး
အမြဲတမ်း ဝှက်ရှယ်ပဲ။ ဗိုက်ဝအောင်စားဖို့ အရသာခံဖို့ထက် တစ်
ယောက်တည်း စိတ်ကောက်ပြီး တင်းနေရင်တော့ မသိဘူး။”

“မင်းမင်း”

“သားကလည်းလေ ကလေးတွေထဲမှာ အကြီးဖြစ်ပြီး အဲဒီ
လို ဖြစ်စရာလား”

“မေမေတူ အတော့်ကိုလွန်တာ မေမေရ။ သူများအိမ်မှာ
ဗိုလ်သွားကျလွန်းတယ်”

“အဲဒါကို အိမ်ရှင်က ဘာမှမပြောဘဲ သူချည်းကောနေတာ”

“မင်းကရော ပြောသလောက် နာတတ်လို့လား”

“အဲလိုသာ နာတတ်ရှက်တတ်နေရင် ငတ်သွားမှာပေါ့ဗျ”

“အတော်ရှုပ်တဲ့ကောင် မင်း မြန်မြန်ပြန်တော့ မျက်စိနောက်
တယ်”

“သားကလည်းကွာ”

“အဲဒီလိုပဲ ဘာဘရဲ့။ ဘုရားပြီးရင် ငြိမ်းဖျက်တယ်ဆိုလား။
သူ့ကိုစွဲပြီးသွားတော့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းနှင်ချင်နေတာ”

“ဟေ့!...ဘာကပြီးတာတုံး”

“ဘယ်လိုလဲ၊ သားနဲ့လင်း ok ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရ။ ဒီကောင် လျှောက်ဖွနေပြန်ပြီ”

“ထောင့်ငါးရာမပြည့်တပြည့်ဆိုတော့ (၉၅) ထက်တော့
အခြေအနေကျော်နေပါပြီ။ ညအမှောင်ထဲမှာ ဘာညာဘာညာမြင်ကွင်း
ဧး!”

“မင်းကို တော်ခိုင်းနေတယ် မဟုတ်လား”

“ကြီးမေ”

ပါးစပ်ထဲကို ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် သကြားဖြူးထားတာ
တို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်မိ၏။ ဒါတောင်မှ မရပ်သေးပါဘဲ ပလုံးပထွေး
ဖြင့် မေမေ့ကို ပြောနေသေးတာပါ။ မေမေက တူတော်မောင် နင်နေ
ပြီဆို သောက်ရေထည့်ပေးလေ၏။ အသက်ရှူပေါက်မှားသွားသည့်နယ်
“မင်းမင်း” မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ကိုကိုလုပ်ကြံတယ် ကြီးမေ။ ဘာဘဲကြီးမေ သက်သေလုပ်
ပေးပါ”

“ဒါဖြင့် ဝိတ်ရက်ရှည်အတွက် ရှောင်ပေးတာ မှန်သွားပြီပေါ့။
အတော်အဆင်ပြေတဲ့ စီမံကိန်းပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုလင်းလက်နဲ့ ဖေဖေရော ခင်တို့ပါ တိုင်ပင်

ပြီး တမင်တရားစခန်းဝင်ဖို့ အကြောင်းရှာလိုက်တာ သားရဲ့။ မဟုတ်ရင် အိမ်က သစ်ငုပ်တို့ကြီးက နည်းနည်းမှ မနဲ့လာဘူး။”

“အခု နဲ့တောင်မကဘူး။ ဟိုဘက်ကြိုကို လဲကျသွားလေရဲ့”

“မင်းတော့လား”

“အား! စက်ကွင်းမလွတ်ဘူး”

လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ထိုးလိုက်သဖြင့် ‘မင်းမင်း’ က ခုနဲ့ မေမေအနီး ကပ်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ သူ့အဖြစ်က ‘အရပ်က ပါ လူဝိုင်းပါ’ ဆိုသည့်အဖြစ်နယ်ပါပဲ။ မိသားစုတွေ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ကူညီပေးတာတောင်မှ ‘လင်းကိုချစ်တယ်’ ဆိုပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး သော်မျှ ပြောမထွက်တာလေ။ တုံးပါ့ ‘ဘုန်းမြတ်သခံ’။

“Weather station က ဘယ်လောက် percent လဲ”

“ရွာရန်ရာနှုန်း ၆၀ လောက်ပဲ။ ဘာသာက ဒီနေရာမှာ ဓားရှူးလို့ ဓားမကိုင်ရဲတော့တဲ့ အဆင့်ပဲရှိတယ်”

“ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်နေပြန်ပြီ။ မင်းတောင် အန်တီငယ်ရှာပေးတဲ့ မိန်းမကိုပဲ ယူမှာမဟုတ်လား။ အတူတူချင်း တစ်မတ်ပိုမယူချင်နဲ့”

“တစ်ဖူးပိုရှုတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မရဘူး တစ်မတ်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နိန့်ကိုယူမှာမှ မဟုတ်တာ”

“နာမည်ကလည်း ဂျပန်နာမည်လို အဆန်းပဲ”

“နိန့်မေဘယ်ကျော်တဲ့ ကြီးမေရဲ့”

“ရှင်ကလည်း ရှင်အစ်ကိုကိုအားကျမခံ ဆရာဝန်ကို ငြင်းဦးမယ်ပေါ့လေ”

“အဟဲ့! ဆရာဝန်ကိုတော့ ရအောင်ယူမှာပါ။ ဆေးကျောင်း သူ့ကိုငြင်းမှာ”

“ဟင်!... ဘယ်သူလဲ”

“ဒါက secret ”

“ဪ... ဆွေမျိုးအရင်းကြီး ဖုံးကွယ်ထားချင်ပြန်ပါပြီ”

“သတိထားနော် မေမေ၊ အမျိုးအရင်းတွေကိုမှ ကြောက်ရတာ”

“ဟုတ်ပါ”

သူ မျက်နှာအမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရပါ၏။ ကိုကိုရိပ်မိသွားပြီလား။ ကိုကိုနှင့် တွဲစဉ်အချိန်မှာ သူ့ကိုတစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါသည့် ‘မ’ ကို အနီးဆုံးချဉ်းကပ်ရတာ အဘယ်မျှ ခက်ခဲခဲ့ရပါသလဲ။ ဘယ်လောက်ကြီးနိုင်တဲ့မာနရှင်လဲဟု အကဲစမ်းမိရင်းမှ သူ ရင်တွေခုန်လာခဲ့ရတာပါလေ။ အချစ်ကို ဘာမှန်းပင် သေသေချာချာမသိပါဘဲ ကိုကို့ကို

ခေါင်းညှိတ်ခဲ့သတဲ့လား။ ‘မျိုးမမမျိုး’ ကတော့ အံ့ဩစရာအမျိုးသမီး
လေးပါပဲ။

“တွေ့လား မှန်တာပြောလို့ ငြိမ်သွားပြီ”

“ကိုကိုလင်းကို ကျွန်တော်မလုရင်ပြီးရော မဟုတ်လား”

“ဘာကွ”

“ဟယ် ... အဲဒါနဲ့ပဲ စကားထပ်များဦးမယ်”

“လုလို့လည်း ပါလာမှာမှ မဟုတ်တာ။ လင်းက မင်းကိုမှ
မကြိုက်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကိုကြိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“သိရင်ပြီးတာပဲ”

“မဆိုးဘူး။ စာတော်တော်တတ်လာပြီ။ ရည်းစားတစ်ခုလပ်
စာမေးပွဲကျခဲ့တာ ကောင်းသားပဲ”

“ပြောပြန်ပြီ ကြည့်”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ဖိုကြ၏။ ဒီချာတိတ်က အမှတ်သည်းခြေ
ကိုမရှိတာပါ။ အပြောခံရ ဝမ်းနည်းလည်း သူ့လို တန့်န့် ခံစားတတ်
တာမျိုး မရှိဘဲ ခဏလေးဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေလိုက်တာပါ
လေ။ လူငယ်ဘဝကို စိတ်ကြိုက်ခံစားတတ်သည့် ညီပါပဲ။

“သွားတော့မလို့လား”

“အေးပေါ့၊ ငါက အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့။ မင်းလို ၁၀၉/၁၀၀
မဟုတ်ဘူး”

“အားပါးပါး အခုကတည်းက တစ်လေသံထည်းထွက်နေ
ပြီ။ ဟိုတစ်လောက လင်းလည်းပြောတယ်။ ငါက (၂၁၉) မဟုတ်ဘူး
တဲ့”

“ကောင်းတယ် ... ဒါမှ မှတ်မှာ”

“ကိုကိုနဲ့ ကားကြီးစီးပြီးပြန်တော့မယ်နော် ဘာဘဲနဲ့ကြီးမေ”

“အေးပါကွယ်၊ သားနဲ့အဖော်လာနေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
ပါ သားလေးရယ်”

“လာတုန်းက ကိုယ့်ဘာသာ Taxi နဲ့လာပြီး ကိုယ့်ဘာသာ
ပြန်ပါလား”

“အဲဒါ မာမိက သင်္ကြန်ရက်အတွင်း လျှောက်သွားရင် ကား
တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ကားသော့သိမ်းထားလို့ဗျ”

“အတော်ဟုတ်တဲ့ အန်တီငယ်။ ကလေးတော့စိတ်ချပြီး
ကားကိုပဲ သိမ်းရတယ်လို့။ ကျွန်တော်တို့သွားပြီ မေမေနဲ့ဖေဖေ”

“အေးအေး”

ဆိုက်ထဲ စောစောသွားရမည်မို့ သူက ဖေဖေထက် အရင်
စောထွက်ရတာပါ။ ကားခေါင်းခန်းမှာပင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

၂၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

တက်စီးခဲ့ပြီး ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပါ၏။ လမ်းထဲမှာ မှန်မှန်လေးမောင်း
စဉ် မင်းမင်းက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ဪ... ရေခပ်လည်းကြုံ၊ ထင်းခွေလည်း ကြုံရပြန်ပဲ
လား။ ဟွန်းသံပေးလိုက်လေ”

“ဘာလဲ”

“ကြာတယ်ဗျာ”

“တီ!”

သူလက်ကိုကျော်၍ ကားဟွန်းကိုတီးလိုက်လေ၏။ ‘မင်းမင်း
နောက်ခုံကိုမှီ၍ ပြန်ထိုင်လိုက်မှပင် ရှေ့မှာလျှောက်နေပါသည့် ‘လင်း’
ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကားကို ဘီးလိုမိုရုံ အရှိန်လျှော့မောင်းလိုက်
၏။ မြင်ပြီးမခေါ်ရင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ မျက်နှာတော့ ပူတာ
အမှန်ပါ။

“မရီးလေး”

“ဟိုကောင်”

“ကားကြုံလိုက်ပါလား”

“နင်နော်”

“ကိုကိုမခေါ်ရဲလို့ ကိုယ်စားခေါ်ရတာပါဟ”

“မခေါ်နဲ့”

“တော်ရင်တော့ ရမယ်မဟုတ်လား”

“ကိုကို ကြည့်ပြောဦး”

“ကဲပါ ... လိုက်မှာလား မလိုက်ဘူးလား ရှင်းရှင်းပြော။
ဒါမှာ လိပ်လိုမောင်းနေပြီ”

“ငါသာ အဲဒီရာထူးရသွားရင် နင်က အောက်တစ်ဆင့်
နိမ့်သွားမယ်မှတ်”

“ရမလားကွ၊ ဒါပြုမှ ဆန်ရမှာကို”

“ငါ မျောက်မဟုတ်ဘူး!”

“ဟင်းဟင်း ... ခုမှ အသံထွက်တော့တယ်။ ရှေ့မှာထိုင်
လား၊ ဖယ်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း နောက်မှာပဲ ထိုင်မှာပါ”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ ဒါမှ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေ အပြုံး
တွေ ဖလှယ်နိုင်မှာလေ။ သိသားပဲ”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားကွာ”

“Power ကစပြုပြီ”

ကားပေါ်သို့ ‘လင်း’ ရောက်ပြီးမှ ကားကို ဆက်မောင်းလိုက်
၏။ ဒင်း သတိပေးလိုက်မှပင် အလိုလိုရှိန်ပြီး နောက်ကြည့်မှန်
(ကားထဲမှမှန်) ကိုပင် ယောင်၍ မကြည့်ရဲတော့ပါလေ။ လေသံတိတ်

သွားတာကို မနေတတ်ပုံဖြင့် ‘မင်းမင်း’ တစ်လသက် အငြိမ်မနေနိုင်ပါ။ ဒင်းက ပါးစပ်မလှုပ်ရလည်း လူက လှုပ်နေမှသာ နေတတ်တာ မဟုတ်လား။

“ဟာ!... အတွေးချင်း ချိတ်ဆက်နေကြတာလား”

“ကဲ!”

ဒီတစ်ခါတော့ ‘လင်း’ က သူ့ထက်အရင် လက်ဦးပြီး ‘မင်းမင်း’ ခေါင်းကို file ဖြင့် ထုလိုက်လေ၏။ စိတ်တိုတာမှန်ပေမယ့် ‘မင်းမင်း’ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ‘လင်း’ က အဖြူရောင်ပန်းပွင့်လေးမှန်း သိခဲ့ရပြီမို့ စိတ်ကိုလျှော့ထားနိုင်လေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘လင်း’ နှင့် သူ့ကြားမှာ ပေါင်းကူးတံတားလေးက ‘မင်းမင်း’ ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“တောက်!... ဒီလောက်စောစောထွက်တာတောင် ပျံ့ပွားပြီး လမ်းကြောပိတ်ပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော် အရင်ဆုံးဆင်းမှာပါ ကိုကိုရာ။ ဒေါပွမနေမိနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီကနေ ဆင်းလိုက်လည်းဖြစ်တာပဲလေ။ မနက်ဖြန် ကျောင်းပြန်တက်ရမှာမို့ ဘော်ဒါတွေနဲ့ date ရဦးမှာ”

“ဖြစ်လို့လား”

“ကျွန်တော်မမြန်ကည်း ကိုကိုတို့ဖြစ်ရင်ပြီးရော မဟုတ်လား။ မရိုးလေး တဲ့တာ”

ကားတွေတန်းစီရပ်နေရာမှာပင် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ‘မင်းမင်း’ က platform ထက်သို့ အပြေးတက်သွားလေတော့၏။ ရှောင်ပေးချင်တာတောင် ကောင်းကောင်းမသွားဘဲ ကလိသွားရတယ်လို့။ ‘လင်း’ စိတ်ဆိုးပုံမရတာပဲ တော်ပါသေးသည်။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ကောင်းပြန်ပြောတာမို့ ဟိုနေ့ညကကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနိုင်ပြီထင်ပါရဲ့။ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိသည်က သူပါပဲ။

ဆင်းလာပါသည်။ ကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်သွားရလေသည်။ အလို!
ထင်သည့်အတိုင်း 'မောင်' ကားဖြစ်နေပါရောလား။ ရှေ့ခန်းမှာ အတူ
ထိုင်နေတာ မရှိပေမယ့် နောက်ခန်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ထိုင်နေလျက်ရှိနေလေသည်။

“ဟင်”

ဒါ ဟိုတစ်လောလေးက 'မင်းမင်း' နှင့်အတူ တွဲပြီးတွေ့လိုက်
သည့် မိန်းကလေးပါလား။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကောင်မ
လေးကို စမြင်စဉ်က တွေ့ဖူးပါတယ်ထင်နေတာ 'မောင်' စာသင်ပေးခဲ့
ပါသည်။ ကောင်မလေးဖြစ်နေတာပါလေ။ အရင်က ပိန်ပိန်သေးသေး
လေးဖြစ်ပြီး အခုတော့ ထွားလာချောလာလိုက်တာ။ အထူးသဖြင့်
ဆံပင်ရှည်လေးကို ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ထားတာမို့ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် လှနေ
တာပါလေ။

'မင်းမင်း' ကသူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူနှင့်ကဘာလဲ။

“အမယ်လေး!”

အတွေးလွန်နေရာမှ phone ထမြည်လာ၍ bluetooth
ကျပ်ကို နားမှာကပ်ကာ ခလုတ်ဖိလိုက်ရပါသည်။ Phone မှာ
အော်နေပါသည့် နံပါတ်ကို မကြည့်မိလိုက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်စော
စောခေါ်သည့် phone မှန်သမျှ အရေးကြီးတာမဟုတ်လား။

(၂၁)

“တီတီ! ပွမ်ပွမ်!”

နောက်ကားများထံမှ ဟွန်းသံကျယ်တွေ ထွက်လာမှပင်
သတိဝင်သွားရပါ၏။ ကားစက်ကိုပြန်နှိုးလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ဆက်မောင်းခဲ့
ရပါသည်။ တူပါတယ်ဟု ကြည့်လိုက်ရာ သူမှသူပါပဲ။ ပလက်ဖောင်း
ပေါ် ပြေးတက်သွားပါသည့် လူငယ်လေး၏ဟန်ပန်က လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးနေတာပါလေ။

ဘယ်ကားပေါ်က ဆင်းလာပါသလဲဟု နောက်မှကျော်တက်
လာပါသည့် ကားထဲသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကားတွေက အရမ်းထပ်
နေသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း သွားနေတာမို့ စောစောက 'မင်းမြတ်သခင်'

“ဟယ်လို”

“မျိုးမမ ကိုယ်ပါ”

အလို၊ စိတ်ဆိုးသွားသည့်သူကပဲ ပြန်ခေါ်ရပါသလား။ လမ်းခွဲရောက်နေပြီမို့ ကားကို ‘မျိုး’ duty ဝင်ရသည့် ဆေးရုံဘက်လမ်းသို့ ချိုးကွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူတို့ကားကဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လှေ့သွားတာပါလေ။ ဤသည်ကပင် ‘မျိုး’ကို နိမိတ်ပြနေပြီလား မသိထားပါ။

“ဟယ်လို မျိုး”

“ပြောပါ နားထောင်နေတယ်”

“အသံတိတ်သွားလို့”

“ကားမောင်းနေတာမို့ပါ”

“ဪ... ခုထိ ဆေးရုံမရောက်သေးဘူးပေါ့။ ဒါဆိုလည်း တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပဲ ပြောပါ့မယ်”

“အင်း”

“ကိုယ်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်အော် မျိုးမမ”

နောက်တစ်ကြိမ်တဲ့။ တွေ့ချင်ပြီလို့ ပြောနေပြီ။ ငြင်းပယ်တဲ့ မရတဲ့ မိန်းမဘဝကို စိတ်ထဲမှ ခါးသီးစွာမုန်းတီးမိပါ၏။ ဒီနေရာမှာ

မာနဆိုသည့်အရာက ဘာမှသုံးစားလို့မရပါလားနော်။ “သွားစို့” ဆိုပြီး ကမ်းပေးခဲ့သည့် လက်တစ်စုံကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိလေသည်။ သူ၏ညီဖြစ်နေ၍ ‘မျိုး’ အပေါ် အပြူးအတေးထားပြီး လှည့်ပတ်ကစားနေလေသလား။

“မျိုးမမ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်ပါတယ်”

“Ok ဒါဖြင့် ကိုယ်အဆင်ပြေတဲ့တစ်ရက် တွေ့ကြတာပေါ့ ဒါပဲနော်”

လိုရာပြောပြီးသည်နှင့် phone ပိတ်လိုက်လေတော့၏။ ပြောတော့ဖြင့် ညှိနှိုင်းချင်တာဆိုပြီး တကယ်တမ်းမှာဖြင့် ရှင်ကချည်း တစ်ဖက်သပ် ဆုံးဖြတ်တတ်တာပါ ‘ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာ’ ရယ်။ ကားကို ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။ ကားရပ်ရာနေရာမှာ ရပ်ခဲ့ပြီး သော့ခတ်လျက် ဆေးရုံရှိရာဆီ လမ်းဆက်၍ လျှောက်လိုက်၏။

“မျိုး”

“ဪ... စံပယ်”

“နေမကောင်းဖြစ်နေတာဆို သင်ကြန်တွင်းကြီး”

“ဟုတ်တယ်”

“နှစ်သစ်ကို ဖျားခြင်းနဲ့ ကူးရတာ ကံမကောင်းလိုက်တာ မျိုးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျန်းမာရေးဆိုတာ မထင်တဲ့ အချိန် ကောက်ထဖောက်တတ်တာကိုး”

“စံပယ့်ကို ပြောပြီးပြီနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“နွေးထွေးမေတ္တာဖြူကို မျိုး မလာဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မျိုးရယ်။ စံပယ့်တို့လေးယောက်ထဲမှာ မျိုးက luck အကောင်းဆုံးပါ။ လာကုတဲ့လူနာလည်း များတယ်။ ရောဂါအမြန်ပျောက်အောင်လည်း ကုသပေးနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မျိုးမလာတဲ့နေ့ဆို လူနာတွေမေးကြပြီ”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရွိုက်လိုက်မိပါ၏။ ‘မျိုး’ လို မျက်နှာတည် ပြီး လေသံမချီပါဘဲ ဆေးကုတာက တစ်ရက်နှစ်ရက်ဖြင့် အဖျား ပျောက်အောင် ကုသနိုင်တာကြောင့် မေးကြတာပါ။ ‘မျိုး’ လည်း သိနေပါ၏။ သို့သော် အချိန်ရှားပါးပြီး စာကျက်နေရတာရော၊ မိတတွေ ကြောင့် အချိန်ပေးပြီးတွေ့ရမည့်လူအတွက်ကြောင့်သာ စိတ်ကို လျှော့ နေရတာလေ။ လောကမှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာချည်း အမြဲ တစေ ရွေးချယ်နေရဦးမှာပါပဲလား။

“ကောင်လေးနဲ့ရော တွေဖြစ်လား”

“ဘယ်က ဪ... မင်းမင်းကို ပြောတာလား။ မတွေ့ပါ ဘူး။ သူလည်း ကိစ္စရှိမှသာ လာတွေ့တာပါ”

“စံပယ့်ဖြူက ‘ငါသိပါတယ်’ ဟူသည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြီးလိုက် တာမို့ ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်သွားရပါသည်။ မဟုတ်ပါဘူးပြောနေ လည်း ယုံမှမယုံကြတာကိုး။ နာမည်ကြီးထမင်းဝတ်ဆိုတာ ‘မျိုး’ကိုများ ချည်ညွှန်းလေသလား။

အမျိုးသားတွေကြား ရေပန်းစားနာမည်ကြီးတာ မှန်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာဖြင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစ်ရာရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မှီမနေတာလေ။

“မျိုးရဲ့ချစ်သူ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟယ်... ပေါက်ကရပြောပြန်ပြီ၊ မဟုတ်ပါဘူး”

“မျိုးကသာ မဟုတ်ဘူး ငြင်းနေတာပါ။ အဲဒီကောင်လေးရဲ့ နှုတ်လုံးတွေက အသိသာကြီးဆို၊ lobby မှာရှိတဲ့ စာရေးမလေးက တစ်ခါမြင်ဖူးရုံနဲ့ မှတ်မိနေတယ်”

“မျက်လုံးလှတာပါ စံပယ့်ရယ်”

“ငြင်းပါ... ငြင်းပါ။ နှစ်ယောက်တွဲသွားတာနဲ့ ပက်ပင်းဆိုမှ နေခံမှာမြင်ယောင်သေး”

“စံပယ့်”

“ပြော”

ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်မိ၏။ ဆေးရုံပေါ်တီကိုအောက်ရောက် နေပြီမို့ အထဲဝင်သည်နှင့် တာဝန်တွေ ပိကုန်တော့မှာပါ။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စကို အပြင်မှာပဲ ပြောတာ ကောင်းမှာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ‘စံပယ်ဖြူ’ ဆိုတာ ‘မျိုး’ နှင့် ကျောင်းအတူပြီးခဲ့သည့် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ‘မျိုး’ နှင့် ‘မောင့်’ ကိစ္စကို အစအဆုံးသိထားတဲ့ အတွင်းသိ အစင်းသိ သူငယ်ချင်းပါလေ။

“မင်းမင်းကလေ”

“အင်း”

“မောင့်ညီလေး ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“အစက ရုပ်ဆင်တာ၊ ဟန်ပန်အမူအရာလေးတူတာလို့ပဲ စိတ်ထဲကထင်နေတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မျိုးရယ်”

“ဟုတ်ကို ဟုတ်နေမှာပါ။ အခုလေးတင်ပဲ မောင့်ကားပေါ်က နေ သူ ဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရတာ စံပယ်ရဲ့”

“ဖြစ်ရလေ၊ ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုတွေ ဖန်တီးနေတာမိ လိမ့်”

‘စံပယ်’ ထံမှ ရေရွတ်ညည်းညူသံ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာလေ ။ ဘေးလူတောင် ဤသို့မြင်နေပါက ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ‘မျိုး’ ဘ ဘယ်လိုရပ်တည်ရပါ့မလဲ။ ရင်ကိုလာ၍ ရိုက်ခတ်နေပါသည့် အလွမ်းသင့်ဒဏ်ရာက အရှိုးရာမပျက်ပြယ်ခင် နောက်ထပ် အလွှာ ဒီးပါးလေး လာထပ်အုပ်ချင်နေတာလား ‘မင်းမင်း’ ရယ်။

“သူက မျိုးကို သိသိကြီးနဲ့ တမင်လာချဉ်းကပ်တာများလား”

“အဲဒါတော့ မျိုးလည်းမသိဘူး။ သေချာတာကတော့ မျိုးနဲ့ မောင် တွဲခဲ့တဲ့ကာလအပိုင်းအခြားမှာ သူနဲ့ တစ်ကြိမ်မှ မဆုံခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ”

“ကိုသခံရော သိနေမလား”

“မပြောတတ်ဘူးလေ”

“မျိုးအမြင်မှားခဲ့တဲ့ ပုလဲသွယ်လေ”

“အင်း”

“မျိုးတို့ပြတ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ပုလဲသွယ်ရဲ့မိခင် ဆုံး သွားတယ် မျိုးရဲ့”

“ဟင်! ”

“စံပယ်လည်း တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေဖြစ်မှ ဒီ အကြောင်းတွေ အကုန်သိရတာ။ သူပြောခဲ့တာ အမှန်တွေပဲ မျိုး။

အဲဒီတုန်းက ပုလဲသွယ်အမေ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အရေးပေါ် ဆေးရုံတက်၊ မျိုး!

ခေါင်းထဲ ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! 'မျိုး' မထင်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ရဲ့အရိပ်တွေက ခုထိ နောက်မှာရှိနေတုန်းပါပဲလား။ အမှန်တွေပဲလား 'မောင်'။ တကယ်ဆို သွေးပူနေတုန်း ဝန်းဒိုင်းကျွဲမိတဲ့ 'မျိုး' ကို သွေးအေးသွားချိန်မှာစော့ ရှင်းပြသင့်ပါတယ်။ အခုတော့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် အကြည့်စိမ်းစိမ်းတို့ဖြင့် ကြည့်ပြီး ကျော့ခိုင်းသွားခဲ့တာပါလေ။

“ပြီးတော့ ပုလဲသွယ်က အခု ကျန်ခဲ့တဲ့လကတင် စေ့စပ်ပြီးပြီ။ လမ်းထဲက သူ့ထက်အသက်ကြီးတဲ့ စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်နဲ့ပေါ့။ နဂိုကတည်းကလည်း သူ့အမေကို ကြည့်ပေးခဲ့တဲ့ အတွင်းသိတဲ့လေ”

ရင်က ပို၍ နွမ်းလျာပွားပါ၏။ ဒါဖြင့် အခုကရော 'ပုလဲသွယ်' ထက်ပိုငယ်ပြီး ပိုသွက်တဲ့ ယဉ်သကိုမလေးနဲ့ရော ဘာလဲ 'မောင်'။ အို! 'မျိုး' မှာ ဤသို့ထင်ခွင့် ပြောခွင့်ရှိပါတော့မလား။ မနောင်တွယ်ချင်လို့ ဖြတ်တောက်ပြီး သူ့စိမ်းပြင်ပြင်နေခဲ့တာပဲ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ချစ်ခွင့်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အားငယ်မှုကို 'မောင်' မှမသိနိုင်တာလေ။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“နည်းနည်းမူးသွားတာပါ စံပယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ စံပယ်နောက်ထပ်သတင်းကြားထားတာ ဟုတ်နေလား”

“ဘာကိုလဲ”

“တော်ဝင် Health Centre က ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာနဲ့ ချိုးတို့ စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုလားပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟယ်!... တကယ်ကြီးလား”

“မာမိတို့စီစဉ်ပေးတာပါ စံပယ်။ သိပ်တော့မသေချာသေးပါဘူး”

“ဖြစ်ရလေ မျိုးရယ်။ ဟိုကောင်လေး သနားပါတယ်”

ရော်! နေရင်းထိုင်ရင်း ဟိုချာတိတ်အပေါ် ကရုဏာသက်မိနေပါလား။ 'မျိုး' မှာဖြင့် စိတ်ထောင်း၍ ကိုယ်ကြေသလိုဖြစ်ပြီး လူက ဘာမှ မလုပ်ချင်မကိုင်ချင်သည့်နယ် ပျော့ဖတ်နေတာသာ ကြည့်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်အမျိုးသားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခုလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေရတုန်းပါလိမ့်။

“ရလား သက်သာရဲ့လား။ ရုံးခန်းထဲမှာ ခဏနားချင်နားလိုက်လေ။ ဒီနေ့တော့ ခွဲစိတ်ရမှာတွေ သိပ်မရှိလောက်ပါဘူး”

“အင်းပါ”

“လာ... ဒါဖြင့် ဝင်ကြစို့”

‘စံပယ်’ နှင့်အတူ ဆေးရုံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရပါ၏။ တာဝန်ကျ စာရေးမလေးက လက်မှတ်ထိုးရန် စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ရှေ့မှာ အရင်ရှိနေပါသည့် senior တွေကို စောင့်ရင်း ရပ်နေမိ၏။ ‘စံပယ်’ အရင်ရေးနေစဉ် ‘ချိုမာ’ က ‘မျိုး’ ကို တွေ့သွားလေသည်။

“ဪ... မေ့တော့မလို့ မမအတွက် ပါဆယ်ရောက်နေတယ်။ စောစောလေးကပဲ”

“ပါဆယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာပါ”

အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်ပါသည့် ဘူးက သေးသေးလေးပါ။ ပါကင်ပေပါနှင့် ထုပ်ထားသလို ဖဲကြိုးခါလေးပါ သေချာစည်းထားလေ၏။ ဘယ်သူလားပေးထားမှန်း မသိသဖြင့် စဉ်းစားရင်း ရုံးခန်းရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ‘စံပယ်’ က အတင်းဖွင့်ခိုင်းနေပြီဖြစ်၍ ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ဖဲကြိုးဖြည့်ကာ စက္ကူ

ခွာလိုက်ပါ၏။

“ဟင်!”

အတွင်းမှ လက်တစ်ဆုပ်စာ အရုပ်လေးနှင့်အတူ စာတိုလေး ရေးထားပါသည်က ‘မ’ အတွက် အမှတ်တရ ချစ်သက်လက်ဆောင် တဲ့လေ။ မင်း ဘာတွေလုပ်နေပြန်သလဲ ‘မင်းမြတ်သခင်’ ရယ်။

“ရပါတယ် အန်တီငယ်ရဲ့။ သူ့စိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ။ အလုပ်မှာလည်း ဆိုက်တစ်ခုသိမ်းပြီးကာစမို့ အလုပ်ပါးပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ညီရော”

“ရှိပါ။ ဆူထားလို့ တွင်းအောင်းနေလေရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စာမေးပွဲကြောင့်လား”

“စာကြောင့်ဆိုရင် လူကြားကောင်းတာပေါ့သားရယ်။ အခုဟာက ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းရှာထားတာ”

“ဗျာ”

အန်တီငယ်နှင့်ပင် ပြောရမှာမို့ ဧည့်ခန်းမှာပင် ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ စာမေးပွဲဖြေခါနီး စိတ်ရှူးပေါက်တတ်တာ သဘာဝမို့ ထင်ရာကို မေးလိုက်မိပေမယ့် မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ အန်တီငယ်က အိမ်မှကောင်မလေးကို ဖျော်ရည်ယူလာခိုင်းသဖြင့် သူ့အတွက် အမောပြေအချိုရည်ဘူးဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲထည့်လာပေးလေ၏။ အရင်သောက်ခိုင်းနေသဖြင့် သူ တစ်ဝက်ခန့် ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် နိန့်ကိစ္စများလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ညီတို့က ငယ်ပါသေးတယ် အန်တီငယ်ရယ်။ သူတို့စိတ်နဲ့

(၂၂)

အန်တီငယ် Phone ဆက်ခေါ်ထားသဖြင့် အလုပ်ကအပြန်မှာ ညီတို့အိမ်ကို ဝင်ခဲ့ရပါ၏။ အရေးကြီး၍ လာဖြစ်အောင်လာပါဟု ဆိုသဖြင့် လာခဲ့ရတာပါ။ ‘မင်းမင်း’ တစ်ယောက် ဘာပြဿနာကြီးကြီးမားမား ရှာထားပြန်သည်မသိ။ အိမ်မှာတော့ ဘာသံမှမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“သားကြီးရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီငယ်”

“ပင်ပန်းနေတဲ့သူကို တွေ့ဖို့ခေါ်ရတာ အားနာပါတယ် သား

ရယ်”

တွေ့အောင် အချိန်ယူညှိကြပါစေဦးလား”

“အေး အဲဒီလိုဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့သားရယ်။ ဘယ်
လောက်အချိန်ယူလို့ လေးငါးနှစ်လည်း အန်တီငယ်တို့စောင့်ပေးနိုင်မိ
တယ်။ အခုဟာက”

အန်တီငယ် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ သူ့မျက်နှာကို သေ
ချာကြည့်နေပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ဒုတ်ခနဲမြည်သွားရလေသည်။ ဘုရားရေး
ဒီကောင်တော့ သူ့ရှေ့မှာမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာ ‘လင်း’ မှ
‘လင်း’ ဆိုပြီး ပူဆာနေမှဖြင့်၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်။ သူ့မိဘတွေရော
‘လင်း’ ၏မိဘတွေကပါ သူနှင့် ‘လင်း’ အခြေအနေကို ပိုနီးစပ်စေရန်
ကြိုးပမ်းနေကြမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဒီကောင် ဒီလောက်မိုက်ရှူးရဲမဆန်
လောက်ပါဘူး။

“အန်တီငယ်”

“အင်း”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်နေလို့များလား”

“ဟုတ်တယ် ပြောရမှာပေါ့”

“ဗျာ!”

နားထဲမှာ အုန်းခနဲ ထကွဲသွားသည့်နှယ်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ။
မဟုတ်လောက်ပါဘူး ဖော့တွေးလိုက်တာ မှားပါရောလား။ နေပါဦး

ဟိုတစ်လောက ပြောသွားတာကဖြင့် ဆေးကျောင်းသူမဟုတ်တဲ့ ဆရာ
ဝန်ဆို။ ‘လင်း’ က ဆရာဝန်မှမဟုတ်တာ။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူပါလဲ။

“မင်းမင်းကြိုက်နေတာ... မဟုတ်မှလွဲရော မျိုးများလား”

“အမှန်ပဲ”

“ဟင်!”

သေစမ်း! ထင်မထားသည့်အချက်က အရှိုက်တည့်တည့်ကိုမှ
အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ရတယ်လို့။ ကြည့်စမ်း! ဒါကြောင့် ဒီကောင်
ပြောင်သလိုနောက်သလိုနဲ့ ဤသို့ပြောခဲ့တာကို။ ဘယ်လိုလဲ ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြား မျက်နှာထားစရာမရှိသည့် အခြေအနေမျိုး
ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးရပါသလား ညီရယ်။

“ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်နေပြီတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ နိန့်ဘက်ကနေ No ဆိုပြီး အဖြေပြန်
ရလာတော့မှ သိလိုက်ရတာ”

“ဟိုက ငြင်းတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ သူက သဘောမကျဘူးဆိုပြီး စတွေ့ကတည်း
က ဘွင်းဘွင်းပြောခဲ့တာတဲ့ သားရယ်”

အားပါး! သတ္တိက မခေပါလား။ အစ်ကိုဖြစ်သူထက်ပင်
လက်ဝါးစောင်းထက်နေသည့်နှယ်လေ။ သူတုန်းကဖြင့် ဖွင့်ပြောဖို့လည်း

မရဲ့ လမ်းခွဲဖြတ်တောက်ဖို့လည်း နှေးကွေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါ လား။ ဘယ်သူကစမှားလဲဆိုတာထက် အသက်ငယ်လွန်းပါသည် ညီဖြစ်သူဘက်ကသာ သူရပ်တည်ပေးရမှာလေ။ ‘မျိုး’ မင်း ဘာဇာတ် လမ်းတွေ ထွင်နေတာပါလဲ။

“အဲဒါကို အန်တီငယ်တို့လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောတာလား”

“အို!... အစောကြီးကတည်းသိရင် စောစောကတည်းက သွေးထွက်လည်း ကုပေးလို့ရနိုင်သေးတယ်။ အခုဟာက အနာလည်း ရင်းသလောက်ဖြစ်နေပြီ”

“ခက်တာပဲ”

“ချောပြောလည်းမရဘူး သားရယ်။ ခေါင်းကအရမ်းမာတာ ကွယ်။ သားနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောတော့ ဘာပြောတယ် ထင်လဲ။ သားနဲ့မျိုးက အခု ဘာမှ မသက်ဆိုင်တော့ဘူးတဲ့လေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သားစဉ်းစားကြည့်ကွယ်။ ဆွေမျိုးတွေအလယ်မှာ မျက်နှာ ဘယ်လိုထုတ်ပြရပါ့မလဲ။ အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ စေ့စပ်ကာနီး ပွဲပျက်သွားတဲ့ သူ့ကို ညီနဲ့ယူတယ်ဆိုတာ အို ဘယ်လိုတွေးတွေး လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာကြီး”

“ကျွန်တော်ပြောကြည့်ပါဦးမယ် အန်တီငယ်။ သိပ်လည်း

စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဒီကိစ္စကိုတောင်မှ သူ့ဒိုင်ယာရီယူပတ်မိရင်းသိသွားတာ။ အဲဒါကို သူ personal စွက်ဖက်တယ်ဆိုပြီး အမေကိုရန်လုပ်သေးတာ သားရဲ့”

“ညီက ကလေးဆန်တာပါ အန်တီငယ်ရယ်။ ဒီလောက်ကြီး မရိုင်းပါဘူး”

အဒေါ်ဖြစ်သူက သားအတွက် မျက်ရည်ဖို့လာတာကို သုတ် ရင်း ပြောနေသဖြင့် သူ့အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ၏။ လူငယ်တွေ ကိစ္စကို လူငယ်တွေချည်း ရှင်းမှသာ နားလည်နိုင်မှာပါလေ။ ခေါင်းမာ တာကတော့ သူတို့က ညီအစ်ကိုတွေမို့ အတူတူပါပဲ။ အမေဖြစ်သူက စိတ်ပူပြီးပြောတာကို ဒီချာတီတ် နားလည်ပေးရမှာလေ။

“အခု အခန်းထဲမှာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဘာမှမစားမသောက်ဘဲ ကော့က်ပြနေတာ လေ။ အစာအငတ်ခံ ဆန္ဒပြနေလည်း မျိုးမမျိုးနဲ့ သဘောတူပေးလိမ့် မယ်မထင်နဲ့ မရဘူး”

သက်ပြင်းပူကို သူ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိတော့သည်။ အရင်ဆုံး လက်ထပ်ရမည့်သူတောင် ခုထိ ဘာမှအကြောင်းမထူး မလှုပ်ရှားသေး တာကို ဒီချာတီတ်က တစ်မှောင့်ပါပဲလား။ ဒီရောက်လာမှတော့

တွေ့သွားရဦးမှာပါလေ။ သေချာနားလည်အောင် ခံပြောလျှင်တော့ ရမည် ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော် ညီနဲ့အရင်ပြောကြည့်မယ် အန်တီငယ်။ ညီကို ပြောမရရင် သူနဲ့သွားတွေ့ရမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားကြီးရယ်။ မသက်ဆိုင်တော့ဘဲ သွားတွေ့ရမှာ သားအတွက် ဘယ်လောက်ခက်ခဲမယ်ဆိုတာ အန်တီ ငယ် သိနေလို့ ပြောဖို့ခက်နေတာပါ။ သားလည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ မင်းမင်းက ရွယ်တူတွေနဲ့ ဟိုရှုပ်ရှုပ် ဒီရှုပ်ရှုပ် အပျော်သာရှိခဲ့တာ အတည်တွဲတာ ယူတဲ့အထိ စဉ်းစားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ သားတုန်းကလို”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်တီငယ် စိတ်ချပါ”

မှန်တာပေါ့။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာက ကိုယ်တစ်ယောက် နဲ့ပဲ လုံလောက်ပါပြီ ‘မျိုး’ ရယ်။ ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ ပျော်ပျော် နေလေ့ရှိတဲ့ အရိုးခံ ကိုယ့်ညီလေးကိုတော့ ကိုယ့်တုန်းကလိုမျိုး လှည့် ပတ်မကစားသင့်ပါဘူး။ တစ်ခါဆို ဆိုသလောက် အလူးအလိမ့်ခံစားခဲ့ ရတာကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်လောက် မသိခဲ့လို့များ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ညီအလှည့်ဆိုပြီး လုပ်ပြန်လေသလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ”

“မင်းမင်း ကိုယ်ပါ”

တံခါး lock ချပြီးနေနေသဖြင့် တံခါးခေါက်သံပေးလိုက်ရပါ ခ်။ ခဏအကြာမှ တံခါးကိုလာဖွင့်ပေးလေသည်။ အိမ်နေရင်း စွပ်ကျယ်လက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီပွပ္ပ Quater ဝတ်ထားပါသည် ‘မင်းမင်း’ က တကယ့်ကလေးပုံစံပါပဲ။ အခန်းထဲသို့ သူဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်စေ့ပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။

“မာမိပြောတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာပိတ်ပင်ဖို့ ပိတ်ကူးပြီး ရောက်လာတာဆိုရင်တော့ ပြန်ပါကိုကို။ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည်မှာ လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေမှာ အပြည့်ရှိတာ ကိုကိုသိပါ”

အလိုလေး! ရောက်တာနဲ့ ပြောသည့်စကားလုံးက အကြီးကြီး တွေပါပဲလား။ ချစ်ခြင်းကြောင့် မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် ဖြစ်တတ် ကြတာ မှန်ပေမယ့် ပညာတတ်တစ်ယောက်၏ ဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင် သုံးသပ်တတ်ရမှာပါလေ။ ညီအပေါ်မှာ ဘယ်လိုအစွမ်းသတ္တိတွေနဲ့ ခြယ်လှယ်ထားပါသလဲ ‘မျိုး’ ရယ်။

“အန်တီငယ်က မင်းအတွက် ကြိုမြင်ပြီးပြောတာပါ ညီ အမေကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကိုတော့

မထိခိုက်သင့်ဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ညီ။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ နေကြရတာပါ”

“တော်ပါ ကိုကိုရား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေးထားတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး”

“အဲဒီလိုပြောလို့မရဘူး ညီ။ အထူးသဖြင့် ဆွေနဲ့မျိုးနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့နေရတာက လူ့သဘာဝပါ”

လွတ်ခနဲပါသွားပါသည့် ‘မျိုး’ ဟူသည့်စကားလုံးကြောင့် ‘မင်းမင်း’ မှဲပြုံး ပြုံးလေ၏။ သာမန်ပြောတာလေးတောင်မှ သုံးလိုမရဘူးလား။ သူတုန်းက နှစ်ရှည်လများ ရင်းနှီးပြီး ပတ်သက်ခဲ့တာတောင် တိခနဲ ဖြတ်ချနိုင်သည့် သံယောဇဉ်ကြီးအတွက် ‘မျိုး’ မည်မျှ ရက်စက်တတ်ခဲ့ပါသလဲ။ အခုလို အချိန်ဘာမှမကြာသေးပါဘဲ ‘မင်းမင်း’ အပေါ် တည်းတည်းလေးနှောင်ထားသည့် ကြိုးကဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ဖြတ်နိုင်တော့မှာလေ။ အန္တရာယ်ကို ကြိုမမြင်တတ်ပါလား ‘မင်းမြတ်သခင်’။

“ကိုကိုက ခုထိ ‘မ’ ကို အူတိုနေတုန်းပဲလား”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လင်းကိုလည်း လှမ်းဆွဲပြီး ‘မ’ကိုလည်း

မလွတ်တာ လှေနံနှစ်ဖက်နင်းတာမျိုးပေါ့”

“မဆိုင်တာမပြောနဲ့ မင်းမင်း။ မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင်လို ငါတို့လူကြီးတွေ မင်းကို နားဝင်အောင် ပြောနေတာကွ”

“မဖြစ်သင့်ရအောင် ဘာကမဖြစ်သင့်တာလဲ ပြောပါဦးဗျ”

“ငါနဲ့မျိုးအကြောင်းကို မင်းမသိလို့လား”

“မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုကိုတို့ case က အတိတ်မှာပြီးခဲ့တာပါ။

ခုထိ အဆက်မတောင်းကိုမမေ့နိုင်သေးရင်လည်း လင်းကို အရုပ်ကစားသလို မကစားချင်နဲ့ပေါ့”

“ဘာ!”

အလို! ဘာသဘောပါလိမ့်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူနှင့်ပတ်သက်သည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အမည်ကိုသုံးပြီး ပြောနေတာပါလဲ။ ‘မင်းမင်း’၏ မြားဦးတည်ရာက ဘယ်နေရာကိုများပါလိမ့်။ ‘လင်း’လား သူ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ‘မျိုး’ လေလား။ သူ သေချာမသိနိုင်တော့ပါလေ။

“ဘာလဲ လင်းကိုလည်း လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

‘မ’ ကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးမှ”

“အဲဒါ မင်းဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စပါ ညီ”

“ဘယ်လို”

“မင်းရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာ လင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် မျိုးလား”

“ဘယ်သူရှိရှိ ကိုကိုနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တယ်ညီ၊ လင်းကိုချစ်နေတာဆိုရင် ငါ နောက်ဆုတ် ပေးဖို့ အချိန်မီသေးတယ်”

“ဗျာ!”

“အေး... ဒါပေမဲ့ လင်းမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါမတွေ့ချင် တဲ့ မျက်နှာကို သွားတွေ့ရမှာပဲ။ နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာကို မင်းကြိုသိခဲ့ဖို့ကောင်းတယ် မင်းမြတ်သခင်”

‘မင်းမင်း’ ဘာမှပြန်မဖြေခင် အခန်းထဲမှ သူထွက်လာခဲ့တော့ ၏။ နောက်ဆုတ်ပေးရမှာတဲ့ ‘လင်း’ ရယ်။ ကိုယ့်နှုတ်ကနေ ‘ချစ် တယ်’ ဆိုတဲ့စကားကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြောထွက်ဖို့ နှုတ်ဆွံ့နေ ခဲ့တာကို ‘လင်း’မသိခင်မှာ ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်လိုက်ရတော့ မှာပါလေ။

(၂၃)

Duty အပြန်မှာ မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲလေး စရွာလာပါ၏။ ရင်ထဲမှ နှလုံးသားက အချက်ပေးသံနယ် ခုန်ပေါက်လာလေသည်။ ‘တွေ့ချင် သည်’ ဆိုသည်က တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး တကယ်တမ်း ‘လာတွေ့ပါ’ ဆိုပြီး message ပို့တာက တစ်ယောက်ဖြစ်နေရတယ်လို့။

နှမ်းလျှောက်သွေ့နေပါသည့် ‘မျိုး’ ၏ အထီးကျန်နှလုံး သား ခံစားချက်ကို သိနေသည့်အလား ရွှေမိုးညိုက ရေစင်ပြန်ပက် ပေးလေပြီ။ မိုးစိုတာကို မနှစ်သက်ပါသည့် လူက ဒီလိုရက်မျိုးမှာမှ ‘မျိုး’ ကို date ရပါသလား။ အတွေးဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ပြုံးလိုက်မိပါ ၏။ ရင်တွေ့ခုန်လိုက်တာနော်။

ကားကိုပြောထားသည့်အတိုင်း ဟိုတစ်ခါ 'ဒေါက်တာစွမ်း သစ္စာ' နှင့်အတူထိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာပင် ရပ်လိုက်ပါ သည်။ အချိန်အတိအကျ မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်စောနေ၍ ကြိုရောက်မိပြန် ပါပြီ။ အဝင်ဝမှဝင်လာလျှင် လှမ်းမြင်နိုင်သည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ပါ၏။ ကော်ဖီခါးခါးကို ထုံးစံအတိုင်း မှာလိုက်ပြီးနောက် ညမီးရောင် ဖြင့် တလက်လက်တောက်ပနေပြီး ခပ်စောင်းစောင်းလေးကျနေပါ သည့် မိုးပေါက်တို့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိလေသည်။

“ထိုင်မယ်နော်”

“ဟင်”

'မျိုး' ရှေ့ရှိကုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ငေးခနဲ ကြည့် မိသွားပါ၏။ အရင်လိုကြည့်ကောင်းနေတုန်းပါ။ အရင်ထက်ပိုပြီး အသားတွေ ဖြူဝင်းနေသလိုပါလေ။ မျက်နှာထက် အရယ်အပြုံး မရှိသော်ငြား သိပ်ပြီးတင်းမာမနေပါ။ 'မျိုး' က ထီးဆောင်းပြီးမှ ဝင်လာတာမို့ မိုးမစိုခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ကားထဲက ဒီအတိုင်း ဆိုင်ထဲပြေးဝင်လာပုံပါ။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားပါသည့် နဖူးရှေ့ရှိ ဆံစ အဖျားမှ မိုးစိုထားတာကြောင့် ရေမှုန်လေးတွေ ကပ်တင်နေလေ၏။

“ကိုယ့်ကို Tea တစ်ခွက်ပေးပါ။ သိပ်ကြီးမချိုပါစေနဲ့”
ဟိုတုန်းကအတိုင်း 'မျိုး' မနှစ်သက်သည့် လက်ဖက်ရည်ကို

ခွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တုန်းပါပဲလား။ မှာထားသည့် coffee နဲ့ tea လာမမှီခင်အထိ နှစ်ဦးသား မည်သည့်စကားကိုမှ မဆိုမိဘဲ စကားဝိုင်း က တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ စုံတွဲသန့်သန့်လေးတွေ တစ်တွဲစီ အချိန် ခြား၍ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသလို အရွယ်ရှိနေပါသည့် 'မျိုး' တို့နှစ်ယောက် ကို သတိထားမိကာ လှည့်ကြည့်သွားကြလေ၏။

“ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

စကားကို အစပျိုးပေးလိုက်ပါ၏။ ဒီတိုင်းကြီးငြိမ်နေရတာကို မိုးကြောက်လာမိလို့ပါ။ မိုးက ပိုသည်းလာသဖြင့် အပြင်မှာ မှောင် မည်းသွားလေသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ မီးရောင်ကို မှိန်ချလိုက်သဖြင့် နိုင်ငံ ခြားမှ ဆိုင်တွေနယ်ပင် ခံစားလိုက်မိပါသည်။ ဘယ်လောက် ကဗျာ ဆန်လိုက်ပါသလဲ။

“မင်းပြတ်သခင်ကို ကိုယ့်ညီဝမ်းကွဲမှန်း သိနေသလား”

“အင်း... အစကမသိခဲ့ဘူး။ ဟိုတစ်လောလေးကမှ သိလိုက်ရတာပါ”

“မင်းမင်းက မပြောပြဘူးပေါ့”

“အင်း”

“အခုသိပြီဆိုတော့ မင်းမင်းကို တစ်ခုခု ပြောလိုက်သင့်တာ ပေါ့ မျိုးရယ်”

ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ‘မျိုး’ တဲ့။ ဟိုးတုန်းကလို တစ်စုံစီမုံ ကြည်နူးသွားစေမယ့် ခေါ်သံသြသြလေးပါ။ ဘာအမုန်း ဘာအာယာတာ၊ ဘာအပြူး၊ ဘာစိမ်းသက်ခြင်းမှ ရှိမနေပါသည့် ခေါ်သံ ဟုပင် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေမိ၏။ ဝမ်းကွဲသာတော်ရပါသည့် ညီ ဖြစ်သူကြောင့် ‘မျိုးမမမျိုး’ ရဲ့ရှေ့ကို ရောက်လာပါရောလား ‘မောင်’။

“မျိုးက ဘာကိုပြောရမလဲ။ ဆေးခန်းထိုင်လို့ လာပြတဲ့ လူနာအဖြစ် သိခဲ့ရတယ်။ ဆေးရုံကိုလည်း လာပြတတ်လို့ မျိုးရဲ့ patient အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က သိထားကြတာပါ။ ဒီထက် ဘာမှ မပိုဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ရှင်”

“ထင်ထားတာလောက် အခြေအနေ မဆိုးသေးလို့ ပြောတာ ပါ”

မှာထားသည့် coffee နှင့် tea ခွက်ကို ဘယ်သူမှ ယူ မသောက်ဖြစ်ပါလေ။ စိတ်ပူတယ်ပေါ့။ ‘မင်းမင်း’ ကိုလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ချိန်က ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပါသည့် ‘မျိုး’ ကိုပဲလား။ ခုချိန်မှာတော့ ‘မျိုး’ ၏ သတင်းကို သဲ့သဲ့လေးမျှတော့ သူလည်း ကြားမိမှာပါ။ မရဲတရဲ မျှော်လင့်ချက်လေးကို ‘မောင်’ များရိပ်မိသွားလေမလားဟု

တွေးလိုက်မိလေသည်။ ရင်မောရပါလားနော်။

“မျိုးဘက်က ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် မင်းမင်းကိုတော့ ကိုယ် တို့ မနည်းကြီး ထိန်းနေရတာအမှန်ပဲ။ Exam လည်းနီးနေတာမို့ တကောင်းကောင်းမကျက်နိုင်ဘဲ စိတ်လေသွားမှာကိုပိုစိုးရိမ်တာပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မျိုး နားလည်ပါတယ်”

“အဲဒါကို တားဆီးပိတ်ပင်ရလားဆိုပြီး ဒီကောင်က သောင်း ကျန်းပြလေရဲ့”

“ဟယ်”

“အန်တီငယ်လည်း ပြောမရလို့ မျက်ရည်တောင် ကျရှာ တယ်”

‘မျိုး’ ပင် မျက်ရည်ဝဲလာရပါ၏။ အမေနှင့်သားဆိုတာက အဖေနှင့်သမီး သံယောဇဉ်ထက် ပိုကြီးပြီး ပိုချစ်သည့် ကြီးတစ်ချောင်း ပင် မဟုတ်လား။ သူတစ်ပါးမိသားစုကြားကို ‘မျိုး’ က ဇီးကစ်ထူပြီး မီးမွှေးမိပြန်ပြီလား။ တစ်ကြိမ်မှားပြီးသည့်အမှားကြောင့် နောက်ထပ် ဒီလိုအမှားမျိုးနှင့် ဒီလိုနောင်တမျိုး ထပ်မရချင်တော့တာကို ‘မောင်’ သိပါရဲ့လား။

“အခုလည်း အန်တီငယ်အကူအညီတောင်းတာကြောင့် မျိုး ကို လာတွေ့ရတာပါ”

“မျိုး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နေဦး မျိုး၊ ကိုယ် အရင်မတောင်းဆိုပါဘူး။ ပြောစရာကုန်မှ မျိုး ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ”

“ဘာများလဲ”

သူ ခဏတိတ်သွားလေ၏။ နှစ်နှစ်နာနာတွေပြောတော့မှာ များလား။ ‘မင်းကြောင့်’ ဆိုပြီး ရင်နာခဲ့သူမျှကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလည်း ‘မျိုး’ က ခံဘက်ကပါ ‘မောင်’။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူဆိုပေမယ့် ပြုသူရော ခံသူပါ နှစ်ဖက်စလုံး အနည်းနဲ့အများတော့ နာကျင်ခဲ့ရတာ ချည်းပါပဲ။ အမာရွတ်ဆိုတာ ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့ သူတွေမှာမှ ရှိတာပါလေ။

“ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကာလမှာ”

မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘယ်သူက စ foul လဲဆို တာကို သိခဲ့ရတာ ဘာများကြာသေးလို့လဲ။ အမှားတွေကို ထုပ်ပိုးပြီး ‘မျိုး’ ကိုဖိသတ်ချင်ပြီလား။ အားနည်းသူဆိုပြီး ‘မျိုး’ ဘက်ကို ငဲ့ မကြည့်ချင်တာလား။ အရင်လို မျက်နှာဝင့်ပြီး မာနကြီးခဲ့ပါသည် ခပ်မာမာ မိန်းကလေးကို ခုတော့ဖြင့် အစိမ်းရောင်ကန့်လန့်ကာ ချပြီး ကြည့်နေပြီပေါ့လေ။

“ဘယ်သူမှန်တယ် မှားတယ်ဆိုပြီး ပိုင်းခြားပြချင်လို့ မဟုတ် ရပါဘူး။ မျိုးအသိဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတရားခံအမှားတွေ

လုပ်ခဲ့တဲ့ လူဆိုပြီး ဘုန်းမြတ်သခံကို ပုံချချင် ပုံချလိုက်ပါ။ ကိုယ် ရဲရဲကြီး ခံလိုက်ပါ့မယ်”

“မောင်”

ခေါ်သံက ပီပီသသ ထွက်မလာပါ။ ဆိုနှင့်နေပါသည့် လည် ချောင်းဝမှ တိုးမထွက်နိုင်တာကြောင့်ပါပဲ။ ပုံချလိုက်တဲ့လား။ ‘မျိုး’ ကိုသာ ပုံချရမှာပါ ‘မောင်’။ တကယ်တမ်းမှားခဲ့တာက ‘မျိုး’ မှန်း သိနေပေမယ့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ခေါင်းခံပြတာကမှ ယောက်ျားဆန်တာ ယောက်ျားဘယ်လောက်ပီသမှန်း သိစေတာပါ။ ‘မျိုး’ အတွက် လွတ် သွားတဲ့ငါးကမှ ရောမ အကြီးကြီးပါပဲလား။

“အဲဒီအစား ကိုယ့်ညီလေးကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ် ဒီအကြောင်းတွေကို သေချာ ဂဃနဏသိပြီးမှ လာတွေ့တာပါ။ မင်းမင်းရဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဒိုင်ယာရီကိုဖတ်ပြီး သိခဲ့ရတာပါ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ညီကို ဒီလောက် အလေးအနက်ကြီးထားတတ်မယ် လို့ ထင်ကိုထင်မထားတာ အမှန်ပဲ။ အစပိုင်းမှာတော့ မျိုးကိုမြင်ပြီး ငိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာ။ အခြေအနေကလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဖန်လာခဲ့တာ

ကို။ အဲဒီနေ့က ကိုယ်နဲ့မျိုး လမ်းခွဲပြီး တစ်လကြာ ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်တော်မှာ မျိုးကို သူ စတွေ့ခဲ့ဖူးတာပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ငှက်ရောင် ချိတ်လေးဝတ်တဲ့နေ့တဲ့”

ဘုရားရေ! ‘မောင်’ ကိုယ်တိုင် အမှတ်တရ ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ချိတ်ထမိလေးကို ဖာအင်္ကျီလေးနှင့် တွဲဝတ်ခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ပါ။ အဲဒီရက်ကစပြီး ‘မောင်’ နှင့် ပတ်သက်သမျှ ဘာဆိုဘာမှ မဝတ်ဖြစ် အောင် မကြည့်မိအောင် သတိအတန်တန်ထားပြီး နေခဲ့တာပါလေ။ ‘မျိုး’ နှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံး ဝတ်စုံနှင့်ပုံစံကိုမှ ‘မင်းမင်း’ ကတွေ့ခဲ့တာတဲ့ လာ။

“ဒုတိယအကြိမ်က သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အမေ ရုတ်တရက် shock ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံလာပို့ချိန်ကပဲ။ အဲဒီနေ့က မျိုးက အနီရဲ့ ဝတ်စုံလေးက ဝတ်ခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လို”

“တတိယအကြိမ်က ခြုံထဲမှာပါ။ ဆရာဝန်တွေ အစည်း အဝေးခေါ်လို့ လာတက်တဲ့နေ့က အပြန် ကားရပ်စရာနေရာက ဝေးလို့ အဲဒီနေရာကိုသွားရင်း မျိုး ဖိနပ်ပြတ်ခဲ့တယ်”

“ဟောတော်”

“အဲဒီနေ့မှာ မျိုးဝတ်ထားခဲ့တာ ဖက်ဖူးရောင် onesie

လေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ဆံလင်ကိုအတိုညှပ်လိုက်ပြီ”

ဘုရား! ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ထင်မထားတဲ့ကိစ္စတွေက အများကြီးရှိနေတာလား။ ညီဖြစ်သူအကြောင်း ပြောနေပါသည့် ‘မောင့်’ ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ‘မောင့်’ စိတ်ကူးထဲ မှာ ‘မျိုး’၏ ထိုစဉ်ကပုံရိပ်တို့ကိုများ မြင်နေသလား မသိပါလေ။

“အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ မျိုး ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုပြီး သူ ချဉ်းကပ် တော့တာပဲ”

“သူက သူက မျိုးနဲ့ ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာအကြောင်းကို သိပါတယ်”

သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လေ၏။ နှမြောတသဖြစ်ခြင်းတို့ကို မျက်နှာထက် မတွေ့ရပါလေ။ အရင်လိုမချစ်တော့လို့လား။ ဟိုတုန်း ကလို သံယောဇဉ် လက်ကျန်လေးသော်မျှ မရှိသည့်နှယ်ပါ။ ‘မျိုး’ နှင့် သူကြားမှာ ခြားထားခဲ့တဲ့ သမုဒ္ဒရာက ကျယ်ပြန့်နက်နဲလွန်းပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ပထမတော့ ကိုယ့်ကို အသည်းခွဲခဲ့တဲ့သူဆိုပြီး မျိုးကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“ဟင်!”

“အဲဒီနေ့မှာမှ သူစိတ်က သေချာသွားတာ။ ဒေါက်တာစွမ်း

သစ္စာနဲ့ စကားပြောပြီး မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပုံရိပ်ကို မေ့မရအောင် စွဲလမ်းခဲ့ရပါသတဲ့”

“ဘုရားရေ”

ဘုရား ‘တ’ မိန့်သာ တတ်နိုင်တော့၏။ ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီး မှ တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးပါလေ။ သူတို့ညီအစ်ကို နက်နဲခံစားရစေအောင် ‘မျိုး’ ကပင် တမင်ဖန်တီးယူသည်ဟု အထင်မှားချင်စရာပါ။ ရန်တွေ့ဖို့ လေသံမာမာဖြင့် အပြစ်ပြောဖို့ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘဲ လေပြည်လေးဖြင့်သာ ပြောနိုင်သည့်သူ့ကို အံ့ဩနေမိလေ၏။ အရင်က ထက်ပိုပြီး တည်ငြိမ်နေသလိုပါ။ ‘မျိုး’ မှာဖြင့် သူနှင့်ဆုံတိုင်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေရတုန်းပါပဲ။

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ် မေတ္တာရပ်ခံတာပါ မျိုး။ မင်းမြတ်သခင် ကို အစိမ်းချုပ် မချုပ်ရလေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြောပေးပါ”

“ရှင်!”

“ကိုယ့်တုန်းကလို မင်းမင်းက ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်လို့ပါ။ ရူးရူးမိုက်မိုက် မဆုံးဖြတ်ရဲအောင်လည်း ကိုယ်တို့ဘက်က ထိန်းမတ် ပေးပါ့မယ်”

“-----”

“ပြီးတော့ မျိုးရဲ့ သက်ဆိုင်သူ အထင်လွဲသွားမှာကိုလည်း

မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ နိဗ္ဗိကိုလည်း သူ အပြတ်ပြောထားခဲ့ပြီးပြီမို့ မျိုးနဲ့ နောက်ထပ်ပြဿနာ ရှုပ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး”

“သက်ဆိုင်သူ”၊ “အစိမ်းချုပ်” တဲ့။ စကားလုံးတွေ သုံး တတ်လှသည်လား။ ‘မျိုး’ တကယ်ကို မထင်ခဲ့မိပါ။ နောက်ဆုတ်တာ ချင်းအတူတူမှာ ‘မျိုး’ ကို အနိုင်ရသူဟု သူယူဆထားသည် ထင်ပါရဲ့။ တကယ်တမ်းမှာ ‘မျိုး’ ကသာ ရှုံးနိုင်ခဲ့ရတာပါကွယ်။

“မောင်”

နောက်ဆုံးအကြိမ်လေးမှာတောင် ခေါ်ခွင့်မရှိတော့တဲ့ သံညာ တစ်ခုပါ။

‘မောင်’ နဲ့လမ်းခွဲခဲ့ရတဲ့ နေ့မှာပဲ ‘မျိုးမမမျိုး’ ဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ပြီးပါပြီ။

ရှင်သန်ခြင်းမဲ့နေတဲ့ အနာဂတ်ကို ‘မောင်’ မပါတဲ့ လှေတစ် စင်းနဲ့ ရွက်လွှင့်ဖို့က ‘မျိုး’ အတွက် အားအင်မဲ့နေပါပြီကွယ်။

'မ' ကျွန်တော်ရောက်နေပါပြီ။

“မင်းမြတ်သခင်”

“ဗျာ”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အထက်မှာ blouse အဖြူဝတ်ထားပြီး အောက်မှာက အနက်ခံမှာ သစ်ခွပွင့်အကြီးကြီး ကျဲထားပါသည့် လုံချည်ပျော့နှင့် တွဲဝတ်ထားပါသည့် 'မ' က ခါတိုင်း ထက် ပိုပြီးနုဖတ်နေသည့်နှယ်ပါ။ အထူးသဖြင့် မဆိုစလောက်လေး ရှည်လာပါသည့် ဆံပင်တိုတိုလေးကို နင်းဆီဖြူအပွင့်ခေါင်းစည်းကြီး ဖြင့် မြင့်မြင့်လေးစီးထားတာမို့ ကျန်တာကျန်ဖြင့် ကပိုကရိုဆန်ပြီး လှနေတာက ကလေးလေးနှယ်ပါ။

“မ”

“ထိုင်ကြမလား”

“ဟုတ်!”

ခုံတန်းမှာ အတူထိုင်လိုက်ပါ၏။ 'မ' က တည်ငြိမ်နေပေမယ့် သူက စိတ်တွေအတားလှုပ်ရှားနေပြီး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်လို့မရ ဖြစ်နေတာပါ။ နံနက်ခင်း အလှပဒေသာက သူ၏ 'မ' ကြောင့် ပို၍ ပြီးပြည့်စုံသွား သလိုပါလေ။ 'မ' ဘာပြောချင်လို့များ ဒီနေရာကို ချိန်းလိုက်တာပါလိမ့်။

“စာတွေ အတော်ရပြီလား”

(၂၄)

ကားကို အင်းလျားကန်ဘောင်အနီး လမ်းမထက်မှာ ရပ်ထား ခဲ့ပါ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီးနောက် လတ်ဆတ်သည့် လေကို တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ လှေကားထစ်တို့ကို အပြေးတစ် ပိုင်း တက်ခဲ့မိ၏။ မနက်စောစောမို့ ကန်ဘောင်ထက် လမ်းလျှောက်သူ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေပါသည့် အုပ်စု အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလေသည်။

တစ်ညတာကို စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းပြီး သူမည်သို့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ ရပါသလဲ။ Phone မဆက်စဖူး ဆက်သည့် လေသံလေးက ပျားရည် တမျှ ချိုသာလွန်းနေတာပါလေ။ ပြီးတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ချိန်းတာ လည်း အဘယ်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ကျွန်နေတုန်းပါပဲ”

“ဒီနှစ်ပြီးရင် ဘွဲ့ရပြီပေါ့”

“ဟုတ်!”

“ဘဝရဲ့မှတ်တိုင်တစ်ခုကို စိုက်ထူနိုင်တဲ့အတွက် တို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“မ”

“တို့ ပြီးအောင်ပြောပါရစေ”

သူ ငြိမ်လိုက်ရပါ၏။ ‘မ’ ကို စိတ်မဆိုးစေချင်ပါ။ ငြိုငြင်မိမှာကို စိုးလွန်း၍ ချစ်တဲ့အကြောင်းကို ဝန်ခံဖို့ပင် အဘယ်မျှ တုံ့ဆိုင်းတွေဝေခဲ့ရပါသလဲ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်ပိုင် ငွေဖြင့် (မှန်ဖိုးမဟုတ်ပါ။ အဲဒီနေ့က ခါချဉ်အကိုက်ခံပြီး ပိတောက်ပန်း တက်ခူးပေးခဲ့သည့် အဖိုးအခ ရပ်ကွက်စုပေါင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်အားပေးရင်း ရခဲ့သည့် လုပ်အားခငွေတို့ကို စုပြီး) ဒီအရုပ်လေးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးခဲ့တာပါ။ လက်တစ်ဆုပ်စာအရုပ်လေးက သူ၏ချစ်ခြင်းကို ‘မ’ သိအောင် ပြပေးခဲ့တာ အဘယ်မျှအံ့ဩစရာပါလဲ။

“မင်းမင်း”

“ဗျာ”

“မင်းမင်းဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို တို့သိပြီးပြီ”

“ဟင်!... ဒါဖြင့် ‘မ’ ဆီကို ကိုကိုလာတွေ့သွားပြီလား။ ဟုတ်လား”

ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့မြစ်ပြီး ခုံမှ ထရပ်လိုက်ပါသည့် သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ ခုံမှာ ပြန်ထိုင်စေလေ၏။ နူးညံ့လွန်းသည့် လက်ဖဝါးအထိအတွေ့ကြောင့် စိတ်တိုမှုက ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ဤမျှပင် သူ၏ ‘မ’ က အစွမ်းရှိတာပါလေ။ အလို! သူ့ရင်တွေ ထိတ်လန့်မှု စတင်လာပါရောလား။

“တို့အသည်းကို ပြန်ခွဲဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးချဉ်းကပ်ခဲ့တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူး ‘မ’၊ မဟုတ်ဘူး”

“လန့်မသွားပါနဲ့။ တို့ မင်းကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ ‘မ’ အထင်လွဲမှာစိုးလို့ပါ”

Slimbag အိတ်ကို မဖွင့်မအောင် အားတင်းထားရပါ၏။ အထဲမှာ ‘မျိုး’ နှင့် ‘ဒေါက်တာစွမ်းသစ္စာ’ ၏ wedding ဖိတ်စာကို သူ့မြင်သွားလို့မရပါ။ တကယ်ဆို “ဒီမှာ တို့ဖိတ်စာ မင်းနဲ့ဇာတ်လမ်း ပြတ်ပြီ။ နောက်ထပ်လာမပတ်သက်ချင်နဲ့” ဟု တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ရုံနဲ့ ပွဲပြီးသွားမှာပါ။

သို့သော် ‘မောင်’ တောင်းဆိုထားခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာက ရှိနေပြီဆို ဤသို့ အစိမ်းခွဲနည်းမျိုးကို မသုံးဖြစ်တော့ပါ။ သက်ရောက်မှု

တိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှု ရှိစမြဲတဲ့။ 'မျိုး'ဘဝမှာဖြင့် 'မောင့်' အပေါ်ပါးပါးလေး ရိုက်မိခဲ့သည့် တန်ပြန်မှုက မှန်တိုင်းထက် ကြမ်း တင်းပြီး လျှင်ထက်ပြင်းထန်လွန်းနေရတယ်လို့။

“အချစ်ဆိုတာကို မင်းမင်း ဘယ်လိုယူဆထားသလဲ”

“ဗျာ!”

မျှော်လင့်မထားသည့်မေးခွန်းကြောင့် ကောင်းလေး လန့်သွား ပုံပါ။ အမှန်တော့ သူ့ကိုပေးစရာက 'မျိုး'ထံမှာ နှစ်ခုပါလေ၏။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ ဖိတ်စာတစ်စောင်နှင့် လက်တစ်ဆုပ်စာ မွေးပွဲကြောင်ရုပ်အဖြူလေးပါ။ တကယ့်ကို သူပေးခဲ့သည့် အရုပ်က သေးသေးလေး ဖြစ်နေပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်အများကြီးပါဝင်နေမှန်း 'မျိုး' သိနေပါသည်။

“ကျွန်တော်”

“တို့လည်း မင်းအရွယ်တုန်းက အချစ်ဆိုတာကို အရူးအမူး ရင်ခုန်တတ်ခဲ့တာပဲလေ”

“မ”

“ပျော်ရွှင်စရာ အနာဂတ်တစ်ခု မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ နဲ့ လှပနေမယ့်အရာလို့ ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ နာကျင်ခြင်းပဲ မင်းမင်းရဲ့”

“ကိုကိုနဲ့ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ရတဲ့အတိတ်ကို 'မ' ခုထိ မမေ့ နိုင်သေးတာလား။ မေ့လို့မရတာလား”

ပြန်မဖြေပါ။ 'ကိုကို' တုန်းကလည်း ဤသို့ပင် တုံ့ဆိုတာပေ ငြိမ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ပြောတော့ဖြင့် 'လင်း' နဲ့ 'မ' မှာ တကယ် ကြိုက်တဲ့သူ ရွေးပါဆိုပြီး 'ကိုကို' ရင်ထဲကိုဖြင့် သူ မမြင်နိုင်ခဲ့တာလေ။ ချစ်ခြင်းရဲ့သင်ခန်းစာအပြည့်အစုံကို ဘာမှမသိသေးပါလား 'မင်းမြတ် သခင်'။

“ဒဏ်ပေးစရာမလိုအောင်ကိုပဲ တို့ တကယ် နာကျင်ခဲ့တာ ပါ”

“ဟင်”

“မေတ္တာစစ်မှန်ရင် ဒဏ်သင့်တယ်သတဲ့။ ချစ်ခြင်းရဲ့ကျိန်စာ က အတော့်ကိုကြောက်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် 'မ' ကို ကြည့်နေမိပါ၏။ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး တီးတိုးရေရွတ်နေသလိုပါပဲ။ သူ မျှော်လင့် ထားသည်က Yes! ဆိုပြီး 'မင်းကိုချစ်တယ်' ဆိုတဲ့အဖြေ။ No! ဆိုပြီး 'မင်းကိုငြင်းပါတယ်' ဆိုတဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအဖြေမျိုးသာ။ ခံစား ချက်က အတိမ်အနက်က ကွာခြားကောင်းကွာခြားနိုင်ပေမယ့် 'မ' လို အမျိုးသမီးလေးအတွက်ကဖြင့် သိပ်ကြီး ဝန်မလေးနိုင်ပါလေ။

“ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးမှန်သမျှ အရှိန်အဟုန် ပြင်းပြင်းနဲ့ ကိုယ့်ထံပြန်လာတာမျိုး မင်းမှ မကြံဖူးတာ”

“ဗျာ”

“တို့ခံစားခဲ့ရသလို၊ တို့နာကျင်ခဲ့ရသလို၊ တို့မျှော်လင့်ချက် တွေ ပျက်ပြယ်ခဲ့ရသလို အိပ်မက်တွေ ပျက်သုဉ်းခဲ့ရသလိုမျိုး မင်းကို မဖြစ်စေချင်တာအမှန်ပဲ”

“မ”

“တို့ဆီကနေ မင်းလိုချင်တာ ဘာများလဲ မင်းမြတ်သခင်”

“ဗျာ!”

“အချစ်လို့ လွယ်လွယ်လေးပြောချင်သလား”

“ကျွန်တော်”

“မင်းလိုချင်နေတဲ့ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို တိုက ပြန်မပေးနိုင် တော့ ခက်တယ်ကွယ်”

“မ.ရယ် ဒီလိုတော့ အပြတ်ကြီး”

“တို့မှာ မင်းကိုပေးစရာ နှလုံးသားမရှိတော့လို့ပါ”

“ဟင်!”

သူ မျက်လုံးပြူး၍ ‘မ’ ကိုကြည့်လိုက်မိပါ၏။ လှလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေပါလာ။ ဒီလို အရည်လဲ့လဲ့လေးတွေ ပြည့်လျှံနေပါ

သည့် မျက်ဝန်းလေးကို ဟိုတစ်ခါ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ တစ်ခါမြင်ခဲ့ရပြီး ပါပြီ။ အခုတစ်ခါ ဤသို့သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေပြန်မိ ရောလား။

ဒီမျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့် ရင်ခုန်ခဲ့ရတာ။ ဒီလို နွမ်းလျပြီး ငိုချင်ချင် မျက်နှာလေးကို ကရုဏာသက်မိခဲ့ရပြီး ချစ်မိခဲ့ပါသည် သူ့ကို မည်သို့သော ရက်စက်မှုမျိုး ပြန်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားပါသလဲ။ ‘ကိုကို’ တုန်းကလို မိန်းမ (တွေ) နှင့် ပြဿနာမရှာနိုင်အောင် နိန့် ကိစ္စကို အပြီးအပြတ် ရှင်းပြီးခဲ့တာတောင်မှ ‘မ’ က သူ့အချစ်ကို မယုံပေးနိုင်တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ် မင်းမြတ်သခင်။ မျိုးမမမျိုးရဲ့နှလုံးသား၊ မျိုး မမမျိုးရဲ့ ချစ်ခြင်းအကုန်အစင် သံယောဇဉ်အားလုံးကို အပိုင်ရခဲ့တဲ့သူ ဆိုလို့ ဒီလောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်!”

“သူကလွဲပြီး နောက်ထပ် ဘယ်သူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုမှ ထပ်ချစ်စရာ အချစ်ဆိုလို့ လက်ကျန်အမှုန်အမွှားလေးတောင်မှ မကျန် တော့အောင်ကို ချစ်ခဲ့တာပါကွယ်”

“မရယ်”

“ဒီတော့ တို့ဆီကနေ တစ်နေ့ပြန်ချစ်နိုးဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့

မင်းကို အိပ်မက်တွေ မမက်စေချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော်က ‘မ’ ဆီက အချစ်တစ်ခုကလွဲ ပြီး ကျန်တာ ဘာကိုမှ ထည့်မစဉ်းစားတဲ့သူပါ ‘မ’ ရယ်”

ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ချစ်ခြင်းကြောင့် သဝန်တိုတာကဲ့သို့။ ချစ်ခြင်းကြောင့် ပူလောင်ခဲ့ရတာ။ ချစ်ခြင်းကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ အတ္တတွေကြီးမားခဲ့ရတာကို ‘မျိုး’ လည်း ကြုံခဲ့သိခဲ့ပြီး ပါပြီ။ ရင်မောခြင်းပင်လယ်ထဲမှာ ပက်လက်လည်း မျောဖူးခဲ့ပြီးပါပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကချစ်နေရုံနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတာ။ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းနဲ့သာ ဖြေသိမ့်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနားလည်ခဲ့ရတာပါလေ။

“အချစ်ကြောင့် လောဘဆိုတာ ရှိလာတာ အတ္တဆိုတာတွေ ရှိလာရတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းကို အဲဒီပူလောင်မှုမျိုး မခံစားစေချင် တာ စေတနာနဲ့ပါကွယ်”

“မရယ်၊ ကျွန်တော်ချစ်ခြင်းတွေကို ‘မ’ ယုံကြည်လာအောင် ဘယ်လိုပြောပြရပါမလဲ”

“ယုံပါတယ် မင်းမင်း။ တို့ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်တာ က သပ်သပ်၊ မရွေးချယ်နိုင်တာက သပ်သပ်စီပါ။ အထူးသဖြင့် တို့လို မိန်းကလေးမှာ choice ဆိုတဲ့အရာက chance အရမ်းနည်း

လွန်းပါတယ်။ ချစ်တာနဲ့လက်ထပ်တာက သီးခြားစီပဲလေ။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို တို့ရွေးချယ်လက်ထပ်ဖြစ်ရင် တောင် မင်းကိုမှန်းလို့ ထားခဲ့တာ မဟုတ်မှန်း နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“မ”

“မချစ်နိုင်တာကို အပြစ်လို့ တို့အပေါ် တင်ချင်လည်း ရပါတယ် မင်းမြတ်သခင်”

“-----”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှတ်တရ တော်တော် များများ တို့ဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ပြီးတော့”

Slimbag အိတ်ထဲမှ အရင်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။ “ချစ်သက်လက်ဆောင်” လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြီးပေးတဲ့ အရာမို့ လက်ခံ လို့မဖြစ်တာပါ။ နောက်အနာဂတ်မှာ တို့အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ပြဿနာ ဖြစ်စေမယ့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ့်အရာမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မရှိရလေအောင် တို့ အထူးသတိထားပြီးနေရမှာမို့ပါ။

“ဒါလေး ပြန်ပေးပါရစေ”

“ဒါ ဒါက”

“အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုမှန်း တို့သိပါတယ်။

လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို မင်းလည်းသိမှာပါ”

“-----”

“မင်းနဲ့ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ကာလအချိန်အတွက် ကျေးဇူးပါ”

ထိုင်ခုံမှထရပ်ကာ ကန်ဘောင်အောက်သို့ လှေကားထစ်များမှ တစ်ဆင့် ပြေးဆင်းခဲ့ပါ၏။ တစ်ယောက်တည်း ငိုကျန်ခဲ့လေမလား။ ဒါမှမဟုတ် လက်သီးဆုပ် အံကြိတ်ပြီးတောင့်ခံနေလေမလား။ တို့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို မင်းကိုသိနားလည်စေချင်တာအမှန်ပါ။

အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့လက်ဆောင်တဲ့။ ဘာလဲ ကြိုသိနေခဲ့တာများလား။ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားပါသည့် အရပ်လေး၏ ရင်ဘတ်စစ်နေရာလေးကို မွေးပွလေးကြားမှ သူဖွင့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ သူထည့်ပေးခဲ့ပါသည့် စိန်လက်စွပ်လေးက လှောင်ပြောင်နေသည့်နယ် တိတ်တိတ်လေး ရှိနေလေသည်။

(၂၅)

စတော်ဘယ်ရီယို ရဲရဲလေးဖြင့် cream ထက်မှာ နာမည်ထွင်းထားပါသည့် cake ကြီးကို ဘူးထဲသေချာထည့်စေပြီး ဖဲကြီးပါစည်းစေလိုက်ပါသည်။

ကြိုတင်ငွေရှင်းထားပြီးသားမို့ cake ဘူးကို ကောင်တာပေါ်မှ ဂရုတစိုက်ယူကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။

“ဟာ!”

ညနေခင်းမိုးက သူ့ကို စိတ်ရှုပ်စေလေပြီလား။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ နောက်ခုံထက် မုန့်ဘူးကို လှမ်းတင်လိုက်ပါ၏။ ငြိမ်တမ်းမောင်းသည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လျက် မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ ညနေ

စောင်းနေသာလျက်ကြီး ဘာလို့များ ဒီမိုးက ရွာရပါသလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မိုးတွင်းမွေးသည့် ကောင်မလေးကတော့ မိုးရွာတာကို ပျော်နေမှာ
အမှန်ပါ။

“ဟင်!”

ကားမှတ်တိုင်ရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်းမောင်းခဲ့စဉ် လက်ပြတားနေ
သဖြင့် ကားကို ခဏမျှရပ်လိုက်ရပါ၏။ ထီးအပြာနုလေးကို ခလုတ်နှိပ်
၍ နည်းနည်းပိတ်ကာ တံခါးဖွင့်တက်လာသည်က ‘လင်း’ ပါပဲ။
ပြဿနာပါလား။ မွေးနေ့ရှင်က သူ ကြိုတင်စီစဉ်ဝယ်လာတာကို
မြင်လို့မှ မဖြစ်တာလေ။

“အတော်ပဲ၊ မိုးရွာတာနဲ့ ကိုကိုကားကို ကားကြိုစီးရလို့”

“အင်း”

“ကိုကို အလုပ်ပြန်တာစောသားပဲ”

“အင်း”

“ဟိုကောင် မင်းမင်း အတော်ငြိမ်သွားပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ကောင်းတယ်၊ အရူးထတာကို။ ဒင်းထူထူလေးထိမှ နာ
တတ်မှာ”

“လင်းကလည်း အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

“ကိုကိုကလည်း သူ့တက်က နာပေးချင်ပြန်ပြီ။ ဒင်း ကျိတ်
ခိုက်နေတာ အသက်ကြီးတဲ့ မမအရွယ်မှန်းတော့ သိတယ်။ မမမျိုးလို့
တော့ လင်းလည်း ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။ ဒီလိုသာကြိုသိရင် ဒင်းကို
မကူညီခဲ့ပါဘူး”

“ဟင်!... လင်းက ဘာတွေကူပေးခဲ့ရလို့လဲ”

“အစုကတည်းကပေါ့။ အလှပြင် cosmetic တွေ ရွေးဝယ်
တာပေါ့။ ပိတ်စလှလှလေး၊ အိတ်လှလှလေးတွေ ရွေးပေးတာကအစ
လင်းပဲ ရွေးပေးခဲ့တာ။ အပျိုကြီးမမတွေအကြိုက် favourite colour
ကိုကအစ အပျိုကြီးကြိုက် အဝါဖျော့ဖျော့လေးတွေ ရွေးပေးခဲ့တာကိုက
ပမှားခဲ့တာပဲ။ လင်းလွန်းတာရာ ဒီလောက်ထိ တုံးမှန်း လင်းကိုယ်လင်း
မသိခဲ့ဘူး ညံ့လိုက်တာ”

“ဟင်း ဟင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညံ့တယ်ဝန်ခံတာ လင်း
တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်”

“ပီတိသိပ်မဖြစ်ပြန်နော်။ ခုထိ လင်းရင်ထဲမှာ အစာ သိပ်ကျေ
သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ရော်... ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကိုကိုသိမှာပေါ့”

“ကိုယ်က ဘာကိုသိရမှာလဲ။ ပြောပါဦး”

မျက်စောင်းလှလှလေးသာရောက်လာလေ၏။ ဘာကို စိတ်ခု
နေတာလဲ။ သူ တကယ်မသိတာအမှန်ပါ။ ဒီကြားထဲက ရက်တွေမှာ
သူ့ကို ပုံမှန်စကားပြောခဲ့ပါသည် 'လင်း' က ခုမှထပြီး ရန်စောင်ပြရ
ပါသလား။ ကိုယ်တို့ ခုလိုချည်း မကြာခဏစကားများနေလို့ မဖြစ်ဘူး
နော်။ အထူးသဖြင့် မနက်ဖြန် 'လင်း' ရဲ့မွှေးနေမှု ဖွင့်ပြောနိုင်ဖို့
ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီးခါမှ ပျက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

'ကိုကို' ကို မျက်စောင်းခဲလျက် မပြောမိအောင် ငြိမ်လိုက်ရ
ပါ၏။ တစ်ခုခုကို မပြောနိုင်ဘဲ မြို့ထားရတာ မျိုသိပ်ထားရတာလောက်
ခံရခက်တာမရှိတော့ပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုများ တကယ်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ
ကြုံလာရတာပါပဲ။ အဲဒီနေ့ ညနေမှာ မိုးစရွာခဲ့သလို 'လင်း' လည်း
အလုပ်ပြန်နောက်ကျခဲ့ပါ၏။ အပြန်မှာ လမ်းလည်း သင့်သဖြင့် မေမေ
မှာလိုက်သည့် J-donut butter cake ကို ကြိုမှာထားသဖြင့်
တစ်မှတ်တိုင်မိတ် ကော်ဖီဆိုင်ရှိရာကို လမ်းလျှောက်ရင်း ဝင်ခဲ့မိတာ
လေ။

အဲဒီနေရာ အဲဒီအချိန်မှာ အဆက်ဟောင်းလူသားနှစ်ဦးရဲ့
အလွမ်းသင့် Drama ဇာတ်ဝင်ခန်းကို ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် တွေ့ရမည်
ဟု ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။ ဒီကားနံပါတ် ဒီကားအရောင်ကို မြင်တာနှင့်
'ကိုကို' ကားမှန်းသိလိုက်ပြီး အပြန်မိုးချုပ်လည်း စိတ်မပူရတော့ပါဟု

စိတ်အေးမိခါမှ ရင်ဝဆို့နှင့်အောင် လုပ်ရတယ်လို့။

'ကိုကို' ကို မှန်းချင်လိုက်တာနော်။

"ဟောဗျာ... နေရင်းထိုင်ရင်း လူကို ပြာကျအောင် မျက်
စောင်းခဲပြနေပါလား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ပြောပြမှသိမှာပေါ့"

"ကိုကို သိရမှာပေါ့လို့။ ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့လုပ်ရပ်ကို"

"ရော်!... ကိုယ် ဘာလုပ်ထားမိလို့လဲ"

"မပြောချင်ဘူး"

"မပြောလို့မရဘူးလေ။ အဲဒီလိုသိချင်စိတ်ဖြစ်အောင် ကလီ
ပြီး အိပ်မပျော်အောင် မလုပ်ပါနဲ့"

"မေ့နိုင်တယ်ဆိုပြီး အဆက်ဟောင်းနဲ့ နှစ်ပါးကြည်နေတာ
သင်းကို မတွေ့ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟင်!"

ကြည့်စမ်း!... အဲဒီနေ့မှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီကို
သင်း' ရောက်ခဲ့တာပေါ့။ သူကဖြင့် ညှိုက်စွနှင့် အရှုပ်ထုပ်ကို သွားရှင်း
သင်းနေရတာပါလေ။ ပြောတတ်လိုက်တာ။ အဆက်ဟောင်းနဲ့
နှစ်ပါးကြည်ခန်းတဲ့။

တကယ်ဆို သူနှင့် 'မျိုး' ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို အရင်
ဘာည်းက ပြောခဲ့ပါလျက် အခုလို စွပ်စွဲရသတဲ့လား။ ပြောရက်ပါ

၂၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

'လင်း' ရယ်။

“အစကတော့ မိန်းမချင်းဖြစ်တဲ့ မမမျိုးအပေါ်ပဲ ကရုဏာ သက်ခဲ့မိတာ။ အန်တီခင်ပြောပြခဲ့လို့သာ ကိုကိုအလွန်မဟုတ်မှန်း သိရလို့”

“ကိုယ်က ညှိကိစ္စနဲ့သွားတွေ့ခဲ့ရတာပါ လင်းရယ်။ အထင် မလွဲပါနဲ့”

“Sorry လင်းမှားသွားပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ပြောလိုက်မိလို့လေ။ ဒုက္ခပဲ၊ မမသိရင် ဆူဦးမှာ”

“မဆူပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်ပြန်ပြောမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုကိုက လင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူမှ မဟုတ်တာ။ စည်းမကျော်မိစေနဲ့ သတိပေးထားတာ မေ့ရတယ် လို့”

သူ ပြုံးမိလေတော့၏။ သင်ပေးသည့်အစ်မက ဘာကို ရည် ညွှန်းမှန်း မသိနားမလည်ဘဲလိုရာကို ဆွဲပြောတော့တာပါလား။

စိတ်ဆိုးမှာ စိုးရိမ်ပြီး ပူပန်နေမိကာမှ ရယ်ချင်စိတ်က ရှိလာရလေ၏။

ဖြူစင်လွန်းပါသည် ကောင်မလေးကို ချစ်တဲ့အကြောင်း မည်သို့နည်းလမ်းဖြင့် ပြောရပါမည်နည်း။

ခက်ချေပြီကော ‘ဘုန်းမြတ်သခံ’။

“မျိုးနွဲ့ကိုယ် ဘာဆိုဘာမှ မပတ်သက်တော့တာအမှန်ပါ လင်းရယ်”

“ဒါဆို အဲဒါက ဘာလဲ”

“အဲ!”

“မင်းမင်းနဲ့ ဖြတ်ပါဆိုပြီး ကိုကိုနဲ့ပြန်ဆက်ဖို့ ချိတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟာ!... မဟုတ်ရပါဘူး။ ခက်လိုက်တာ”

“ကိုကိုက တစ်ခါခံရတာတောင် မနာတတ်ဘူးလားကွာ၊ ကိုယ့်အသည်းကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ အခွဲခံရမှ အမှတ်သည်းခြေရှိလာမှာ လား”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ မဟုတ်ဘူးလို့”

“မယ့်ဘူး၊ ဒီ size လောက်ဆို wedding suit တို့တာတို့ပါ ဖြစ်မှာ။ ကိုကိုကို မှန်းချင်လာပြီ”

အလိုလေး!... ပြဿနာက ရှင်းမရအောင် ‘ရှုပ်ထွေးကုန် လေပြီ။

'လင်း' နှင့်သူက ဘယ်ဘဝက ရန်သူဖြစ်ခဲ့မှန်းပင်မသိ။
အမြဲတစေ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ပြေလည်သွားရတာလေ။
အခုလည်း မဆီမဆိုင် 'မျိုးက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုစကားထဲ ပါလာပြီး
စကားများကြရပြန် ပါသလဲ။

“လင်းထင်နေတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါဆိုပြလေ”

“ဘာကို... ဟာ! ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“တွေ့လား၊ ပြောတော့ ဘူးခံငြင်းနေပြီ”

“ဒါ ခုပြလို့မရလို့ပါ လင်းရဲ့”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“အဲလိုလည်း ဖြေလို့မရဘူး”

“တော်ပြီ ရတယ်၊ မသိစေချင်ရင် တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့
မှ စကားလာမပြောနဲ့၊ ကားရပ်တော့ ဆင်းမယ်”

“ခြံထဲအထိ ပို့ပေးမယ်လေ”

“မလိုဘူး ရတယ်၊ ဘယ်တော့မဆို အဲဒီမိန်းမက ကိုကို့ဘဝ
အတွက် နံပါတ်တစ်နေရာက ဆင်းပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြောတော့
လင်းကမှ ကိုကို့ရဲ့ သီးသန့်စပါယ်ရှယ်ပါဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကောင်းပြီ ကိုကို wedding လည်း လာမိတ်နဲ့ လုံးဝ
မတက်ဘူး”

“ဟာ!... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မရဘူး... ဖယ်လေ ဘာလုပ်တာလဲ”

ကားတံခါးကို ဖွင့်မည်ပြင်စဉ် သူက ဖွင့်မရစေရန် ခလုတ်နှိပ်
ထားလိုက်မိပါ၏။

အူတွေတိုပြနေတာများ ဘယ်လောက်ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်
ပါသလဲ။

သူများတွေ သုံးလေ့ရှိမှန်း မသေချာသည့် ခေတ်သစ်
ညှင်းစားစကားကိုတော့ 'ဘုန်းမြတ်သခံ' သုံးရတော့မှာပါလေ။

“ကိုယ့် wedding ကို လင်းမတက်လို့ မရဘူးလေ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ မတက်ဘူးလို့”

“သတို့သမီး မပါတဲ့ wedding မျိုး ဘယ်မှာရှိလို့လဲ
ပြောပါဦး”

“ဟင်! ဘာကြီးလဲ”

“ဒီလိုပဲပြောရတော့မှာလေ။ ကိုယ်က မနက်ဖြန် လင်း
နဲ့ cake ကို မီးထွန်းပြီးပေးသိမလားမှတ်တယ်၊ အခုတော့
မတက်လွှားပြီ”

“ဘာကိုသွားတာလဲ”

“Romantic မဆန်တာကိုပြောတာလေ”

“ဘာကြီးမှန်းလဲမသိဘူးကွာ”

“ဒါဆို ဘူးဖွင့်ပြရမလား”

“ဟင့်အင်း၊ မဖွင့်ပါနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

“ကိုကိုရည်းစားစကားကလည်း ဓားပြတိုက်သလို ပြောတယ်လို့”

“ကိုယ်ပြောလိုက်မိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“လင်းကိုချစ်တယ်လို့လေ”

“ဟင်းနော်၊ စိတ်ဆိုးလိုက်မယ်”

“ရမလား၊ အတင်းပဲမေးပြီးတော့”

“မသိလို့ပေါ့”

“မွေးနေ့အကြိုလုပ်မလား၊ ကားထဲမှာပဲလေ”

“ဟယ် ... မလုပ်ပါနဲ့။ မနက်ဖြန်မှပဲ ရင်ခုန်ပါရစေ”

“အခုခုန်ချင်လည်း ရပါတယ် လင်းရဲ့။ Birthday အကြို

Love kiss လေ”

ကားထဲမှာ အမေမိတတ်သံတစ်ချက် ထွက်သွားရလေ၏။ နိုးခြိမ်းသံမြည်သွားစဉ် သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်က ကြယ်လေးတစ်စင်းပါလေ။

ချစ်လိုက်ရတာ ‘လင်း’ ရယ်။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဒါမောင်
8th April 2017
AM (00:05)